

Той знае как да използва инструментите си.

УАЙЪТ

ХАМЪР

НАДАРЕН

WH CARPENTRY & CONSTRUCTION

ЛОРЪН
БЛЕЙКЛИ

ЛОРЪН БЛЕЙКЛИ НАДАРЕН

Превод: Ronkata, Illusion

chitanka.info

Ето какво е нужно да знаеш за мен — аз съм надарен, имам пари и чувство за хумор.

Жените харесват мъж, който може да ги накара да се смеят. Искат мъжът да е забавен, по възможност с огромен... и както да им бъде верен. Аз притежавам всичко това, плюс голяма банкова сметка, благодарение на процъфтяващия ми строителен бизнес. Да-а. Знам как да използвам всичките си предимства.

Да започнем с Натали — забавна, секси, умна — тя е новата ми асистентка. Което я прави забранена. Напълно забранена... Хей, аз съм добро момче! Наистина! Правя всичко по силите си да стоя далеч от изкушението.

До онази нощ във Вегас.

Да, всички сме чували това — лоши за бизнеса новини, удавяне на мъката в твърде много коктейли и секс в хотелската ми стая. И в нейната хотелска стая. Зад ротативката във „Фламинго“ (по-добре не питай!). И преди да я накарам още един път да извика: „О, Боже, точно там, ДА!“, и двамата казваме „Да“ — голямото ДА — в крайпътен параклис, пред човек с изкуствени бакенбарди и златист сценичен костюм.

Оказва се, че това, което се случва във Вегас, не остава във Вегас. И сега penisът ми не се задържа в панталоните ми, когато тя е наоколо. Опитвам се да се съпротивлявам. Честно! Но колкото и да се стараем да държим ръцете си далеч един от друг, накрая отново се оказваме голи, а аз искам да прекарвам повече време с нея, и когато съм напълно облечен.

Въпросът е... да направя ли тази жена моя бивша съпруга?

ПРОЛОГ

*Имало едно време едно момче и едно момиче и всичко свършило много зле.
Край.*

Само си правя майтап с теб.

Аз съм човек, който живее пълноценно и никога не пропуска добрата част. Когато разказвам история от типа „никога-няма-да-повярваш-какво-се-случи“, гарантирам, че получаваш цялото Орео — от вкусните шоколадови бисквитки до пълнежа от сладък крем. И, моля, насърчавам те да изядеш всичко това, всяка апетитна хапка от историята.

Както едно време на скоростното влакче, когато разбрахме точно защо някои хора пицят с цяло гърло по нанадолнището.

Или историята за бързото чукане зад късметлийския игрален автомат, когато някой закова три черешки, докато аз заковавах нея.

Въпреки че не съм сигурен дали някой от тези случаи успява да надмине следобеда със стълбата.

Какво? Нямаш фантазии, включващи стълби? Скоро ще имаш и никога повече няма да мислиш за най-горното стъпало по същия начин.

Но измежду всички тези „толкова-нелепи-че-трябва-да-бъдат-незаконни“ неща, които никога не бих могъл да предвидя и в най-дивите си фантазии — а виж, доста е разюздано между ушите ми — имаше и някои сериозни глупости.

Този вид истина, която разрязва сърцето ти като с резачка.

Онази проклета близост, която го изтръгва от гърдите ти.

Точно това се случи с мен.

Така че сега, след почти шестдесет и девет дни с нея — и иронията на това число е нещо, което определено забелязвам — аз съм тук.

На стъпалата пред съда. Тя се качва. Аз слизам.

Посягам към ръката ѝ. Обгръщам я с моята.

— Така ли приключва? — Гласът ми почти не прилича на моя.

Нейният е като шепот.

— Ти ми кажи!

Мога да ти кажа, че съм играч. Мога да ти кажа, че имам голям пенис, тяло, твърдо като скала, и златно сърце. Но тук не става въпрос за моето описание. Освен това и преди си чувал истории за опитомени играчи.

Но не си чувал тази.

Предупреждение: Няма да издавам предварително най-интересните и важните неща, така че просто ще трябва да затегнеш колана и да се насладиш на пътуването.

Единственото нещо, което ще ти кажа, е това — никога няма да видиш края на нашата история.

1.

Ще ти издам една малка тайна за момчетата. Когато видим мацка, която ни харесва, винаги казваме, че е секси. Без значение коя е жената, какво е нейното положение и без да имаме представа дали това е вярно, или не. Просто го казваме.

Както сега.

Фloyd, червенокосият пич, който с три дни закъснение достави пантите за този шикозен мезонет в Горен Ийст Сайд, поставя лакът на тезгяха и не спира да дърдори. Предполагам, че се нуждае от почивка след усилената работа, за да не изпусне крайния срок. Обаче аз съм твърдо решен да го спазя, затова продължавам да работя, завинтвайки пантите на вратите на шкафа на моя клиент.

Клиент, за който Фloyd вярва, че е горещ за неговата наденичка.

Негови думи. Не мои.

— Уайът, видя ли начина, по който Лейла ме зяпна, когато влязох? — казва той, грабвайки черно-зелената кутийка на енергийната си напитка, отпива от нея, след това прокарва длан върху устата си, оставяйки следа от капчици върху изпъстрената си в червено козя брадичка.

— Хмм. Сигурно съм пропуснал този момент — отвърщам аз и се радвам, че в този момент Лейла е долу във фитнес салона на сградата и не може да го чуе.

— Казвам ти, мацките се редят на опашка за мен при всяка работа — казва Фloyd, пъчейки гърдите си.

Извивам вежда, докато завъртам с отвертката и му отвърщам съвсем безразлично:

— Тази опашка от жени... искаш да кажеш, че продължава извън вратата и по коридора на дома на всеки клиент?

Той кимва, сякаш вярва на собствените си глупости. Очевидно сарказмът е непознат на горещия красавец.

— Абсолютно! Можех да ги имам цял ден. Една след друга. Ето защо сме в този бизнес, нали, брато? — И протяга юмрука си, за да го

чукне с моя, но ръцете ми са заети, затова просто питам:

— Заради опашката?

Той кимва.

— Най-добрата, която някога съм имал! Нищо не забива пиленцата така, както чук в ръката.

Смея се на тези невероятни глупости. Точно опашката от жени е причината да вляза в строителния бизнес. Не.

— Предполагам, никога няма да се измориш, нали? Имаш висока издръжливост? — питам, окуражавайки го да продължи, докато се придвижвам до следващата панта, като я поставяйки я на равно разстояние от другите върху задната част на вратата.

— О, да! Но има още нещо. Това е златното правило на нашия бизнес — добавя и притиска пръст до устните си.

Оу, ама че съм късметлия! Той ще ме посвети в тайната си.

— Обичам правилата. Кажи, кажи! — настоявам аз като нетърпелив новак.

— Златното правило е това — можеш да чукаш клиентките, но никога не бива да го правиш с асистентката си.

— Така ли? — отвърщам с напълно сериозен тон, сякаш току-що е разпръснал мъдрости от планината Олимп.

Фloyd кимва мъдро.

— Довери ми се. Поучи се от грешките си. Загубих най-добрата асистентка във вселената, когато не успях да удържа ръцете си далече от хубавия ѝ задник — казва той, после въздъхва тъжно, вдигайки поглед към тавана. Сигурно си припомня сладкото ѝ дупе. — Добрата асистентка струва колкото теглото си в злато. — Той потупва гърдите си. — Точно затова новата ми служителка е сивокоса бабка. Това премахва изкушението напълно.

Приключвам завинтването на пантите за вратата и вадя бормашината от колана с инструменти. Насочвам я срещу него и срещам погледа му:

— Помисли за това... — оставям гласа си да замре, правя многозначителна пауза и тогава продължавам, — ами ако бях от сребърните лисици^[1]?

Очите му се разширяват и думите му излизат сухи и несигурни:

— От тях ли си?

— Абсолютно! Аз съм от хората за равните възможности. — Не мога да устоя да не го дразня, затова продължавам с голяма доза самохвалство. — Те ме възбуждат и нека ти кажа, че за мен палавите бабки са секси. Говоря ти за опашка от горещи жени. Пенсионерки, докдето може да ти стигне погледа. Не мога да държа ръцете си далече от тях.

— Ти си знаеш. Добре тогава, че нямаш палава бабка, която да отговаря за телефоните, иначе щеше да си тотално прекаран.

— Игра на думи, нали? — Настроих бормашината, поставих вратата на тезгяха и сниших глас. — Но нали знаеш, Флойд, има още една възможност — казвам и сега е ред да се наведе, да понижа гласа си и да си предам блясък.

— Така ли? — Лигите му буквално започват да текат за това, което без съмнение си мисли, че ще е съвет за секс в офиса. Изправям се в цял ръст. Аз съм 189 см, така че се извисявам над него. — Би могъл... — запазвам тона си равен и лек — ... например... — правя последна пауза — да си държиш пишката в гащите, докато си на работа.

Целият мезонет притихва. Флойд се почесва по главата. Сбърчва чело и казва:

— А?

Очевидно моят съвет му е толкова чужд, сякаш му говоря на турски.

— Както и да е. Време е да си тръгваш, Флойд. Трябва да свърша тази работа навреме заради Лейла, която не е увлечена нито по твоята наденичка, нито по глупостите ти.

Потупвам го по гърба, благодаря му за закъснялата доставка на пантите и го изпращам по пътя му.

Няколко часа по-късно привършвам работата си за деня, точно когато една жизнерадостна Лейла влиза в дома си след тренировка във фитнеса, подскачайки със своите маратонки и тесен клин. Показвам ѝ какво свърших този следобед в преустроената ѝ кухня и я осведомявам за това, което трябва да се направи утре, когато се преместя към финалните щрихи от работата.

— Наистина се получава много добре — казва тя по нейния закачлив начин. — Свършил си невероятна работа! И съм толкова доволна, че Натали успя да вмъкне това преустройство в графика ти.

Знам, че беше голямо затруднение, но ти имаше отлични препоръки, а аз исках най-доброто за моя дом.

Аз кимам и благодаря, след което я уведомявам на кого дължи всичко.

— Натали е вълшебница в планирането. Тя може да накара почти всяко нещо да проработи.

— Добре, защото може да имам и друг проект за теб. Нека да говоря със съпруга ми Крейг довечера, когато се прибере от срещата си с борда и след това ще измислим нещо.

— Звучи като план. И ще се видим утре, за да завърша с шкафовете.

Скоро съм отново в офиса ни на Западна 50-та, за да оставя инструментите и материалите, и никой друг, освен Господарката на Планирането, или иначе казано жената, която се справи с всичко, ме посреща.

— Хей, Уайът — обажда се Натали от бюрото си, когато влизам.

Виждаш ли, почти ми се иска да се обадя на Флойд и да му кажа, че да следва съвета ми е лесно. Аз успявам всеки ден. Ама че чудо! Особено като се има предвид, че имам интелигентна асистентка, която е красива, умна, фантастична в работата си, а усмивката ѝ просто ме убива. Наречи ме старомоден. Умирам си за жена със страхотна усмивка и Натали с нейните ярки сини очи и руса коса като на мажоретка, има най-страхотната. Тя е перфектното американско момиче, като ябълков пай, и просто искам да я изям.

Имам предвид, че не искам това.

Мамка му, прозвуча погрешно!

Съвсем не искам да изям асистентката си. Или да я чукам. Или да я наведе над бюрото.

Виждаш ли? Следвам собствения си съвет. Пенисът ми е на сигурно място в панталоните ми.

Освен това Натали е много добра в работата си и не е правилно да мисля за нея по този начин. Да не споменавам, че е опасно. Последният път, в който се забърках с някого, с когото работех, бизнесът ми едва не пропадна. Това преживяване ми даде урок, който трябваше да съм научил много отдавна — не смесвай бизнеса с удоволствието. Получава се гаден коктейл с горчив привкус. Така че, макар Натали да има най-красивото лице, което съм виждал от години,

и най-щедро сърце, наивно чак до глупост, и въпреки че веднъж си помислих, че ме желае, не можех да стигна с нея до там.

Потискам всичко забавно и игриво, когато тя ме заслепява с тази убийствена усмивка и ме пита:

— Как върви работата на Мейуедър?

Посочвам тялото си от торса чак до краката си, след което подушвам въздуха за ефект:

— Страхотно, но имаш ли нещо, което да премахне миризмата на глупак от мен?

Тя посочва рафтовете на отсрещната стена на офиса и казва, преструвайки се на сериозна:

— Най-горния рафт. От лявата страна. Взех си нов спрей против задници миналата седмица. Но понякога е необходимо да натиснеш няколко пъти, за да проработи наистина. Така че го използвай правилно. Нали?

Вдигам палец, преструвам се, че взимам флакона с аерозол и се поливам с него, след което го връщам обратно:

— Така! Вече е по-добре.

Грабвам овехтелия стол с цвят горчица срещу нейното бюро и потъвам в него. Тук не идват клиенти, офисът е само за нас, така че можем да икономисаме от мебели.

Тя завърта химикалката в ръката си.

— Е, кой причини замърсяването днес? Флойд ли беше или Кевин, мазният електротехник, когото се опита да удушиш?

— Мазният Кевин се нуждаеше да бъде удушен. Съгласна ли си, или не?

— Напълно съгласна — кимва тя. — Толкова много съгласие има в мен. Не мога да си представя колко повече от това бих могла да се съглася.

— Удушаването беше сто процента необходимо — добавих. Тъй като Кевин я сваляше, когато се отби преди няколко седмици.

Ето как стоят нещата — Натали можеше да го разкара с едно мигване на окото. Можеше сама да го повали на земята. Но тези глупости, които той избълва, с похотливите погледи и неприличните коментари, не минават при мен. Щях да направя същото, ако някакъв пич се опита да опипа малката ми сестра Джоузи в пекарната, където работи. Така че сложих ръка на рамото на Кевин в стил Вулкан и

незабавно го придружих до шибания изход на офиса си. Никой, ама наистина никой няма право да се задява със служителите ми.

— Днес беше Флойд — казвам и представям безопасната за нашата работа версия на историята — тази за печеленето на клиенти от Флойд, без коментарите му за чуването на асистентките. Не е нужно нещо подобно да виси помежду ни. Не мога да насадя тази забранена мисъл в главата ѝ.

Тази рискована, опасна, мръсна, развратна, напълно шибано-примамлива идея. Погледът ми обикаля офиса за кратко и мислено правя списък на всички места, които крещат да бъдат сефтосани. Бюрото ѝ, столът ѝ, пода... И просто ей така, в главата ми настава дива суматоха от неподходящи мисли. Точно това, което не трябва да бъде. Сякаш възбудени извънземни са нападнали ума ми.

Но аз не съм Флойд. Мога да се справя по-добре, така че си представям едно менгеме, слагам всички образи в него и ги смазвам в съзнанието си. Мръснишките картини и възбудените извънземни също.

— И след това го изведох от дома на Лейла и му казах, че ще се видим по-късно — разказвам аз, завършвайки историята, като прокарвам ръка през тъмнокестенявата си коса. — Подобно на по-късно в друг живот.

— Хмм — изхъмква тя.

— „Хмм, това е страхотно“ или „Хмм, защо уволних един от нашите доставчици“?

— Хмм, като това, че твоята история ми дава добра идея. Нещо, което исках да направя от много време.

— Какво е то?

Очите ѝ блестят. Нейните са един нюанс по-светли от моите тъмносини.

— Искаш ли да намеря нов доставчик на панти?

Идеята е повече от перфектна. С ентузиазъм удрям дланта си в ръба на бюрото ѝ.

— Да, и за протокола: ти си брилянтна и краси... — отрязах последната дума, така че да звучи като нисък басов звук. Забележка към себе си: Не я наричай красива, след като си смъмрил друг мъж за това, че я сваля на работното място.

Тя ме гледа в очакване да завърша изречението и някак успявам да изкривя думите в нов комплимент като казвам:

— Брилянтна и... щедра. — Щедра? Сериозно? Какво, по дяволите, беше това? Може би тя няма да забележи.

Нямам този късмет.

— Щедра? — пита тя и в гласа ѝ долавям скептицизъм. Както и би трябвало да бъде. — Аз съм щедра?

Кимам и продължавам, като се владея.

— Мозъкът ти. Той е като рог на изобилието от идеи. Това е щедро изразяване на благодарност. Това е щедрост — казвам, тъй като трябва да затвърдя това прикритие.

Тя изпъна раменете си.

— Щом така казваш, Хамър. И този рог на изобилието днес беше две крачки напред. Вече намерих нов доставчик. Обадих се тук-там, разговарях с някои от нашите колеги и получих няколко добри препоръки. Вече имам нов човек за пантите на разположение.

Усмивката ми стана широка.

— По дяволите! Ти си три крачки пред мен.

— Добрият асистент трябва да бъде.

— А ти си страхотна! Какво ще кажеш да отидем да отпразнуваме тези шест месеца, откакто ти направи „WH Carpentry & Construction“^[2] много по-добра компания, отколкото беше по-рано?

WH са инициалите ми. Уайът Хамър.

Но WH може да означава и нещо друго.^[3] Ще видиш. Не се притеснявай. Цялото Орео. Помниш, нали? Ще ти го дам.

[1] Сребърна лисица — привлекателен по-възрастен мъж, често с прошарена коса, който е желан от по-млади момичета. — Б.пр. ↑

[2] „WH Carpentry & Construction“ — „У.Х. Дърводелски услуги & Строителство“. — Б.пр. ↑

[3] WH — Инициалите на героя (Wyatt Hammer) са също и началните букви на прилагателното Well-Hung, което е по-културният или шеговит начин за описване на мъж с голям penis. Well-Hung също така е и оригиналното заглавие на книгата. — Б.пр. ↑

2.

Тя избра вегетарианското бибимбап, някакво супер ново пикантно ястие в Корейския ресторант на Девето авеню, недалеч от офиса.

— „Бибимбап“ — казва, сякаш претегля думата. — Предизвикателство е да го произнесеш и обикновено звучи като „бипити-боп“, нещо, което феята-кръстница от филмчето на Дисни казва. Но всъщност бибимбап няма нищо общо с преживяването от филмчето на Дисни.

— Или с феята кръстница — добавям аз, разкършвайки врат, за да облекча схващането от днешната работа. Осем часа на крак, завинтване, забиване и пробиване. Не е като да е тежка работа, но, човече, бих отишъл на един масаж.

Тя ме стрелва с поглед.

— И ти знаеш какво е да си с фея-кръстница?

Осъзнавам как е прозвучал коментара ми, но продължавам:

— Като сбъдване на всичките ти мечти.

— Искаш да ми кажеш, че си излизал с феи-кръстници?

— Може би съм.

— Тогава аз съм излизала с джинове — казва тя надменно, докато нашата сервитьорка приближава.

Натали ѝ обяснява какво точно иска, а аз поръчвам за себе си говеждо бибимбап, толкова люто, че да ти опада косата, след което добавям предястие и няколко бири.

Тук сме, защото Натали обожава пикантната храна. Колкото по-люто, толкова по-добре. Всъщност тя ме предизвика да опитам няколко кулинарни специалитета през последните шест месеца. За щастие, съм роден с огнеупорни вкусови рецептори и завидна желязна воля, така че обикновено я побеждавах, но трябва да ѝ се признае на жената. Тя може да се справи с чушка хабанеро, като никой друг, когото съм виждал.

Няма да лъжа. Беше много възбуждащо да я гледам как яде две от тези „лоши момчета“ в бургер една вечер преди няколко седмици, когато си взехме за хапване след работа. Просто има нещо в жена, която може да се справи с пикантни подправки.

Всъщност, щеше да бъде възбуждащо, ако мислех за нея по този начин. Но аз не го мислех, така че не бях възбуден.

Случаят е приключен.

Минута по-късно сервитьорката се връща с две бири и аз вдигам чаша за здравица с Натали.

— За шестте месеца с твоята магия! Ти си по-добра от фея-кръстница!

— За шестте месеца с постоянна работа, най-накрая! — шегува се тя.

Натали бе сменяла различни временни работни места, преди да я наема. Тя се нуждаеше от работа и беше искрена. Всъщност, вечерта, когато дойде при мен да търси работа, напълно затвърди мнението ми за това, което твърдят пичовете — че жените си умират за нас.

Защото нямаме никаква представа дали в действителност това е така. Мотаем се около тях, слепи за онова, което наистина желаят.

В основата си жените са най-сложните същества, създавани някога, и приблизително двадесет хиляди пъти по-сложни от най-умния компютър на света. На сватбата на моя приятел Спенсър със сестрата на Натали — Шарлот, миналата есен, Натали се отправи към мен с решителен поглед и аз се пошегувах с моя брат близък Ник:

— Тя ме желае.

Грешка! Огромна грешка!

Оказа се, че се е запътила към мен по друга причина. Когато разговаряхме предишната вечер, споменах за някои от проблемите, пред които е изправена фирмата ми — основният проблем е моята пълна неорганизираност — и тя бе изготвила план за това как да се подобри работата и как компанията да се разшири и да спечели подобри договори. Представи ми го по време на игра на билиард в хотела, където беше сватбата. Планът ѝ беше перфектен и точно това, от което скоро разбрах, че се нуждае.

Наех я две седмици по-късно.

Сега, след половин година заедно, не мога да си представя управлението на „WH Carpentry & Construction“ без нея. Нейните

способности ми дават свободата да се фокусирам върху това, в което съм добър — създаване, изграждане, работа.

Тя ме побутва с лакът.

— Помниш ли деня, в който започнах? И ти отиде на среща, която всъщност стоеше в графика ти отпреди година?

Аз простенвам:

— Не ми напомняй!

Тя поклаща шеговито глава.

— Но те спасих! Обадих ти се буквално в последния момент. Ти беше пристигнал пред сградата на клиента, готов да влезеш и да дадеш оценка за кухня, която вече си подновил.

Кимам, когато си спомням.

— Дам. Добър с инструментите, ужасен с ангажиментите.

— А сега си добър и с двете — отвръща тя, устните ѝ се извиват в тази нейна очарователна усмивка. Извръщам поглед за кратко. Не мога да се вирам в усмивката ѝ. Вероятно ще ме хипнотизира. Ще ме накара да изпълнявам желанията ѝ.

— И бизнесът не може да върви по-добре — добавям аз. — Сега би трябвало да можем да се разширим, както първоначално бяхме говорили. Да наемем повече момчета — постоянни работници, за да не разчитаме само на почасово наети за всяка работа.

— Точно така. С новите проекти, които сме предвидили това лято, можем да назначим хора на пълно работно време, да покрием техните здравни осигуровки и всичко останало. — Тя посочи някои от проектите, които бе записала — голям брой скъпи кухни за преустройство. И тъй като това е Манхатън, тези обекти могат да ни донесат печалба от шестцифрена сума, че и повече.

— Между другото, имах намерение да попитам. Как успяваш винаги да си толкова организирана? Имаш папки в главата си? Признай си! Това е като Container Store^[1] — казвам, като я докосвам по главата.

Тя се преструва, че диша тежко, езикът ѝ се провесва от устата, като на куче през лятото:

— Не ме карай да се вълнувам. Container Store е любимото ми място във Вселената и съм убедена, че мога да живея там щастливо.

— Значи това е отговорът? — питам, когато сервитьорката пристига с лютивото пилешко предястие, от което се вие пара. Това ще

бъде огън за стомаха. Отлично! — Любовта ти към тази фирма те е направила така организирана?

Натали изпъва рамене.

— Споменах ли, че дрехите ми са окачени по цвят в гардероба? Че всичките ми книги са подредени по азбучен ред и че никога не съм пропуснала и един учебен ден през живота си?

— И вероятно бикините ти са подредени по...? — Удрям спирачка по темата за бельото ѝ. Мамка му! Къде е шибаният филтър в мозъка ми? Кълна се, че Флойд е размътил главата ми днес. Може би пантите му бяха дефектни.

— По цвят — отговаря тя с леко весел тон, сякаш знае какво съм искал да кажа. Знае, че съм навлязъл в територия, в която не бива да влизам.

Но все пак, ето ме вътре, продължавам да питам:

— И най-често срещания цвят е?

Едната ѝ вежда се повдига, а ъгълчетата на устните ѝ се извиват нагоре. Все едно току-що е сложила маска на перфектната флиртаджийка на лицето си и сега аз имам един много готов за действие израстък.

Шибани пениси! Понякога е несправедливо, че имаме тези приятелчета, с които да се борим по цял ден. И повярвай ми, това е една епична битка. Мъж срещу ерекция.

Мъжът рядко печели.

Ерекцията е твърде мощна.

От лъскавите ѝ розови устни се отронва отговор. Натали използва някакъв блестящ розов гланц. Не червило. Да, знам какво е гланц. Целувал съм много жени и не съм някакъв неандерталец със сандъче за инструменти, който не знае каква е разликата между червило и гланц. Едното е хлъзгаво и има невероятен вкус върху устните на момичето, когато я целувам; другото е по-плътно и има невероятен вкус върху устните на момичето, когато я целувам.

— Бял — отвръща тя и ситуацията на южната граница става напрегната.

Грабвам вилицата и я забождам в огненото пиле. Може би това ще бъде лек за дървото.

— Сега знам откъде идват всичките ти бизнес умения. От организацията на чекмеджето с бельо.

— Розовото също е често срещано.

Сега вече говорим за стомана. Розовите бикини на Мис Америка са като рецепта за Виагра — постоянно изправен.

— Розови. Бели. Докато са подредени по цвят, другото няма значение. — Тя посочва към пилето. — Време е да взривим мозъците си.

Надпреварваме се в изяждането на пилешкото ястие, което се усеща като запалена клечка кибрит, спускаща се по гърлото, после гасим пламъците с бира и продължаваме с основното блюдо.

В края на вечерята телефонът ми изжужава два пъти.

Натали посочва към джоба ми:

— Съобщение за работа — казва бързо, което ми напомня, че е настроила телефона ми с двойно жужене, когато съобщение от служебния ми номер бъде пренасочено към личния.

Докато Натали е ангажирана да проверява собствения си телефон, аз грабвам моя и отварям съобщение от Лейла Мейуедър.

„Имам зелена светлина. Нямам търпение да обсъдя новия проект с вас. Бих искала да започнем в най-скоро време. Когато дойдеш утре, ще може ли да доведеш Натали?“

Усмиввам се. Това, че моите клиентите я харесват толкова много, ме кара да се чувствам горд. Искам да ѝ покажа съобщението, но тя все още е заета, пише на телефона си. Не мога да не се замисля на кого ли пише. Изкушавам се да надникна, но се въздържам. Когато спира и оставя телефона си настрана, все пак успявам да зърна една дума — мъчение.

Интересно. Но не съм в настроение да играя на Шерлок тази вечер, така че вместо това ѝ показвам съобщението от Лейла.

— Изглежда си желана.

Тя сияе:

— Чудя се какво би могло да бъде. Имаш ли представа?

Клатя глава.

— Никаква. Но утре ще разберем. Мислиш ли, че можем да го вместим?

— Следващият ангажимент ще се забави известно време. Нека да получим подробна информация, но мисля, че можем да се справим.

— Твърдо съм убеден, че заслужаваш повишение — казвам аз.

Тя грейва.

— Наистина се радвам, че успях да ти помогна Уайът!

— Аз също — отговарям, защото въпреки че е фина и секси, въпреки че е прекрасна по много начини — повече, отколкото мога да изброя, и въпреки че ако не беше моя асистентка, щях да бъда упорит кучи син, за да я накарам да дойде у дома с мен, тя също така е невероятна в това, което прави.

Натали сваля салфетката, поглежда часовника си и ме стрелва с тъжна усмивка:

— Трябва да тръгвам. Имам урок тази вечер. Това е единственото ми време, когато мога да си позволя тренировка в доджото тази седмица.

— Напълно разбирам — казвам аз и когато тя си тръгва, започвам да се чудя дали наистина отива на урок, или някой мъж ѝ бе писал, когато тя си проверяваше телефона. Може би излизането с мен беше мъчение? Не! Аз съм супер забавен. Освен това си напомням, че не е моя работа да се бъркам в живота ѝ извън офиса.

Точно затова не мисля за нея, когато се отправям към апартаментата си по-късно. Или когато си вземам душ. Или когато се хвърлям в леглото и преглеждам статия с интересни факти за животните, като например че делфините никога не спят дълбоко. Мозъците им са прекалено активни.

Това е едно от хубавите неща при мен. Мога да изключа мозъка си.

Жените са сложни, но ситуацията с Натали е проста. Държа ръцете си далеч от нея.

И се кълна, че няма да се усложни на следващото утро, когато Лейла ни представя своя план.

[1] The Container Store, Inc. е американска компания, която предлага продукти, използвани за съхраняване и поддръждане на различни вещи. — Б.пр. ↑

3.

Лейла Мейуедър ни сервира кафе в изящни порцеланови чашки с розови мотиви по ръба. За протокола, аз не съм от хората, които ползват фини кафени чаши, но когато си в Рим...

Седнала на стол с висока облегалка в трапезарията си, Лейла носи тенис поличка, а кафявата ѝ коса се полюшва във високо вдигната, елегантна опашка. Всичко в нея е безупречно, та чак до факта, че ни предлага сметана в едно от онези специални неща с чучурче, след което подава щипки за бучките захар.

— Всичко е супер, благодаря! — казвам. Не мога да си спомня кога последно съм пил кафе от нещо друго, освен от картонена чашка или от чаша със счупена дръжка.

Но домът на Лейла излъчва класа, а ремонтът му е един от най-люксоznите, които някога съм правил. Имам усещането, че той ще отвори още много врати за бизнеса. Моята клиентка и Натали си бяха допаднали още от самото начало и в момента обсъждаха бойните уменията на асистентката ми. Лейла слага ръката си върху голата ръка на Натали — тя е облечена в бяла блузка с къси ръкави.

— Бих се радвала да посетя един от твоите уроци някой път. Обичам да изпробвам нови техники.

— Обещавам, че ще те накарам да се изпоттиш — казва закачливо Натали и кръстосва крака.

Можеш да накараш мен да се изпотя.

Какво, по дяволите? Възбудените извънземни се завръщат и превземат мозъка ми отново.

— Бих искала да се науча на самоотбрана. От колко време преподаваш карате?

Натали е шампион по карате от гимназията. Да, няма това не е супер възбуждащо. Не, не частта с гимназията, а каратето. Но ако си позволя да се задълбочавам във факта, че тя знае как да се бие, ще бъда с ерекция през целия ден.

Вместо това мисля за бучки захар. И за розови листенца върху чашки. И за фин порцелан. Защото не съм Флойд.

Те разговарят още няколко минути, а аз изгълтвам кафето, защото в префърцунена чашка или не, аз съм пристрастен към него и мога да погълтам тази чудесна напитка сутрин, обед и вечер. Лейла оставя чашата си, скръства ръце в скута си и казва:

— Причината, поради която помолих да дойдете днес тук, е, че имам нов вълнуващ проект. Крейг инвестира в някакъв имот, красива нова сграда, и аз имам картбланш да преобразя пентхауса по начин, който смятам за подходящ. — Жената излъчва радост, докато споделя повече: — Естествено, най-напред си помислих за „WH Carpentry & Construction“ и много ще се радвам, ако поемете преустройството на кухнята. Влюбена съм в това, което направихте тук, и не мога да си представя някой друг да постави ръце върху уредите ми.

Дори не се опитвам да съдържа усмивката си, не само заради неочакваните намеци, но и заради това, че работата ще помогне за финансирането на новите работници. И усмивката просто се разтяга на лицето ми, защото това би било определението за безмозъчен. Не съм сигурен защо Лейла искаше да ни почерпи с кафе, за да ме помоли да свърша още работа. Разбира се, че съм заинтересован. Обичам работата си. Обичам строителството. Обичам щастливи клиенти.

— Това звучи фантастично! — отвърщам.

— Къде е този прекрасен апартамент? — пита Натали.

— Намира се на двадесет и втория етаж. Абсолютно разкошен е и има зашеметяваща гледка.

— Звучи чудесно! И кога искаш да започнем?

— Мислех първо да ви го покажа, за да знаете с какво се захващате — предлага Лейла.

Кимам:

— Разбира се. Искаш ли да го разгледаме сега?

Тя се засмива и поклаща глава:

— О, не, съжалявам, не се изразих ясно. Ще трябва да вземете частния ми самолет, за да стигнете дотам.

Преглъщам сухо и поглеждам към Натали. Тя примигва срещу мен. Между нас прелитат неизречени думи. Почти съм убеден, че всички те са от сорта на „Благодаря ти, Господи!“

Не е нужно да кажеш *частен самолет* повече от веднъж, за да попитам кога тръгваме? Така че го правя. Свивам доволно рамене:

— Кога излитаме?

— Краят на седмицата прекалено скоро ли е? Намира се на главната улица. Сградата е в близост до „Беладжио“. — Тя поставя ръка върху гърдите си. Диамантът с големината на яйце върху пръста ѝ почти ме заслепява, когато казва съкрушено: — О, Боже, трябваше да попитам! Бихте ли искали да работите в Лас Вегас? С удоволствие ще ви платя двадесет процента повече от таксата ви в Ню Йорк, заради неудобството да работите извън града и защото ще се наложи да наемете нови екипи, работници и т.н.

Мисля, че тази жена е приказна фея.

— Ще се радвам много да го разгледаме, Лейла — казвам аз. — Сигурен съм, че ще намерим начин да се справим.

Лейла ме озарява с усмивка, след което опира ръка до челото си, сякаш отдава чест към Натали.

— Ето защо се сетих за вас двамата. Знам, че Натали е от съществено значение, за да се случи всичко това — казва тя и махва с ръка към кухнята. — И изглежда има смисъл да заминете заедно.

Последната дума отеква в главата ми.

Заедно. Заедно. Заедно.

Никой не казва нито дума, тишината се разпростира из помещението. Става тягостна. Мъчителна.

Напомням си, че сме вечеряли само двамата заедно. Какво лошо има в това да пътуваме заедно?

Прочиствам гърло и срещам синеокия поглед на Натали. Кълна се, че виждам вълнение в очите ѝ.

— Натали, ще се справиш ли? А графика ти за тренировки в доджото?

Тя кимва със скоростта на светлината.

— Да. И щом се запознаем с обхвата на работата, ще направя всичко възможно, за да го вместя в плановете на Уайът.

Лейла почти скача от стола.

— Чудесно! Дори мога да уредя да останете в апартамент в „Беладжио“. Този хотел подходящ ли е?

Тя е съвсем сериозна. Това е най-невероятната част от цялото ѝ искане — мисълта, че има вероятност да намерим „Беладжио“ за

неподходящ.

— Да, вярвам, че ще ни бъде удобно — отвърщам със сериозен тон. — Натали, „Беладжио“ отговаря ли на твоите стандарти?

— Като се има предвид, че работя по-скоро на нивото на Мотел 6^[1], мисля, че настаняването в „Беладжио“ ще ме накара да направя циганско колело — казва на Лейла, която се смее сладко.

Циганско колело. Не бих имал нищо против да видя Натали да се върти. За предпочитане, докато носи къса пола.

— Стаята обща ли да бъде или искате отделни? — пита Лейла, очите ѝ се стрелкат напред-назад между нас.

И като кученца, препъващи се едно в друго в бързината да стигнат някъде първи, ние се състезаваме да отговорим всеки за себе си, но със същия непоколебим тон. И за да няма объркване, и двамата повтаряме:

— Отделни.

Разговаряме още малко и когато Лейла се извинява, за да проведе няколко разговора, телефонът на Натали иззвънява за получено съобщение. Докато го чете, изражението ѝ помръква.

— По дяволите! Хектор няма да успее да дойде. Казва, че снощи не е спал достатъчно.

Хектор е момчето, на което разчитах да ми помогне с последните детайли по сглобяването на шкафа днес.

— Маааааамка му! — казвам, като че има десет срички. Въздъхвам тежко. — Ето защо трябва да назначим хора на пълен работен ден.

Тя кимва.

— Нуждаем се от отговорност. Постоянство. Все пак той казва, че може да бъде тук утре.

Клатя глава:

— Няма да стане. Освен това какво ще се случи, ако Спящата красавица не се наспи отново?

Тя обвива ръка около моята.

— Нека да се обадя тук-там и да видя дали мога да осигуря други хора в последната минута.

Завършването на работата в срок винаги е бил мой приоритет, а и не мога да подведа Лейла.

— Не се притеснявай! Аз ще свърша всичко. Ще остана до късно и ще приключа.

Натали размахва пръст към мен:

— Няма да правиш нищо подобно! Опасно е да работиш в продължение на много часове. Ще ти помогна.

Поглеждам я.

— Оценявам го. Но Хектор нямаше да прави схеми или график. Той работи с бормашина и циркуляр.

Тя повдига вежда и се потупва в гърдите.

— Я почакай малко! След шест месеца заедно ти все още мислиш, че не мога да работя с циркуляр? Или да забия пирон?

— Знам, че си достатъчно способна да забиеш пирон...

Тя ме прекъсва и вдига три пръста.

— Мога да поправя течащо кранче. — Два пръста. — Мога да поваля голям човек на земята с голи ръце. — Един пръст. — И не само мога да поглъщам чушлета хабанеро, но и мога да зачукам всичко.

Зяпвам. Дори не мога да отговоря. Даже да говоря не мога и не мисля, че тя е наясно с двусмисленото значение на думата, защото се е съсредоточила в ръцете си, които в момента са на кръста ми, и майко мила, това е страхотно място за тях. Ако ги премести малко по-надолу, мечтите ми може да се сбъднат.

Добре, мечтал съм си как я чукам здраво. Сякаш това е някаква изненада.

Тя разкопчава колана ми с инструменти, увива го около кръста си, затяга катарамата и продължава да изглежда дяволски секси.

Дънки. Бяла блуза. Моят износен кожен колан за инструменти, закрепен ниско на талията ѝ.

През останалата част от деня ще работя до нея.

Моля, моля, моля, нека възбудените извънземни днес обитават друго мъжко съзнание!

Изкушение, твоето име е Натали.

— Къде се научи да боравиш така с инструментите? — питам, докато работим един до друг.

Тя хвърля поглед към мен, след което ми се изплезва. Не постига очаквания ефект. Но изглежда сладка. Точно както когато момичетата си свалят гащичките, за да се надупят към теб, като един вид обида.

Това не е обида. Победа е. Не че напоследък някое момиче е правило това за мен.

Коего ме подсеща, че никой не ми се е дупил от години. Щеше да е хубаво, ако Натали сложи край на това.

— На същото място, където ти се научи да играеш с кукли — отговаря ми дръзко.

— О, отвръщаш на удара — казвам.

Докато пъха ръката си в колана за винтче, тя пита:

— Мислиш, че не съм сръчна, само защото съм жена?

Аз се шегувам:

— Това е последното нещо, което можеш да ми лепнеш, сладурче — казвам, след което спирам. Сладурче? Обикновено не я наричам така. Но нали знаеш, то напълно ѝ подхожда.

Тя поставя винтчето в дървото, след което казва:

— За твое сведение, научих се от майка ми.

— Майка ти, хирургът?

— Да. Странното е, че хирурзите също използват инструменти. Скалпели, ножици, дори, запомни това — тя прави пауза, а в очите ѝ проблясва палаво пламъче, — бормашины.

Преструвам се, че потрепервам.

— Във всеки случай, впечатлен съм. Знаех, че можеш да правиш основното, но си пазила в тайна колко обширни са твоите женски умения. Точно както не ми каза в продължение на месеци, че си нинджа.

Тя се смее.

— Не съм нинджа. Само черен колан, трета степен. Освен това, не се опитвам да се преструвам, че съм майстор дърводелец, като теб. Мога да се справям с това-онова, но не мога да кова като Уайът Хамър. Ти си майстор с чука, нали?

Размърдвам вежди.

— Като че ли имах друг избор за кариера. — Вземам една бургия от сандъчето с инструменти на пода. — Както и да е, радваш ли се, че ще отидеш във Вегас?

Тя кима.

— Абсолютно. Никога не съм била там. Звучи ми забавно — казва, след което бързо добавя. — Искам да кажа, че няма да разглеждаме забележителности. Имаме работа да вършим.

— Ей, сигурен съм, че може да намерим време да се повозим на увеселителното влакче или на Виенското колело, или на каквото поискаш. Ще играем на рулетка, ще гледаме някое шоу. Между другото, наистина го мислех, когато снощи казах, че заслужаваш повишение. Ако новият проект потръгне добре, ти давам десет процента увеличение на заплатата.

Слагам вратата на шкафа. Тя прави същото с другата до мен, когато с периферното си зрение виждам как вратата започва да се накланя.

Право към лицето ѝ.

В миг съм зад нея, ръцете ми се стрелват от двете ѝ страни и хващам вратата, преди да се е откъснала от пантите.

— Хванах я — казвам, задържайки вратата на шкафа на мястото ѝ.

— По дяволите! За малко да ме удари...

— По главата — допълвам тихо аз.

Тя кимва и косата ѝ докосва бузата ми. Това усещане е по-хубаво, отколкото трябва да бъде. Прекалено хубаво.

— Щеше да бъде гадно, ако лицето ми бе сплескано от един шкаф — казва тя, опитвайки да се пошегува, но си поема дълбоко въздух и треперещият ѝ глас я издава.

— Но си добре — отвърщам, тъй като сега не е време за шеги.

— Благодарение на теб. Реагира бързо.

— Не исках нещо да ти се случи.

Гърдите ми са прилепени към гърба ѝ. Слабините ми се притискат към дупето ѝ. Лицето ми е заровено в шията ѝ и когато си поемам дъх, ароматът на Натали изпълва мозъка ми. Никога не съм бил толкова близо до нея и тя ухае точно както очаквах. Свежо. Чисто. Като слънце.

Сякаш лежа в хамак на двора, тревата е току-що окосена, а тя се разхожда наоколо, докато златната светлина на късния следобед озарява лицето ѝ. Тя се плъзва в хамака, смъква ризата си, сваля ципа ми и ние се чукаме. Мързеливо, бавно, следобедно чукане с тази жена, която ухае на слънце.

Вдишвам за последно аромата ѝ, а нейният дъх се накъсва.

Тя издава тих звук, едно меко „о“, и този звук прави нещо с мен. Кара ме да започна да мисля. Да се чудя. Да поема по опасния път, че

може би Натали също си пада по мен. Може би аз не съм единственият, който изпитва някаква страст. Кълна се, че усещам как по тялото ѝ преминават тръпки, като леки вълнички в езеро.

— Бъди внимателна — прошепвам. И не съм сигурен дали предупреждението е насочено към нея, или към мен.

— Ще бъда.

— Никакви лица, смачкани на палачинки на работа, нали? — казвам и сега аз съм този, който се опитва да се шегува.

Спускам вратата на шкафа до тезгяха и се отдалечавам. Натали се обръща, поглежда надолу и отмята кичур коса от челото си.

Нито един от двамата не продумва повече, докато приключим.

Мисля, че щом мога да оцелея един ден, докато тя работи до мен, значи мога да се справя и с едно кратко пътуване.

Какво би могло да се обърка по време на командировка във Вегас?

[1] Мотел 6 — нискобюджетни хотели, стаите, в които могат да си позволят всички за по-дълго време. — Б.пр. ↑

4.

Броя дните до заминаването ни, но имам достатъчно други неща, които да ме държат зает. Като например да се срещна с малката ми сестра и брат ми на другата сутрин, на път за кучешкия приют, където работя доброволно.

— Време е да унищожим Елизабет Лектър — казвам на Джоузи, докато отхапвам от сладкиша, който ми даде.

Зелените ѝ очи се разширяват и тя размахва ръце във въздуха.

— Това означава ли, че си готов? Като напълно готов? — тя сяда срещу мен до лимоненожълтата маса в „Sunshine Bakery“. Това е пекарната на майка ни, но сега Джоузи е поела почти цялото ѝ управление.

Посочвам сладкиша:

— Това е много хубаво — казвам ѝ.

Тя подава едно парче на Ник, моя брат близък, и свива рамене:

— Знам. Много съм добра в печенето.

— Може би дори си по-добра от мама — заявява брат ми тихо, като едва движи устните си, — но не ѝ го казвай.

С жест Джоузи показва, че заключва устата си, след което посочва телефона ми. Фейсбук профила на една фалшива „Елизабет Лектър“ е на екрана.

— Наистина ли си готов да се отървеш от нашата измислена приятелка Елизабет? Въпреки това, което постигна в неделя вечер?

Прекарвам рязко пръст през гърлото си, сякаш го срязвам:

— Време е да я убием, както и всички останали.

— Отказвай се от играта, докато си на върха — съгласява се Ник и си отчупва парче от доказателството за несравнимия талант на Джоузи в кухнята.

— По-добре от това не може да стане. Виж тук — посочвам телефона. Хващам лицето си с ръце и отварям уста също като в „Писькът“ на Едвард Мунк^[1]. — Сякаш бившата ми се топи от болка.

Джоузи чете на глас отговорът, който бившата ми — Катрина, е написала на страницата си по-рано тази седмица:

— Нищо священо ли няма? Някой знае ли колко много боли да видиш най-интересните и важни неща предварително? Може да вземете нож и да пронижете гърдите ми.

Ник се преструва, че избърсва сълзи от очите си:

— Уа, уа, уа!

Облягам се на стола и протягам крака напред.

— Може би това е най-голямото ни постижение досега. Горд съм с нашата фабрика за фалшиви фейсбук профили. Но трябва да ѝ го призная на малката мис Елизабет. Тя наистина си го заслужи, що се отнася до спойлера за последния епизод на „Игра на Троне“.

Джоузи вдига пръст:

— Но нека не забравяме и нашата измислена приятелка Ема Крюгер. Помните ли, когато публикува поста за смъртта на Ходор^[2]? Сълзите на Катрина бяха върху цялата ѝ стена онази нощ — сестра ми удря длан в моята, за да ме поздрави за това.

— Само за да бъде надмината от грандиозното изявление на Елинор Бейтс, че Джон Сноу е жив — добавям. Изпълва ме гордост при спомена за най-големия успех. — Но въпреки това е време да се сбогуваме. Работата ни е свършена.

Джоузи прокарва ръка през боядисаната си в розово коса.

— Трябва ли да запазим минута мълчание, преди да ги убиеш?

Придавам сериозен израз на лицето си и тримата скланяме глави. Няколко секунди по-късно вдигам поглед и изтривам профилите, които изляха сладкото отмъщение върху Катрина.

Елизабет Лектър, Елинор Бейтс и Ема Крюгер са измислени имена, заимствани от героините на Джейн Остин, благодарение на научната степен по литература на Джоузи, съчетани с фамилиите на едни от най-големите филмови злодеи.

Някои може би се чудят защо бих се подигравал по този начин с Катрина, привидно безобидна бивша приятелка, която също така беше дизайнерка — отново бивша — на уеб страницата на моята фирма. Ама наистина бивша. Но не съм се срещал с нея, докато работехме заедно, кълна се във всичко свято. Разбира се, намирах я за сладка и явно тя мислеше същото за мен, тъй като няколко пъти ме покани да излезем, докато бяхме на работа. Но вече си бях научил урока — да не

се забърквам с никоя, която е свързана с бизнеса ми, въпреки че първият път, когато това ми се случи с моята приятелка от колежа Рокси, тя не беше точно свързана с работата ми. По-скоро искаше да бъде.

Както и да е, след като работата по уебсайта приключи, кодовете за достъп променени, за по-сигурно — благодарение на напомнянето на приятеля ми Чейс, че паролите трябва да се сменят толкова често, колкото и бельото — Катрина и аз излизахме около половин година.

Сега ми позволи да ти обясня как шест приятно прекарани месеца от нашето запознанство могат да доведат до подобни последствия. Имай предвид, че през тези шест месеца никой от нас не е изневерил и дори се наслаждавахме на пикниците в проклетия парк, и ако има нещо, което не съм — това е любител на пикника, но тя ги харесваше и аз я придружавах, за да я направя щастлива. Уви, не исках повече Катрина и се кълна, че това нямаше нищо общо с пикник мъчението, така че приключих нещата между нас. По приятелски. Като добро момче.

След което Катрина се нахвърли върху мен като луда и използва компютърните си умения, за да проникне в уебсайта на компанията ми и да изтрие всички файлове.

Изневиделица.

Дори след като паролите бяха сменени.

Като пълен психопат.

Да, беше гадно. Това ми струваше работата. Дори трябваше да наема адвокат, който да се справи с бъркотията, която остана след нея. Проблемите, които това ми причини, бяха една от причините да наема някого, който да организира всичко отново.

Затова ударих Катрина — отявлен враг на книгите и любител на всичко, свързано с филма „Игра на Троне“, точно там, където щеше да я заболи най-много. Аз и Джоузи измислихме фалшиви профили на жени, които можеха да бъдат потенциални клиенти за уеб услугите на Катрина, сприятелихме се с нея във Фейсбук, след което започнахме да публикуваме спойлери за филма на стената ѝ всяка неделна вечер, на живо и в реално време, докато се излъчваше поредния епизод. Нашето отмъщение успя само защото тя е била на работа извън страната по времето, когато започна новият сезон на сериала, и не е имала

възможност за Интернет връзка, за да гледа най-любимия си сериал във Вселената.

Горката прецакана кучка!

Това е най-тролският трол^[3] в историята и също така едно от най-заслужените отмъщения. Имам предвид, че мацката унищожи бизнеса ми с лека ръка, без никаква причина, което може би, само може би, е повод да съм малко предпазлив в отношенията си с всеки, който е свързан с работата ми.

Но всяка лудория има край и е време да кажа сбогом на тази. Затварям страницата на Фейсбук, след което хващам ръката на Джоузи.

— Мама и татко ще се гордеят, че си се учила от най-добрите. Нали, брат ми? — обръщам се към Ник, тъй като ние двамата сме царе на шегите и сме дали някои от най-добрите ни съвети на Джоузи.

— Наистина е впечатляващо това, което правим с мозъците, които са ни дали — казва Ник. — Използваме ги за добро, нали?

— Напълно — пъхам в устата си останалото от сладкиша, след което ставам и избърсвам ръцете си една в друга. — Трябва да се отправяме към „Малки приятели“, за да разходим кучетата. О, мамка му, това ми напомня... Ник, можеш ли да поемеш кучетата в петък? Трябва да отида до Вегас по работа.

Той повдига вежда:

— Сега във Вегас ли работиш?

— Може би ще започна. Един клиент ме изпраща. Звучи като страхотна работа. Наистина се надявам да се получи.

— Това е чудесно! Браво на теб! — казва Ник, като ме потупва по гърба.

— Да, пътуването трябва да бъде успешно.

Насочвам се към светлооранжевата врата — в пекарната почти всичко е в ярки, жизнерадостни тонове, когато Джоузи казва:

— Странно!

Обръщам се, за да я погледна:

— Кое е странно?

Тя ми отправя многозначителен поглед.

— Това, че не спомена, че Натали ще пътува с теб.

— Защо да е странно?

Няма нужда да питам откъде знае. Джоузи е съквартирантка на Натали и двете живеят в старата квартира на сестрата на Натали.

Когато Шарлот се омъжи за Спенсър и се изнесе, тя предостави апартамента на сестра си, като плати наема, за да я облекчи, така че Натали да може да живее в града и да преподава вечерни уроци по карате в студиото тук. Преди няколко месеца договорът за наем на Джоузи изтече и тя също се нанесе там.

За мен не е странно, че малката ми сестра живее с нея.

Кълна се, изобщо не е странно.

— Просто ми се стори чудно, че не спомена, че заминаваш с нея — отбелязва Джоузи.

Ник клати глава и се смее.

— Пич, това ми намирисва на неприятности, честно казано.

— Е, ти явно имаш опит в тези неща — изстрелвам обратно.

— Точно затова го казах.

Правя с длани знака за „Успокойте се!“.

— Това е работа бе, хора!

Джоузи стяга възела на престилката си — светлосиня, на черешки:

— Така или иначе, Натали изглежда развълнувана заради пътуването и заради това, че ще види Вегас за първи път.

Наострям уши.

— Така ли? — По дяволите, накрая гласът ми се извисява, като на дрънкащ деветокласник в пубертета. Пренебрегвам това и добавям небрежно: — Искам да кажа, супер.

Блъфът ми не остава незабелязан. Джоузи повдига многозначително вежди и само отвърща:

— Увери се, че ще разгледа забележителностите, нали?

— Ще го направя. Знакът на Вегас. Разходка с гондола. Фонтаните на „Беладжио“.

— Това, което има под ципа ти — шепне Ник в ухото ми, а аз го сръгвам с лакът.

— Просто бъди добро момче. Каквото винаги си ми казвал, че едно момиче заслужава — добавя Джоузи, докато се връща зад тезгяха, а думите ѝ събуждат нещо в мен. Най-съкровено ми желание — да бъда добро момче. Защото невинаги съм бил такъв. Но ако сега съм, то е заради Джоузи. Обичам това момиче толкова много.

Тя посочва и към мен и Ник:

— Това важи и за двама ви по принцип. Знам точно какво представлявате. Израснах с вас, палавници такива, не забравяйте!

Отдавам ѝ чест и събирам петите си, заставайки мирно.

— Винаги съм добро момче, сестричке.

Двамата с Ник излизаме и се отправяме към кучешкия приют „Малки приятели“, където сме доброволци.

— Знаеш ли изобщо как да бъдеш добро момче? — пита той, докато вървим по „Колумб“, заобиколени от топлия пролетен въздух.

Взимам слънчевите очила от деколтето на тениската си и си ги слагам.

— Да. Правя точно обратното на това, което ти правиш.

— Така ще се прецакаш — казва той, клатейки глава, докато ми се смее. Заобикаляме един бегач в неоново розов клин, докато коли и такситата пъхтят по булеварда. — Яко си хлътнал по Натали от сватбата на Спенсър. Помниш ли?

Махам с ръка пренебрежително:

— Не, това не е вярно.

— Пич, ти каза, че тя те иска, когато се беше отправила да танцува с мен на сватбата.

— Тя ме искаше.

— Точно така. Казваш това, само когато искаш някое момиче.

Вдигам поглед към синьото небе:

— Сигурен съм, че казвам това през цялото време. Аз съм самонадеяно копеле, нали? — намигам му, след което потупвам по рамото, докато приближаваме пешеходната пътека — Успокой се, каубой! Дори и някога да съм я пожелавал, аз съм майстор на самоконтрола.

Той ми се подиграва:

— Самоконтрол. Дума, която никога не е използвана, за да се опише малкия ми брат.

Преструвам се, че се смея:

— Може би не ме познаваш толкова добре.

— Мисля, че те познавам по-добре от всеки друг.

— Тогава ми отговори на това, о, умнико — как иначе щях да се справя с подвига на века, да стоя далеч от нея през всички тези месеци? — Вдигам предизвикателно вежда към Ник, като го чакам да ми отвърне.

Той бутва очилата си по-нагоре и кимва леко:

— Добре, добре. Притежаваш самоконтрол — клати главата си така, сякаш не вярва в това.

Но аз вярвам.

Трябва да вярвам.

Особено, когато три дни по-късно се качвам на частния самолет заедно с Натали Роудс, изкушение от плът, мис Америка с черен колан и език, остър като бръснач.

Когато сяда в бежовата кожена седалка и кръстосва крака, тя ми се усмихва.

Тази сладка, секси усмивка.

По дяволите, да бъдеш добро момче е много преувеличено. Искам да бъда лош с нея.

[1] Едвард Мунк (Edvard Munch) е известен норвежки художник, като една от най-популярните му картини се казва „Писъкът“ (The Scream); тя изобразява човек, който е хванал лицето си в ръце и крещи от ужас. — Б.пр. ↑

[2] Ходор е персонаж от „Игра на тронове“. — Б.пр. ↑

[3] Интернет трол — В жаргонната терминология на Интернет тролът е човек, който публикува противоречиви, провокиращи или извън темата съобщения във фейсбук, в онлайн дискуссионни форуми, стаи за разговори (chat rooms), блогове, коментари към вестникарски статии и др. с основна цел да предизвика емоционален отговор от другите потребители, да ги провокира или тормози, или просто да попречи на нормалния тон на водения разговор. — Б.пр. ↑

5.

Бих могъл да свикна с това. Кожени седалки, които се пускат назад почти докрай. Безупречното обслужване, включително и обедно меню от три ястия. Спокойно пътуване в лукс, до Натали.

Лейла дреме в седалката от другата страна на пътеката. Взела е Ксанакс. Летенето я кара да се чувства неспокойна, така беше казала, затова сега е в страната на сънищата, с черна сатенена маска за очи, прилепнала плътно върху лицето ѝ.

— Мога ли да ви донеса още нещо? — пита ни стюардесата.

Поглеждам я изненадано. За части от секундата установявам, че е хубава. Беше ни обслужвала през целия полет, но изведнъж нейната външност ми действа като юмрук в корема. Копринено мека червена коса, пълни устни и топли кафяви очи, както и стегната, стройна фигура. Но след това всички мисли за нея излитат от главата ми. И не само защото би било грубо да свалям стюардесата от самолета на Лейла, но също така би било твърде неуместно да го правя пред служителката си. Истината е, че всъщност не желая да задълбочавам запознанството си с нея. По-скоро съм заинтересован да си поговоря с Натали по време на този полет. Въпреки че се шегуваме помежду си в офиса и макар че няколко пъти сме излизали на вечеря, ние най-често си говорим за работа. Има много неща, които не знам за нея.

Стюардесата прибира посудата от обяда ни — суши с жълтопера риба тон и пита дали искаме да гледаме филм. Насочвам вниманието си към Натали, оставяйки я да реши. Тя поклаща глава и отговаря:

— Мисля, че ще почета.

Но не чете. Не изважда своя Киндъл, нито книгата. Вместо това ме побутва с лакът и казва:

— Не съм си представяла, че да работя в строителна фирма, означава да летя до Вегас в такъв разкош. Трябваше да те проуча много отдавна. Никога нямаше да приема всички кофти работни места, които имах преди.

Смея се:

— Разкажи ми повече за онова, което си работила преди.

Всъщност не знам много за това, което е правила, преди да започне работа при мен. Не трудовата ѝ автобиография ѝ беше спечелила сегашната длъжност. Нейната предприемчивост го направи.

Тя повдига вежди.

— Дори и за времето, когато работех като оператор на „секс телефон“?

Очите ми едва не изскачат от орбитите си. След това обуздавам смаяното си изражение и давам най-доброто от себе си, за да изглеждам безразличен.

— О, така ли?

Тя кимва.

— Беше страхотно. Правехме всичко, но ние бяхме специализирани във фетишите, свързани с козина и крака.

Старая се да запазя лицето си сериозно, когато картинката и звуците от Натали, която върти телефонния кабел, докато мърка дрезгаво, с високи токчета на малките си стъпала, проблясва като неонов билборд пред очите ми. Преглъщам и се справям със сухотата в гърлото си.

— Наистина ли?

Не съм сигурен дали съм възбуден, или разгневен. Може би и двете. По-скоро възбуден.

Тя кимва няколко пъти.

— Нямах представа колко много мъже имат фетиш към краката, докато не започнеш да правиш телефонен секс. Искат да чуят как се разхождаш на високи токчета. Харесват звука, който издават върху твърдия — каламбурът е умишлен — дървен под.

По дяволите, обожавам каламбурите. Луд съм по тях. Но нямам никаква представа как да реагирам на този. Потърквам с ръка челюстта си. Това е съвсем нова страна на Натали. И не мога да не си я представя как се разхожда наперено напред-назад из стаята с обувки на висок ток. Тя вече е опияняваща комбинация от външност на мажоретка и сърце на мъжкарана. Добави сега и високите токчета и аз съм пътник. За протокола — изобщо не съм фетишист на крака, но се обзалагам, че ще изглежда греховно секси в обувки с 10-сантиметров ток. Червени. С крака, увити около кръста ми, докато я чукам до стената.

— А козината? — питам, правейки всичко възможно да остана вкопчен в странната фетишистка част на разговора, а не в развратната интимна фантазия.

— Хора, които носят цялостни костюми от козина — обяснява тя.

— Схванах какво е — намръщвам се объркано. — Това, което не разбирам, е, че козината е по-скоро нещо от реалния живот.

Тя кима пресилено.

— Това е много често срещано при телефонния секс. Преструваш се, че носиш костюм на лисица. Или на катерица. Миешките мечки също бяха популярни. Но най-вече секси катеричка. Това беше любимото.

Опитвам се. Кълна се, че се опитвам. Но представата как Натали, шепнейки мръсни думи, потърква косматата си опашка в мен, докато събирам ядки в бузите си, не ми се връзва.

— Обаждали са се мъже, които искат да правят секс с момиче, облечено в костюм на катерица?

Тя кимва.

— Нарича се uiffing^[1]. Щуро, нали?

Прокарвам ръка през гъстата си коса, която е малко чуплива днес.

— Малко, но изборът си е бил твой.

Натали повдига вежди.

— Признай си! Шокиран си.

— Не — казвам, опитвайки се да бъда внимателен. След това си мисля — майната му. — Да, добре. Може би малко.

Огромна усмивка грейва на лицето ѝ.

— Хвана се — тя ме сочи с пръст и светлосините ѝ очи проблясват победоносно.

— Какво?

— Чух, че обичаш шегите. Джоузи ми каза.

Избухвам в смях и клатя глава с разбиране.

— Много добре — казвам и започвам бавно да ръкопляскам. — Печелиш! Накара ме да изглеждам глупаво!

Изпъвам левия си крак и тя изиграва най-доброто си представление, правейки се, че го дърпа. Преструвам се, че го е

хванала и с все сила го мята във въздуха, сякаш кракът ми е огромна риба, която е уловила.

Тя сумти, докато го тегли като с корда, навиваща се на макара, след което пускам крак на земята и удрям юмрука си в нейния.

— Сега сериозно. Вечерята е от мен тази вечер.

— Най-добре винаги да е от теб — отвръща и добавя, за да подчертае. — Шефе.

Аха, ето го напомнянето.

— Както и да е — продължава Нат. — Може и да съм те преметнала, но всичко, което казах, е истина. Никога не съм споменавала, че аз съм провеждала тези разговори. И зная всичко това, защото наистина работех в компания за телефонен секс. Просто самата аз не бях оператор. Отсявах момичетата, които искаха да работят за нас, оформях графиците, уверявах се, че им е било платено, записвах всички обаждания. Беше странно забавно.

— И аз съм странно впечатлен. — Никога не бих предположил, че работата като оператор на секс телефон може да е част от трудовата биография на Натали, но начинът, по който го описа, напълно отговаряше на нейните организационни умения.

Удря ме закачливо по бицепса.

— И технически не съм те излъгала.

— Ти все пак технически ме забавлява ужасно много.

— Добре — казва тя с широка усмивка. — Искаш ли да знаеш повече за предишните ми работи? Имам някои интересни неща.

— Разбира се — казвам, като протягам дългите си крака, наслаждавайки се напълно на голямото свободно място за крака и на разговора.

— След компанията за телефонен секс работех като педикюрстка на домашни любимци.

— Че това работа ли е?

Тя кимва с блестящ поглед.

— О, да! И то не съвсем лош начин да се издържаш. Нямах представа колко плащат богатите в Манхатън, за да накарат някой да дойде в дома им и да скъси ноктите на чихуахуата им.

— Защо тогава не продължи там?

— Учудващо, но не исках да прекарам целия си живот, работейки върху кучешки крака. Не ме разбирай погрешно. Обичам кучетата и

лапите са страхотни, но когато влезе в конфликт с графика ми на курса по доджото, трябваше да се откажа.

Потупвам я по коляното:

— Кое то ни отвежда до твоята истинска страст. Нанасянето на страничен удар в главата.

Идвайки по-близо, тя се преструва, че ме удря в гърдите.

— Или в сърцето.

Очите ѝ блестят. За секунда виждам нещо в тях. Или може би просто чувствам думите ѝ като предупреждение, сякаш наистина може да нарани сърцето ми.

Премигвам и поглеждам настрани.

Тя отпуска ръката си и поставя длани в скута си.

— Въпреки това наистина обичам този спорт.

Сега тонът ѝ е по-спокоен, по-сериозен, отколкото когато бърбореше за козина, крака, лапи и нокти.

— Винаги съм го обичала.

— Още от малка?

— Родителите ми ме изпратиха на уроци по карате, когато бях на шест. Имах много енергия и това беше страхотно място, където да я изразходвам. Израснах с този спорт и го разбирам. Техниките, уменията и най-вече фактът, че винаги можеш да се усъвършенстваш. — Тя вдига очи, срещайки моите. В този момент сякаш свали преграда, която стоеше между нас — тази между шеф и неговата асистентка може би — тъй като навлезе в по-лична територия. — Също така обичам да преподавам. Любимата ми част е самозащитата. Наистина искам да продължавам да уча жените да се защитават и да използват бойни изкуства за това. Чувствам, че това е точно специалното нещо, което мога да правя, нали разбираш?

Гласът ѝ е уязвим, сякаш иска потвърждение, че нейното признание означава нещо за мен. Че ще се отнесе към него с внимание. И го правя.

— Напълно разбирам, какво имаш предвид и подозирам, че си страхотна.

— Не ме разбирай погрешно. Обичам да работя за компанията ти и работата ми в WH е страхотна — казва Натали. След това лека усмивка извива устните ѝ, разширява се, докато накрая се превръща в

прозявка. Огромна прозявка. Тя вдига ръка към устата си. — Мисля, че чувам как дрямката ме зове.

Няколко минути по-късно тя е заспала на седалката си. Малко след това главата ѝ се плъзга към рамото ми. После, когато вече е дълбоко заспала, горната част на тялото ѝ се спуска надолу, надолу, надолу... главата ѝ пада в скута ми.

И така прекарвам останалата част от полета с Натали, свита върху коленете ми. Да, това ме възбужда. Да, ужасно много ме възбужда. И да, съзнанието ми е изпълнено с поредица от образи за това, къде може да бъде главата ѝ, ако се събуди, премести се с няколко сантиметра и отвори широко устата си.

Премествам се лекичко назад в седалката, за да направя малко разстояние между лицето на Натали и семейните ми скъпоценности.

Скоро започваме да се спускаме над Лас Вегас. Тя се събужда, когато се приземяваме и се изправя рязко, очите ѝ се стрелкат насам-натам, сякаш се опитва да разбере къде е и как се е озовала тук.

— Нима аз...?

Тя посочва краката ми.

— Дали си спала в скута ми?

Тя кима.

— Да.

Очите ѝ се разширяват до размера на чинийки.

— Аз ли направих това? — посочва трескаво чатала ми.

Мамка му. Забелязала е, че съм се надървил. Прехвърлям цяла поредица от възможни оправдания, касаеща събудилия се приятел по време на следобедната ѝ дрямка върху скута ми, когато очите ми проследяват пръста ѝ. Тя не сочи към пениса ми, а към мокротото петно на дънките ми. Огромното мокро петно, което може да бъде причинено единствено от...

Тя вдига ръка към гърдите си.

— Толкова съжалявам, че те олигавих.

Разсмивам се.

— Скъпа, можеш да се лигавиш върху мен по всяко време.

Тя ми отправя извинителна усмивка, след което посяга към задания си джоб за телефона. Когато ръката ѝ остава празна, се оглеждам наоколо и го забелязвам на пода до краката ми, където трябва да е паднал, докато е спяла.

Посягам да го взема, за да ѝ го дам и правя всичко възможно да гледам настрани, но не мога да не забележа края на съобщение от сестра ѝ, което се появява на екрана.

„Знаех, че ще се чувстваш така!“

Как, чудя се аз?

[1] yiffing — това е странна английска дума, която няма превод на български, но означава нещо от сорта на „сексене“. — Б.пр. ↑

6.

Айфеловата кула е джудже. Виенското колело се върти като миниатюрна играчка, а увеселителното влакче на „Ню Йорк — Ню Йорк“ се вие около казиното като архитектурен модел. Тук горе, на двадесет и втория етаж на новия палат на съпруга на Лейла, ние сме крале и кралици на град на кралски особи.

Сградата е една от най-високите в Лас Вегас. Със сигурност много скоро ще бъде дом на билбордове, толкова високи, колкото е цялата постройка, привличайки туристи към блестящи екстравагантности за сетивата. Засега това е потенциалното място на следващата ми работа.

Все още не съм напълно сигурен защо Лейла иска мен, а не някой местен, затова я питам. Изградил съм си репутация на честен човек — няма нужда да променям това сега. Тя е до мен — скръстила ръце и с очи, пълни с гордост, загледана в просторната гледка към града на греха през прозорците-стени на хола си.

— Харесва ли ви? Мястото е прекрасно, но кухнята е пълна бъркотия, нали? — Лейла махва с ръка към червената печка, черните шкафове и изумрудено зеления плот. — Можете ли да я промените?

— Абсолютно. Ще свържем всичко заедно и ще го направим център на дома, който искате. Но трябва да попитам, г-жо Мейуедър — защо не намерите някой местен? Всеки предприемач ще бъде доволен да работи на това прекрасно място.

Тя се обръща към мен, среща погледа ми и се усмихва учтиво.

— Много е мило, че го казвате. Но знаете ли колко е трудно да намериш някой, на когото да имаш доверие? Да го пуснеш в дома си? Особено в нов град? — Височината на тона ѝ се покачва и тя се заиграва с нанизата от перли. От неизречените ѝ думи имам чувството, че Лейла е попадала на измамници преди това. — Има толкова много хищни предприемачи, които се преструват на приятели.

Почти ми се иска да чукнем юмруци в знак на солидарност, защото познавам такива хора. Моята приятелка от колежа, Рокси, беше

най-лошата, но по онова време не го знаех. След дипломирането ми тя ме насърчи да започна собствен бизнес, стана най-големият ми поддръжник и ми помогна да съставя брилянтен бизнес план. Когато ме напусна заради някакъв тип от Уолстрийт, който изкарваше повече пари, тя направи всичко възможно, преди да си тръгне, да отхапе парче от „WH Carpentry & Construction“ по най-гадния начин и да го задържи за себе си. Момичето беше като коала, която се оказва алигатор.

Кимам на Лейла, тъй като не ми пука за измамници, алигатори и бивши приятелки, които крият лудостта си твърде добре.

— Напълно ви разбирам. Благодаря за доверието и се радвам, че мислите така. Това значи много за мен.

— Плюс това вие приключвате в срок, а нито един от моите приятели в Манхатън не е намирал предприемач, който да е успял да постигне това. — Тя разсича въздуха с ръка и повдига брадичка, сякаш бе обидена от унижението, което е трябвало да изтърпят приятелите ѝ по този повод. — Вие сте от рядка порода, Уайът, а това, от което се нуждаем най-много, е да завършите в срок, тъй като искам мястото да е готово за галавечерта, която ще дам за една от любимите ми благотворителни организации. Местен филантроп, Софи Уинстън, ще ми помогне да я уредя. Ще бъде ли много трудно да се управлява работата отдалеч?

Обръщам се и оглеждам оформлението още веднъж. Апартаментът, заемащ цял етаж, е с отворено пространство, дневна на две нива и прекрасни спални. Стилът е модерен и изчистен. Бели стени, семпли мебели и подове от светло дърво. Кухнята, от друга страна, е несъответстваща бъркотия, сякаш пияна маймуна я е проектирала, докато си е пийвала бананов коктейл.

Натали идва откъм кухнята, където е правила измервания. Тя крачи целеустремено, със затворен лаптоп в ръце и бележник върху него, в който драска нещо.

— Хей, Натали — извиквам. — Мислиш ли, че можем да се справим с тази работа? Ще имаме нужда от електротехник и ще трябва да намерим някои местни доставчици за части.

— Всъщност — казва Лейла, вдигайки пръст, за да се намеси в разговора, — няма да се налага да го правите. Можете да използвате всичките си редовни доставчици в Ню Йорк и да превозите материалите с моя самолет.

Сдържам усмивката си. Исусе Христе! Тя е вълшебница. Опитва се да сбъдне всичките ми мечти.

Натали застава до мен.

— И като става дума за електротехник, аз вече имам един. Говорих с приятел, който управлява „Edge“, местен нощен клуб. Той ще ни свърже с неговия човек по електрическата част, както и с всеки, от когото имаме нужда за други специализирани дейности. Просто трябва да си тук, за да свършиш работата — съобщава асистентката ми, след което се обръща към Лейла. — Мога да управлявам всичко от разстояние, а Уайът да бъде тук, за да свърши работата. Ще се справим.

— Чудесно! Толкова съм развълнувана — казва Лейла, а усмивката ѝ е широка, колкото главната улица на Вегас. — Тази галавечер е много важна за мен и искам домът ми да блести. Мислите ли, че ще се вместите в бюджета? — пита тя и ми съобщава колко е склонна да похарчи. Цифрата има много нули и едва не зяпвам.

— Не мисля, че това ще е проблем. Защо да не направим изчисленията, да ви ги изпратим и после...

Лейла бързо ме прекъсва.

— И после, мога да подпиша тази вечер.

Бибиди-бобиди-буу^[1], наистина.

След като влизаме в асансьора — аз и Натали, а Лейла остава отвън, вратите се затварят с меко свистене и аз се обръщам към асистентката ми.

— Мога ли да го кажа сега?

— Онази част, в която ми даваш двадесет процента увеличение? — пита ме закачливо.

Смея се.

— Сигурен съм, че казах десет процента.

— Десет процента. Двадесет процента. Каква е разликата?

Кабината се спуска безшумно и плавно надолу.

— Сериозно, все пак. Ще ти платя допълнително за това. Работата е неимоверно много.

— Изви ми ръката. Съгласна съм — казва тя и подава дланта си.

Преструвам се, че въртя ръката ѝ като тирбушон.

— Ох, ох, ох — изпъсква тя, изкривявайки лицето си.

Пускам я.

— Но официално отговорът е „да“. Увеличението започва от днес. Благодарение на Лейла.

— Въпреки че официално не е подписала?

Размахвам ръка.

— Сделката е свършен факт.

Подавам ѝ ръка, за да я поздравя, но вместо това тя ме обгръща с ръце.

— Много ти благодаря! — казва с най-прочувствен тон, устните ѝ са близо до врата ми, гърдите ѝ са прилепени до моите, пръстите ѝ са почти в косата ми.

— Заслужаваш го — заявявам аз.

И ухаеш убийствено. И те чувствам прекрасно. И аз съм дяволски добър майстор в самоконтрола, защото всичко, което искам да направя, е да натисна бутона за спиране, да обвия краката ти около кръста ми и да те чукам здраво.

— Сега мога да правя видеоклиповете си — тя вдига победоносно юмрук, докато се отдръпваме един от друг.

— Видеоклипове?

Цялото ѝ лице е оживено. Очите ѝ искрят като бенгалски огън.

— Току-що започнах да работя върху серия видеоклипове за самозащита. Като тези, които гледаш в YouTube. Искам да бъдат добре направени и мисля, че ако са такива, мога да привлека нови ученици в часовете си.

Усмиввам се.

— Не знаех. Това е фантастично. Записваш ли ги вече или все още си в процес на планиране?

— Направих няколко, но искам да бъдат с по-добро качество. Липсва нещо в тях. Мисля, че знам какво е, но не разполагах със средствата, за да продължа да ги правя на ниво — казва тя бързо, след което сменя тона, сякаш се извинява за надеждата си. — Сигурно звучи глупаво — мечтите ми за самозащитата. — Маха пренебрежително.

Сграбчвам ръката ѝ.

— Не. Изобщо не звучи глупаво. Мечтите никога не са. Сега можеш да ги последваш така, както желаш.

Тя ме дарява с онази усмивка, която винаги ме обезоръжава, която се забива в сърцето ми и заплашва да унищожи живота ми. Това

е толкова искрена усмивка — тя показва, че Натали е съвсем пряк човек, който не прикрива нищо. Който раздава комплименти, който споделя вълнението си, който не крие какъв е и какво иска. Всичко това, от извивката на устните ѝ, начина, по който сините ѝ очи блестят, и цялото ѝ лице се озарява... По дяволите, изгубвам се в тази част от нея и трябва да се овладеея. Да си спомня алигаторите... лудите алигатори, макар че не мога да сложа Натали в тази категория влечуги.

И все пак, парен каша духа, така че е време да разкарам тези мисли от главата си. Започвам, като се освобождавам от ръцете ѝ.

Когато стигаме на приземния етаж и излизаме във фоайето, тя казва:

— Трябва да призная, че ще ми липсваш в офиса, докато си няколко седмици тук, работейки в дома на Лейла.

Мамка му, този коментар ме кара да я желая още повече. И преди да успея да се покажа като майстор на самоконтрола, неконтролируемата част от мозъка ми взема надмощие.

— Знаеш ли какво? И ти ще ми липсваш — казвам и това не са възбудените извънземни. Това съм аз.

Стигаме до въртящата се врата, за да излезем на следобедното слънце на Вегас за бърза разходка до „Беладжио“.

Натали сочи посоката, от която идваме.

— Мисля, че по-рано те прекъснах. Когато влязохме в асансьора и ти ме попита дали можеш просто да го кажеш.

Засмивам се, когато ни връща към това, което си мислех, когато напускахме пентхауса.

— Просто... Мамка му, Лейла е най-щедрият човек, когото някога съм срещал.

— Тя е щедра. Но ти чу какво каза. Ти си си спечелил правото на нейната щедрост.

Сега в тона на Натали няма нищо подигравателно и комплиментът ѝ ми напомня кое е най-важното — да бъда добър човек. В работата. В живота. С жените.

Трябва да спра да мисля как чукам Натали в асансьора и за моята забележка — как ще ми липсва. Това са неща, които правят гаджетата. Тя просто е служител. Нищо повече.

Поглеждам часовника си.

— Почти четири е. Мислиш ли, че има шанс да намерим заведение, в което да ни обслужат в този ранен час? — шегувам се, тъй като сме във Вегас и денонощното пиене е не само възможно, но и се насърчава.

— Абсолютно. Да си вземем нещо в „Беладжио“.

— Какво ще кажеш за ранна вечеря, няколко напитки и изчисления? — Виждаш ли? Мисля само за работа.

— И тогава може би ще можем по-късно да празнуваме и да се повозим на увеселителното влакче?

Казвам „да“, защото само работа и никакво забавление превръщат Уайът в скучно момче.

[1] „Bibbidi-Bobbidi-Boo“ — наричана още „Магическата песен“, е песен, написана през 1949 година за филма „Пепеляшка“. Това е песента на феята, която превръща тиквата в каляска, мишките в коне и облича Пепеляшка в най-красивата рокля. — Б.пр. ↑

7.

Пет часа по-късно Натали ми показва как точно иска да приложи удара шуто учи^[1] в гърлото ми.

— И след това, за да съм сигурна, че си повален, ще се завъртя така — казва тя живо и изпълнява бърз ритник в областта на коляното ми. — Но определено щях да те ритна по-силно и ти щеше да рухнеш на земята — намигва ми. — Това беше просто тренировъчен удар.

Аз потръпвам:

— Не ми се иска да попадна на теб в някоя тъмна уличка, Сенсей Натали, независимо дали ще ми приложиш твоя тренировъчен удар, или нещо друго от каратето.

Намираме се в шумен бар с рок музика в хотел „Ню Йорк — Ню Йорк“, тъй като увеселителното влакче е тук. Натали вече е изпила две питиета, изборът ѝ за тази вечер е Мохито. Тя подробно ми описва това, което иска да направи в своите видеозаписи за самозащита. През повечето време демонстрира ударите си върху мен. Е, не е истинска демонстрация, при която да падам по задник, тя само се преструва, че ме удря.

Може би съм мазохист, но ми харесва. Или може би просто си умирам за вниманието на тази жена. Каквато и да е причината, според мен резултатът е много добър — ръцете ѝ са върху мен. Но освен това, всичко в момента е чудесно, защото работата напредва страхотно и ние празнуваме.

Когато се върнахме в „Беладжио“, направихме разчета. Натали го изпрати по имейла на Лейла. Тридесет минути по-късно г-жа Мейуедър написа в отговор: „Чудесно! Първият чек ще бъде депозиран в понеделник“.

Което означава повишение за Натали и зелена светлина за разширяването на бизнеса за мен. Също така означава, че Натали е на път да се напие и аз не съм много далеч от това състояние.

Тя е сменила работните си дрехи. Сега носи червена пола с някакъв сюрреалистичен цветен мотив, черни обувки с висок ток и

черна копринена блуза.

Токчетата са секси, но и джапанки биха й стояли добре.

Виж, аз не съм претенциозен. Нямам определен тип, когато става дума за жени. Някои господа предпочитат блондинки, други търсят червенокоси, а някои са луди по жени с екзотичен външен вид. Аз? Аз съм всеяден, когато става въпрос за дамите и имам голям, здрав апетит.

Точно сега обаче, когато Натали излъчва енергия и възбуда, си мисля, че блондинка, която да ме шляпа по задника, ми е фаворит. Може би предястие от страстни, жадни целувки, основно ястие от яко чукане, а за десерт — да повторим всичко от начало.

По дяволите!

Пак започвам.

Отхвърлям мислите, които са опасни за работата, и се опитвам да измисля обща тема, която да ми помогне да върна съзнанието си обратно в зоната на доброто момче. Нещо, което няма да разпали фантазиите ми. Може би свързано с фактурите, които трябва да издадем. Или поръчка на нови инструменти. Вероятно дори следващия проект в графика, след тази нова работа във Вегас.

Но не съм в настроение да обсъждам работата, затова се сещам за нещо, което прочетох по-рано тази седмица. Докато се каня да й кажа интересния факт, който научих наскоро — котките нямат ключици като нас, което обяснява защо могат да се промъкват през малки отвори с размерите на главите им, тя се приближава към мен, а от тонколоните се разнася песен на Бон Джоуви.

— Погледни там — прошепва Натали. — Тя му споделя всичките си фантазии.

Проследявам погледа й до двойка от другата страна на бара. Мъжът е облечен в Brooks Brothers^[2] — от тъмносиния костюм до разхлабената червена вратовръзка. Жената изглежда му е колежка, съдейки по чисто бялата блуза, или може би е някой, с когото току-що е сключил бизнес сделка. Но по ръката му, обгърнала рамото й, със сигурност изглежда, че ще сключат някакъв друг вид сделка.

— Неговият костюм на миешца мечка е в стаята му — казвам, тъй като играта на Натали звучи много по-забавна от факта за котките. Обръщам поглед към жената в готик стил с ърбън обеци и татуираният мъж до нея, който обръща шотове един след друг.

— Тя се облича като Малката Бо Пийп^[3], за да може да я напляска с... По дяволите, как се наричаха тези неща?

Тя завърта очи и казва с престорено строг тон:

— Уайът, тези неща се наричат геги.

Щраквам с пръсти.

— Това е! Той ще я пляска по задника с гега.

Натали шумно въздъхва.

— Донякъде звучи забавно — отвърща тя с дързък тон, сякаш ѝ се иска да играе на подобна игра. — Какво ще стане, ако загубя овцете?

И очевидно го прави.

— Искаш ли да ти помогна да ги намериш?

Погледът ѝ е приканващ.

— Да! Но за да ги намеря, ми трябва още едно питие. Този път искам водка с тоник — заявява и тъй като барманът е наблизо, поръчвам две.

И докато той налива питиетата, тя обляга брадичка върху ръката си, гледайки право в мен.

— Обичам водка с тоник. Искаш ли да знаеш защо?

— Можеш да се обзаложиш, че искам.

Но преди да може да ми разкрие корените на любовта си към това питие, телефонът в чантичката ѝ иззвънява достатъчно високо, за да привлече вниманието ни. Тя го изважда и го притиска до гърдите си като най-скъпоценното нещо.

— Лейла е. При тази цена, която ѝ дадохме, може би се обажда да каже, че иска да ни плати много повече.

— Мамка му, да! И ще ти дам всичко, което е допълнително. — Изпъчвам гърди. — Защото съм щедър човек.

Виждаш ли? Мога да се отнасям добре с нея и дори не си мисля да я чукам.

Поне в тази секунда. Но преди десет секунди определено го правех.

— Мисля, че може би те обичам — казва тя и ми праща въздушна целувка, докато барманът слага поръчката ни.

Натали плъзга пръст да отвори екрана на телефона и изражението ѝ се променя. Мръщи устни и прошепва едно дълго и безкрайно „О, мамка му!“.

Очите ѝ се затварят и тя преглъща задавено, след което си поема дъх.

— Мамка му, по дяволите! — произнася, но не звучи превзето или закачливо. Звучи разочаровано.

Сърцето ми започва да блъска в гърдите и тревогата ми нараства.

— Какво има, Натали? — питам аз и я хващам за ръката.

Тя отваря очи и отвърща мрачно:

— Работата се отменя.

Изведнъж изтрезнявам.

— Наистина ли?

Това просто не се връзва.

Тя кимва.

— Шегуваш ли се? — питам отново, защото в това няма никакъв смисъл.

— Иска ми се — отговаря ми тя равнодушно, след което чете съобщението на глас. — Скъпа Натали, много съжалявам, че изпращам това, но г-н Мейуедър имаше сделка за друг имот, която пропадна. За съжаление, трябва да отложи ремонта във Вегас, но се надявам в скоро време да се върна отново към него. И бъдете сигурни, че нямам търпение да работя с „WH Carpentry & Construction“ по този проект. Послепис: Сега взимам самолета за вкъщи, за да утеша съпруга си. Знаем, че не е същото, но съм уредила билети за първа класа на търговска авиокомпания, ще пътувате утре следобед. Билетите са в имейла. Надявам се обслужването да е задоволително. Всичко най-добро и скоро ще се видим.

Натали пуска телефона на бара с отвратителен трясък, звукът резонира чак в костите ми.

Защото...

Хиляди пъти мамка му! Това боли!

Грабвам водката с тоник и на една глътка я преполовявам. Тя прави същото с нейната.

— Тъжна съм, Уайът — казва моята асистентка и тези красиви устни отново се мръщят.

Това преминава всякакви граници. Не мога да понеса мисълта, че това момиче е тъжно. Искан усмивката пак да се върне на лицето ѝ и ще намеря начин да го направя. Не ме интересува как ме кара да се чувствам тази загуба на работата. Трябва да направя така, че Натали

отново да бъде щастлива, а това ще отвлече мислите ми от тази скапана новина.

— Хей — казвам и я хващам за рамото. — Ние сме във Вегас. Да се възползваме от това. Става ли?

Тя въздъхва отчаяно.

Слагам ръце на двете ѝ рамена.

— Сериозно. Ще го измислим. Всичко ще се оправи. Ще ти дам увеличението, независимо от всичко. Но точно сега, точно тук, ще се забавляваме. Разбра ли?

Тя поклаща глава.

— Много мило, че го казваш, но не е нужно да ми даваш увеличение. Знам, че зависеше от работата при Мейуедър.

— Не — поправям я аз, като задържам погледа ѝ. — Зависеше от факта, че си невероятна в това, което правиш. И това не се е променило. Няма да позволим на един неуспех да ни попречи. Никога преди не си била във Вегас и аз обещах да ти покажа забележителностите. Само кажи. Този град е твой и ще направим всичко, което поискаш тази вечер.

Тя свива рамене, след което махва с ръка пренебрежително.

— Трябваше да знам по-добре. Това беше абсурдна, свръхплатена, луда работа. Беше прекалено хубаво, за да е истина. Няма такова нещо като шоколад без калории или мъж, който е забавен, надарен и сладък — Искане ми се да протестирам, но тя е права, тъй като по никакъв начин не съм сладък. — Същото се отнася и за клиент, който е готов да плати двадесет процента повече за тази работа. Всичко това е фантазия.

— Натали, това не е абсурдно. Разумно е. Каза го по-рано. Ние сме добри в това, което правим. Лейла го знае. Просто непредвидена пречка. Сделките се провалят. Виждам съм това да се случва много пъти в този бизнес. По дяволите, Ник се сблъсква с това в своята работа. Сигурен съм, че и сестра ти ще каже същото. Обзалагам се, че тя и Спенсър са имали сделки с доставчици, които са се провалили, просто това са нормални неща. Искане го, не се получи, продължаваме напред. — Тъй като тя все още не се е съгласила с предложението ми за вечерта, продължавам решително да я убеждавам. — И независимо от всичко, получаваш увеличението, така

че можеш да направиш твоите видеозаписи. А тази вечер? Ще си поживеем. Съгласна ли си?

Устните ѝ потрепват и това е намек, че трябва да я притисна още повече. Няма да ѝ позволя да се измъчва. Бързо оглеждам бара и очите ми се спират върху мъж на средна възраст в тюркоазна тропическа риза и жена, облечена подобно на него. Пускам ръката си от рамото на Натали, но се приближавам и прошепвам:

— Белезници за дуо Хавайската риза. Тази вечер той ще я закопчае. И ще ѝ даде най-доброто и най-твърдото от себе си срещу таблата на леглото във „Фламинго“.

— Да — прошепва заговорнически и започва отново, сякаш не може да устои на играта. — Те са женени от двадесет години и все още го правят всяка вечер.

Това е интересно допълнение. Повдигам вежди.

— Това звучи като нещо, което би искала, нали, скъпа?

Тя кимва.

— Някой ден. Особено след като последният ми приятел не беше като... — тя млъква. — Не бива да го казвам.

Любопитството ми е възбудено.

— Не, трябва да го кажеш. Искам да знам.

Тя грабва чашата си и отпива още една глътка.

— Кажи ми, Натали. Той не беше като какво?

Тя кръжи с пръст по ръба на чашата, без да отговаря.

Поглеждам я сериозно.

— Признай си! Не е искал да те закопчава с белезници? Да те шляпа с гега? Да го правите всяка вечер?

Защото аз бих я закопчавал. Бих я връзвал. Бих я пляскал. Бих я чукал на четири крака. В колата. В самолета. Навсякъде и всяка нощ. Никакъв проблем за мен.

— Добре... Той не беше много... интересен в леглото.

И ето че съм възбуден. Просто така. Не заради бившия ѝ, а заради това, което загатват нейните думи — че тя е интересна в леглото, а аз съм много заинтересован от интересни неща, случващи се между чаршафите с нея.

— А ти предпочиташ да е интересен, така ли да разбирам?

— Странното е, че — започва тя, мърдайки вежди, — предпочитам поне чукането да е редовно. И мисля, че белезниците,

кучешката поза, секса на публично място и пляскането са нещо хубаво — тя слага ръка на устата си и трепва. — Мамка му! Не го казах на глас, нали?

— Всяка една чудесна дума — усмихвам се самодоволно. — Е, имаме ли сделка? Никаква тъжна Натали тази вечер?

Тя въздъхва, прехапва устни, след което се усмихва закачливо.

— Щом мога да се возя на увеселителното влакче, имаме сделка.

— Ще си получиш твоето влакче и всичко, което може да се преживее във Вегас. Нищо по-малко от това — заявявам аз и протягам ръка.

Тя я поема и я разклаща.

— Всичко, което може да се преживее във Вегас.

— Цяла нощ. Ще опитаме всичко.

— Ще дадем всичко от себе си — и размахва величествено ръка.

— Отпусни се.

— Да рискуваме — казва тя с широка усмивка. Посяга към питието и бутва с лакът телефона си към мен. С ъгълчето на окото си виждам текстовите ѝ съобщения. Това от Лейла е най-новото. Но под него има едно до Шарлът, което трябва да е отворила, след като е затворила това на Лейла, а думите ме изкушават като линия, която не трябва да прекрачвам, но така или иначе го правя.

„Желая го толкова силно.“

И това е всичко, което трябва да знам. Тези думи ме окуражават и аз се връщам към онова, което съм сигурен, че намекваше, преди да получи съобщението от Лейла.

Почуквам чашата ѝ:

— Кажи ми, защо харесваш водка с тоник?

— Познай — казва тя, приближавайки се бавно, а командата ѝ е покана за флирт.

— Заради вкуса ѝ върху устните ти, когато те целувам? — питам аз, като опипвам почвата.

Тя казва само една дума. Да.

И преди да се усетя, вече целувам Натали.

[1] шуто учи — от японски; означава удар с ръката — външен саблен удар или разсичащ удар. — Б.пр. ↑

[2] Brooks Brothers — известна марка за мъжки дрехи. — Б.пр. ↑

[3] Малката Бо Пийп — героиня от детска приспивна песничка „Малката Бо Пийп изгубила овците си“. — Б.пр. ↑

8.

Нека се върнем назад.

Как стигнахме от „без целувки“ до „страстни целувки“? Каква беше тази повратна точка? Дали тя се наведе към мен? Или аз се приближих към нея? Подробностите имат значение. С удоволствие ще ги споделя.

Започнете с шест месеца сексуално напрежение. Добавете два коктейла Мохито за нея, две бири за мен и няколко водки с тоник. Разбъркайте всичко това с лоши новини за бизнеса и сложете отгоре черешката, която представляваше коментарът на Натали, който ме зашемети и който не оставаше никакво съмнение за това, което иска... И готово!

Не се навеждаме един към друг. Няма дълго и бавно чувствено привличане. Това не е бавно изгаряне.

Това е огнена катастрофа. Все едно сме в две коли, които тази нощ се движат с висока скорост по магистралата, блъскаме се един в друг, плъзгаме се през предния капак и се целуваме като полудели.

В това няма нищо предварително подготвено. Преминаваме от „без целувки“ в „страстни целувки“ за по-малко от шестдесет наносекунди. Да, дори не знам какво е наносекунда. Но се случи за нула време.

И сега ръката ми е в косата ѝ, за да я държа до себе си, поглъщаме устните си. Целуваме се силно и грубо, подхранвани от натрупаното желание и повече от достатъчно водка и ром, за да направим това неизбежно.

Зъбите ѝ ме драскат и аз ръмжа, наслаждавайки се на нейната грубост. Засмуквам силно долната ѝ устна и съм възнаграден с почти същия звук от нея. Тя е като тигрица — и двамата сме животни.

Пръстите ми се впиват в главата ѝ, а нейните ръце са навсякъде по мен — в косата ми, след това се плъзгат надолу по гърдите ми, по ръцете ми. Целуваме се толкова дълбоко, сякаш се опитваме да се превземем един друг.

В един момент тя се откъсва, поема си дълбоко въздух, след което прошепва в ухото ми:

— Исках да направя това от толкова дълго време.

— Не толкова дълго, колкото исках аз. А сега ми дай устните си отново — казвам ѝ, а тя се подчинява.

Ръцете ми вземат в шепи лицето ѝ, но не съм нежен, а и тя не ме иска такъв. Натали не си пада по нежностите. Тя е агресивна и силна и иска това, което искам и аз. Държа лицето ѝ здраво в дланите си и тя на практика пропълзява в скута ми, за да е близо до мен, след това още по-близо, докато гърдите ѝ се притискат в моите.

Седя на стол до бара и изнасяме малко представление. Но не ми пука.

Езикът ми търси и преследва, иска да вкуси всяко местенце в устата ѝ, да се наслади на водката с тоник, но най-вече на Натали. Тя хленчи и стене, а аз поглъщам всеки еротичен звук, който издава.

Този стол е наш. Този бар е наш. Нощта принадлежи на тази целувка, защото това не е целувката, която поставя началото. Тя съдържа всички насоки, необходими за подреждането на пъзела, който разкрива къде ще завърши тази нощ.

С непоклатима увереност знам точно каква целувка е това.

Докаато изследвам устата ѝ, а тя превзема моята със същата настойчивост, знам, че тази вечер ще чукам Натали.

Някак си успяваме да се махнем от бара. Плащам сметката, тя грабва чантата и телефона си и потъваме в огромната паст на „Ню Йорк Ню Йорк“.

— Значи всичко, което може да преживееш във Вегас. — Погледът ѝ флиртува с мен, гласът ѝ е закачлив, а бедрата ѝ се полюшват, докато върви. — Сега влакчето ли е наред?

Това е покана, ако някога съм чувал такава. И с радост отговарям:

— Хайде да се повозим! Да извлечем максималното от всяка секунда в този град.

Не споменавам останалото — че в понеделник ще се върнем към нормалния живот. Към работата. Нищо повече от тази нощ — това е твърде рисковано, но точно сега не желая да определям основните правила. Тази нощ искам да се отдам на момента. Освен това водката вече казва на мозъка ми: на кой му пука за понеделника?

— Ще направим всичко — отговарям вместо това, защото то има много повече смисъл в момента, отколкото да мислим за последствията.

— Добре. — Тя сграбчва деколтето на черната ми тениска, когато спираме пред „Известните хотдози на Нейтън“, където редовните клиенти тъпчат в устата си дългите наденички и сандвичите със сирене. — Защото обожавам да се возя на влакчето — добавя, като се отърква в мен под ярката светлина в преддверието на казиното, сред дрънченето на монетите, спечелени на близките игрални автомати и шума от въртенето на рулетките.

Притискам с ръце бедрата ѝ към себе си така, че да почувства твърдата ми дължина. Тя ахва, щом се докосва до възбуждения ми член, след което от устните ѝ се изплъзва сладък еротичен стон. Реакцията ѝ е безценна и свършена.

— Колко много обичаш да се возиш на влакчето? — питам я.

— Само почакай, да ме чуеш как крещя на спускането. Тогава ще разбереш точно колко.

Повдигам вежда.

— Скъпа, ще те заведе на страхотна разходка.

Някак си успяваме да се откъснем един от друг.

Вървим и се целуваме. Следваме знаците, указващи мястото на влакчето и по пътя спираме, за да се натискаме. Притискам я към стената и целувам извивката на шията ѝ, наболата ми брада драска нежната ѝ кожа. Тя стене, когато го правя, и тези звуци ме побъркват. Искам да чуя нейните стонове и секси викове, искам аз да бъда причината за тях, да я карам да стене отново и отново.

Успяваме да изминем още тридесетина метра или някъде там, след това нагоре по ескалатора, където един до друг се намират входовете на залата с игрални автомати и на влакчето.

Но имам нужда да я докосна отново. Затова я извъртам и я облягам на стената, залепвам китките до тялото ѝ и се притискам в нея, докато още веднъж поглъщам устата ѝ с моята. Когато успявам да се отдръпна, прокарвам устни до ухото ѝ и го гризвам. Тя изскимтява тихо.

— Желая те толкова много — казвам.

— Господи, нямаш представа! Да бъда близо до теб е мъчение. Умирах да те докосна. Казах на сестра ми, когато се качихме на

самолета, че няма начин да дойда тук с теб и да не те пожелаая.

Тя казва тези думи задъхана, вероятно признанието ѝ е повлияно от алкохола и нямам нищо против, защото аз също съм пиян. И все пак не толкова пиян, така че онази част от текстовото съобщение, която забелязах по-рано, си идва на мястото.

Изведнъж проумявам — тя си е писала със сестра си за мен. Казвала е на Шарлът, че близостта ѝ с мен е мъчение. След което Шарлът ѝ отговаря, че е знаела, че Натали иска да направи това с мен във Вегас. И мамка му, ако това не ме възбужда още повече!

Всички мои причини да ѝ се противопоставям се изпаряват. Всичките ми правила, които казват, че работата и удоволствието не трябва да се смесват, се разпадат на прах. Това е временно, секс за една нощ, и трябва да се възползваме максимално от тази нощ.

Надявам се, че на сутринта няма да ни е неудобно, но, по дяволите, не мога да мисля за това точно сега. Утре си е за утре.

Минаваме покрай ярките светлини и мигащите екрани на игралните автомати и намираме пътя към опашката за увеселителното влакче. Има само няколко човека пред нас. Няма да отнеме дълго, но искам чакането да бъде прелюдия за нея. Придърпвам Натали към мен, гърбът ѝ се залепва за гърдите ми, а дупето ѝ се намества точно срещу очертанятията на твърдия ми пенис.

Тя навежда глава към рамото ми, доближава устни до шията ми и измърква името ми.

Шепна нейното в ухото ѝ и начинът, по който произнасям тези три срички, изглежда я кара да настръхне. Притиска се в мен, нейното секси, сладко задниче се отърква по цялата дължина на възбудения ми член. В момента ние сме шибано определение за „показване на привързаност на публично място“. Ние сме „хей, защо не си вземете стая“, но удивителното е, че никой не казва нищо.

Вегас, бейби. Обичам този град!

Пръстите ми си играят с колана на полата ѝ.

— Кажи ми, колко много искаш това? Искам да чуя как го казваш!

— Колко много искам да се возя на влакчето ли?

Ръцете ми се впиват в бедрата ѝ.

— Не. Колко много искаш да те чукам тази вечер.

Тя се завърта към мен, сините ѝ очи срещат моите. В началото не казва нищо, просто ме изучава. Очите ѝ потъмняват от желание, но тя продължава да се вижда в мен. От настойчивия ѝ поглед въздухът свисти, когато излиза от дробовете ми.

— Уайът Хамър, не знаеш ли?

— Какво да знам? — питам, а гласът ми е дрезгав.

Всяка дума, която излиза от устата ѝ, е изпълнена с желание.

— Копнея за теб!

Никога тези три думи, произнесени заедно, не са звучали така възбуждащо. Въпреки че не сме сами, ние си представяме, че сме. Спускам устни към нейните и за първи път тази вечер я целувам нежно. Това продължава секунда или две, след което прошепвам:

— Убиваш ме, Нат!

Тогава идва нашият ред и ние се откъсваме един от друг, тъй като нашата група се отправя към площадката с редицата жълти коли, проектирани да изглеждат като кабините на таксито.

Не искам да поемам никакви рискове. Грабвам ръката на Натали и умишлено я водя към последния вагон. Тя се плъзга вътре първа, полата ѝ се повдига няколко сантиметра, разкривайки повече от гладката ѝ кожа.

Присъединявам се към нея и веднага щом сме на местата си, ръката ми тръгва на мисия. Докато вагоните пред нас се пълнят, пръстите ми поемат към ръба на полата ѝ и под нея, след това нагоре по бедрото ѝ, между краката ѝ, до влажната преграда на бикините ѝ.

И тогава се мушват вътре.

— О, Боже! — прошепва тя.

И имам две минути и четиридесет и пет секунди, за да я накарам да го каже отново. И по-силно.

9.

Тя разтваря крака колкото може, което не е много, като се има предвид тясното пространство във вагончето и предпазната преграда, която надеждно ни държи здраво закрепени на местата ни.

Но толкова ми е достатъчно.

Тя е гладка и мека като коприна, по дяволите! Устата ми се пълни със слюнка, защото се обзалагам, че вкусът ѝ е невероятен. Вагончето ни се измъква със скърцане от станцията и аз плъзгам пръстите си по цялата тази фантастична влажна плът. Седнали сме изправени напред и няма много място за движения, но всичко, от което имам нужда са ръце и думи. Дори и с колани през раменете, мога да обърна лицето си към нея, приближавам уста до ухото ѝ, когато започваме изкачването.

— Не си излъгала, скъпа — казвам аз и плъзгам пръста си върху изкусителното връхче на клитора ѝ.

— Излъгала — казва тя, дишайки накъсано, — за какво?

— За сладкото мъчение от близостта ни един до друг. Това наистина е сладко мъчение.

Тя поклаща глава и от устните и се откъсва дрезгав стон:

— Не лъжа. Наистина е много възбуждащо.

— Така е. Пръстите ми са покрити с доказателството — казвам и започвам да масажирям по-бързо набъбналото снопче от нерви. Чувствам го как пулсира под възглавничката на пръста ми.

Свежият нощен въздух ни посреща, когато ъгълът се променя и започваме изкачването. Механизмите скърцат, метал стърже в метала, докато дългата колона на влакчето бавно се изкачва нагоре. Имам чувството, че сме под ъгъл 45 градуса. По дяволите, може би сме. Някак си това е в наша полза. Натали се гърчи и се притиска към пръстите ми, докато се издигаме.

Движа ръката си по-бързо, докато композицията пухти бавно по височината. Галя копринената ѝ мекота, пръстът ми притиска и трие клитора ѝ, следвайки нейните знаци. Погледът ми се придвижва към предпазната преграда. Тя я стиска яростно, сякаш животът ѝ зависи от

това, или може би само нейното удоволствие. Дори и в това ограничено пространство бедрата ѝ се повдигат нетърпеливо, за да посрещнат пръстите ми. Плъзгам ги нагоре-надолу по нея и тя става все по-гореща и по-влажна с всяко движение.

Някъде пред нас гласове раздират въздуха. Необузданите викове на очакването. Очакването на първото голямо спускане.

Но в момента имам думи само за Натали, затова прошепвам в ухото ѝ:

— Искам да те накарам да свършиш много силно!

— О, Господи, моля те! Да! Искам го! — стене тя, като се притиска здраво към пръстите ми.

Приближаваме върха и аз пъхам два пръста в нея. Тя е стегната и гореща, мускулите ѝ се свиват около мен. Главата ѝ се навежда надолу — предполагам, за да заглуши стенанията, но не е необходимо. Намираме се на шестдесет метра над земята и нейните стенания се сливат с хора от звуци — въодушевени крясъци, викове, и най-силният шум от всички — тракането на колелата върху релсите.

Почти на върха сме, гледката на целия Вегас се разстила пред нас. Тогава земята пропада под нас и ние политаме надолу.

Натали крещи. Силен, див, пронизващ вик:

— О, Боже мой, да! — извиква. — Точно така!

— Мътните да ме вземат! — гласът ми се присъединява към нейния, когато вагончето се понася в нощта със скоростта на светлината, а Натали чука пръстите ми! Тя е напрегната до краен предел и знам, че е почти на върха, и нищо в целия свят няма да ме спре да я накарам да свърши точно сега.

Желание и решителност се сливат в мен с еднаква сила, докато движа яростно пръстите си в нея и трия възбуждения ѝ клитор с палец. Най-невероятното нещо е, че тя успява да люлее бедрата си около мен и да тласка в малкото пространство. Натали е също толкова непоколебимо решителна, колкото и аз. Неотложната необходимост да свърши, е изписана на лицето ѝ. Стиснала е силно клепачи. Яростна концентрация е стегнала чертите ѝ.

Съсредоточавам цялата сила на движенията си върху пулсиращото снопче от нерви, докато тя ме моли с викове и стенания да продължавам. Като че ли изобщо мога да си помисля да спра точно сега.

Крясъците на другите пътници изпълват въздуха, докато летим по спираловидната част на трасето, а после се спускаме към осморката. Аз съм едно възбудено копеле, но също така съм и голям щастливец. Ще я изпратя на върха на екстаза след секунди, ако се съди по начина, по който устните ѝ са образували перфектно „О“, а тазът ѝ се търка в ръката ми.

Тогава Нат изпищява и това не е просто окуражаващото „почти съм там, не спирай“. Това е пълна, разтърсваща кулминация в момента, в който се намираме с главата надолу.

— О, по дяволите! О, Господи! Мамка му! — вагината ѝ се стяга плътно около мен, докато свършва върху пръстите ми.

Тя крещи диво, докато летим през останалата част от пътуването. Скоро виковете ѝ от оргазма преминават в крясъци на удоволствие от тръпката да се возиш на влакчето. Щом скоростта намалява, тя накланя глава и оставя пареща пътечка от целувки по шията ми. Когато влизаме в станцията, целувките ѝ завършват с гризване по ухото ми и шепот:

— Не мога да повярвам, че направихме това. Беше лудост! Но прекрасна лудост!

— Дяволски прекрасна! — допълвам.

Да, да си лош е толкова по-хубаво.

Когато влакчето спира и предпазните прегради се вдигат, аз ѝ подавам ръка и ѝ помагам да се измъкне. Двойката пред нас се обръща и се оказва, че това са мъжът и жената с еднаквите хавайски ризи. Жената намига на Натали и вдига палец към мен.

Натали скрива лице в рамото ми, но аз приемам поздрава и бързо им помахвам.

— Ненаправно го наричат „тръпката от удоволствието“ — казвам.

— Абсолютно вярно — отговаря с горда нотка в гласа си мъжът от вагончето зад нас, сякаш и той е правил секс някога, докато се е возил на скоростното влакче.

Щом влизаме вътре, Натали ме придърпва и обгръща с ръце врата ми. Не казва нищо. Само ми се усмихва.

— Здравей!

— Здравсти!

— Това беше... — гласът ѝ заглъхва. Може би не може да открие думите, но розовият оттенък върху бузите ѝ и блясъкът на задоволство

в сините ѝ очи са ми напълно достатъчни.

— Интересно? — предлагам аз.

— Беше много интересно!

— Обзалагам се, че ще става още по-интересно.

Тръгваме отново, след това изведнъж тя спира и посочва.

— Виж!

Проследявам пръста ѝ и върху лицето ми се разлива усмивка, когато забелязвам наша снимка на екрана зад щанда.

— Можем да я наречем твоето О!-изражение.

Тя ме удря силно по рамото. Измъквам портфейла от задния си джоб, вадя двайсетачка и посочвам екрана на жената на щанда.

— Номер шестнадесет, моля! — казвам и намигам на Натали, която едва ли не е скрила лице в шепите си. — Шестнадесет е най-очарователното число.

Веселата брюнетка с плитки и червени очила се усмихва от щанда за снимки.

— Със сигурност е така. И вашите очарователни шестнайсет ще бъдат готови на мига. Отпечатването отнема само четирийсет и пет секунди и снимките излизат с прекрасна картонена рамка. Бихте ли искали да ги ламинираме?

Преструвам се, че обмислям предложението:

— Хмм, какво мислиш, Нат? Да ламинираме ли момента...?

Тя вдига лице. Очите ѝ пламтят.

— Не, благодаря! — обръща се към веселото момиче. — Картонена рамка е достатъчна.

Момичето ми подава чантичка и две снимки 10×15 — аз и Натали в близък план, докато крещим, спускайки се по релсите. Когато излизаме навън, аз ги изучавам.

— Предполагам, че технически погледнато няма как да сме сигурни, че точно в този момент свършваш — размишлявам, докато ѝ показвам снимката.

Тя ме стрелка с поглед.

— Достатъчно близо е.

— Близо не ме устройва. Не е оргазмът. Искам да кажа, знаем ли със сигурност, че това е моментът на ликуването? Трябва ли да го направим отново, за да сме сигурни?

Тя върти очи.

— Наистина ли трябваше да купуваш това, за да ми се подиграваш?

Спирам я и я хващам за ръката.

— Никога не се присмивам на оргазмите. Приемам удоволствието ти много насериозно.

— Знам — прошепва тя.

— Искаш ли да ги изхвърля? Ще го направя!

Тя омеква.

— Просто те дразня.

— Да, да. Бих казал, че наистина го правиш. — Погледът ми се плъзга надолу, по посока на чатала ми. — Дразниш ме от доста дълго време, скъпа.

— Ти си цар на каламбурите.

— А ти си кралицата на О!-физиономията от скоростното влакче. Но съвсем сериозно, няма да ги покажа на никого, ако не искаш.

— Дори и да не бях на път да излятя в стратосферата от блаженство, щеше ли наистина да показваш снимките навсякъде? И двамата изглеждаме като крещящи идиоти. — Тя ги грабва от ръцете ми, след което имитира израженията ни — големи, окръглени очи, широко отворена уста, ние крещим, докато влакчето се спуска по релсите.

Свивам рамене.

— Наречи ме луд, но ми харесват. Ще ги запазя.

След това я хващам за колана на полата ѝ и я придърпвам към мен, докато преминаваме покрай видеоигри със стрелба по космически кораби.

— Говорейки за разтърсващо блаженство, трябва да ти кажа, че изглеждаш seksi, когато свършваш, а също и когато не свършваш. Така че си много seksi през цялото време, разбра ли?

Тя сияе, а изражението на лицето ѝ — пълна наслада — причинява странни неща в гърдите ми. Както и гласът ѝ, когато отговаря простичко:

— Благодаря ти! — след което добавя — Предполагам, че сега е идеалният момент да ти кажа, че съм ти донесла подарък. Купих го, преди да напуснем Манхатън.

Почервеняването на лицето ѝ ме заинтригува.

Тя пъхва ръка в чантичката си, рови из нея и измъква нещо, което притиска в ръката ми. Опаковката от фолио и гуменият пръстен в нея изпрацат гореща тръпка през тялото ми.

— Самонадеяна си.

Тя свива рамене.

— Но не съм ли права?

10.

В момента мога да мисля само за едно нещо.

Тъй като не сме отседнали в този хотел и понеже имам нужда от тази жена така, както се нуждая от следващата глътка въздух... аз търся.

С нейната ръка в моята, вървя целенасочено през залата, оглеждайки се, търсейки. Може би има тоалетна наблизко. Или тихо кътче. Вероятно фото кабина. Винаги съм мислил, че те са силно подценявани съкровища, идеални за малко секс на обществено място. И получаваш снимки за спомен.

Тогава забелязвам черна кадифена завеса близо до изхода на залата, която ми дава идея. Човек никога не знае какво се крие зад завесата.

Вероятно, достатъчно уединение.

Аз я повдигам и — тази вечер късметът ни идва под формата на завеса — зад нея има някакво складово помещение. Пълно е със стари игрални автомати и машини за пинбол.

Оставям тежкия плат да падне зад нас.

— Не грешиш — казвам и я целувам отново. Водката с тоник сега се усеща по-слабо върху устните ѝ, но привкусът е там, напомняйки ми, че нейната дързост е подхранвана от Бакарди и Белведере.

Но това е добре. Ако не беше този течен кураж, аз нямаше да бъда тук и да слагам моята секси асистентка върху счупена машина за пинбол „Metallica“.

Ръцете ѝ за секунда са под тениската ми.

— Искях това от толкова дълго време.

— Така ли? — питам, подканвайки я да каже повече, защото думите ѝ са най-възбуждащото нещо в живота ми.

Пръстите ѝ играят върху плочките на корема ми. Потръпвам, когато ме докосва.

— Понякога, когато влезеш в офиса, те оглеждам — казва тя с нисък, секси глас.

— Косата ми ли? — шегувам се аз. — Имаш предвид, че оглеждаш прическата ми?

Тя се приближава и хапе брадичката ми.

— Пенисът ти, Уайът.

Кожата ми гори, докато разтварям краката й.

— Ах, ти, развратнице!

— Поглеждам ръцете ти, талията ти, след това не успявам да се сдържа. И оглеждам издутината на панталоните ти. Знаеш ли, че си възбуден на работа?

Смея се високо.

— Интересно, защо ли? Може би пейзажът е виновен? Или може би заради леденостудената лисица на рецепцията?

Тя също се засмива.

— Знаех, че ме гледаш, сякаш искаш да ме чукаш. И аз те гледах по същия начин и всичко, за което можех да мисля, беше колко си... надарен. — Тя размърдва вежди, после се смее по-силно. — Това звучи като порно от седемдесетте, нали?

— Не знаеш ли, че съм играл в порнофилми, в стил седемдесетте?

Тя прокаква показалец над горната ми устна.

— Имаше ли мустаци?

Кимам.

— Истински порно мустаци. Носех супер тесни дънки, чийто крачоли се разширяваха надолу. Особено, когато играех чистач на басейни или разносвач на пици.

Тя мърка одобрително.

— Може би ще можеш да донесеш колекцията си от видео касети някоя вечер и ще повторим най-големите ти хитове? Как те наричаха, Надарения ли?

— Не само, че ме наричаха Надарения, но имах цяла поредица под това име. — Сnižавам гласа си до шепот и казвам предупредително. — Но честно, Натали, не знаеш ли? Всички бяха Бета^[1] ленти. Увери се, че имаш „Бетамакс“^[2] палавата ни филмова вечер с пуканки.

Придърпвам я до ръба на машината за пинбол и поставям ръцете ѝ върху колана на дънките си. Сега съм напълно сериозен. Никакви шеги повече.

— Това ли е, което правиш през цялото това време? Чудиш се какво ли ще е усещането да обвинеш ръце около члена ми?

Тя кима, очите ѝ блестят от желание.

— Понякога, когато се прибера къщи, си мисля какво ли е да разкопчея дънките ти, да плъзна ръце в боксерките ти и да те усетя в дланите си.

Исусе Христе! Във вените ми избухва опустошителен огън, разлива се в кръвта ми и разпалва в мен такова огромно желание, каквото не съм изпитвал никога през живота си.

— Тогава разбери — казвам, плъзгам ръцете ѝ към копчето, откопчавам го и насочвам пръстите ѝ надолу по ципа. — Направи го! Докосни ме! Докосни моя пенис!

Гледа ме гладно, сякаш е на път да сбъдне най-голямата си фантазия. Както и аз. Ще чукам моята Натали.

Бутам слиповете си надолу и когато пенисът ми изскача на свобода, очите на Натали се разширяват.

— Бях права — прошепва тя, след което разтваря краката си по-широко, докато обвива меката си ръка около възбудената ми плът.

Изръмжавам от възхитителната топлина на докосването ѝ. Тя ме гали нагоре-надолу, ръката ѝ се плъзга по дългия, твърд и дебел ствол. Побутвам бедрата ѝ да се разтворят още по-широко, докато тя си играе. Погледът ѝ е само за снимка. Искам да го запомня за много дълго време. Ирисите ѝ са замъглени от страст, тя гледа моя пенис, докато го гали.

Натали ме докосва, сякаш го измерва, претегля тежестта му с ръката си и знам, че е доволна. Може би това звучи самонадеяно, не го казвам в този смисъл. Ако тя е доволна, то е, защото току-що си признахме, че се желаем един друг с една и съща дива страст, че копнеем и двамата за другия по един и същ неприличен начин. И това е страхотна награда, най-накрая да докоснеш човека, когото толкова много желаеш — да знаеш, че и двамата сте в играта, с равни залози.

Тя стиска пениса ми, движи ръката си нагоре-надолу, прокарва пръст по главичката. Изпъвам врат и от гърдите ми излиза стон.

— Мамка му, Натали! Имам нужда да съм в теб. И то веднага!

Тя отваря опаковката, подава ми презерватива и десет секунди по-късно съм „облечен“ и готов за действие. Придърпвам я още няколко сантиметра по-близо, поставям пениса си на входа ѝ, след което тласкам напред. Мозъкът ми спира да работи в секундата, в която твърдата ми плът влиза в контакт с горещата ѝ влажна сърцевина. Мога единствено да чувствам.

Това е поредица от невероятни усещания. Топлината, която ме обгръща. Великолепната влажност на нейната възбуда, позволяваща ми да се плъзна в нея толкова лесно. Плътното прилягане на моя член в копринената ѝ мекота. Усещането как цялото ми тяло е напрегнато, сякаш съм пълен с енергия и превъзбуден, защото точно така трябва да бъде, когато си за първи път с някого.

Абсолютно умопомрачително.

Когато погледите ни се срещат, удоволствието преминава на друго ниво, изключително великолепно. Начинът, по който се гледаме, връзката между нас, която пращи от напрежение — това е толкова дълбоко емоционално.

— Ти си... — Дори не знам какво искам да кажа.

— Както и ти си...

Кожата ми пламти от главата до петите. Косъмчетата по ръцете ми са настръхнали. Мамка му, зърната ми също са твърди. Цялото ми тяло е обхванато от възбудата. Тя обвива крака около задника ми, склучва глезени, като ме придърпва по-надълбоко в себе си. Изпълвам я докрай. Стволът ми се заравя в нея чак до основата и не мисля, че пенисът ми е бил някога на по-щастливо място. Ръцете ѝ се увиват около врата ми и аз я хващам здраво за бедрата. По дяволите, чукам я!

Това не е бавно, продължително любене. Това е яко и бързо чукане. Можем да бъдем хванати. Да ни арестуват. Или да ни видят. Неотложността изпълва въздуха.

За секунда съм дълбоко в нея. В следващата се отдръпвам. След това отново тласкам вътре, а стоновите и стенанията ѝ ми казват, че този ритъм ѝ харесва. Тя обича състезанието. Обича тръпката. И когато повдига бедра, за да ме привлече обратно в себе си, тя харесва начина, по който я изпълвам цялата.

Господи, и аз също. Иска ми се да разделя това на отделни детайли — например начинът, по който бедрата ми се удрят в нея, или как малката ѝ сладка сърцевина засмуква моя член. Но не. Това е

толкова прекрасно, защото я исках ужасно много, и сега я имам. И е много по-хубаво, отколкото съм си мечтал, че ще бъде.

— Чувствам се толкова добре! — казвам аз.

— Чувствам се невероятно!

— Ти си толкова мокра!

— Ти си толкова твърд!

Засмивам се леко, докато тласкам.

— Мисля, че имаме добра основа за това.

Тя също се смее и, невероятно, това ме възбужда още повече, тъй като продължаваме да си говорим непринудено, както преди. Бъркотията наоколо не е променила нищо между нас. Ние все още сме същите хора.

— Мислиш ли, че можеш да свършиш отново? — Не искам да бъда самонадеян. Може би тя е от онези, които го правят само по веднъж.

— Боже, надявам се! — казва задъхано — Мислиш ли, че можеш да ме отведеш до там?

Обичам доброто предизвикателство.

— Знам, че мога — отговарям, след това плъзвам палеца си между нас и търкам сладкото връхче на клитора ѝ, докато влизам и излизам от горещата ѝ плът.

— О, Боже! — шепне тя, задъхана. Сваля ръце от врата ми и плъзва пръсти по гърба ми под тениската. — Да, да, да! — стене тихо в ухото ми и ме стимулира.

Обладавам я бързо, търкам възбуденото връхче, съсредоточен съм изцяло в нея. Тя е центърът на моя свят.

Капка пот се стича по челото ми. Тя вдига глава, прокарва устни върху веждата ми и я целува. Този жест изпраща електрически заряд през мен. Тя стене, а аз съм толкова възбуден — знам, че всеки момент ще свърша и ще бъде славно. Вълна от удоволствие се разлива по гърба ми, след което преминава по всичките ми кости.

— Трябва да свършиш — стена аз, масажирам клитора и усещам соковете ѝ върху палеца си, както и по цялата дължина на члена ми.

— Толкова съм близо, Уайът! Толкова близо! Продължавай, моля те! — умолява ме тя, а гласът ѝ е дрезгав, сякаш е крещяла на рок концерт, или на скоростно влакче.

И осъзнавам, че точно това сме тази вечер. Чуваме се с ритъма на рок песен. Вибрираме като скоростно влакче по време на диво пътуване, което се извива и върти. Ние сме любители на екстремното.

Влизам в нея с бързи и мощни тласъци.

— Точно така — стене тя, докато палецът ми трие в яростни кръгове клитора ѝ, а пенисът ми я опознава по-добре отвътре, достигайки нейната G-точка.

Нат прокарва нокти по гърба ми. По дяволите! Забива ги в мен. Дере ме. Не мога да се контролирам повече, всеки момент ще свърша.

Но тя свършва преди мен, просто се взривява. Избухва мощно, гърчи се и се извива, и се разпада със силен крясък:

— О, Боже! О, Боже! О, Боже! — заравя лице в рамото ми, за да заглуши стоновите.

Но аз мога да я чуя — еротичните ѝ въздишки, безмилостните ѝ викове на удоволствие и как стене името ми отново и отново.

Като припев на тази рок песен.

Това е само едно „О, Боже“ отново, и отново, и отново, но е повече от достатъчно, за да се взривя и аз. Топките ми се стягат, вратът ми се напряга и изръмждавам. По-шумен съм, отколкото ми се иска, но не мога да контролирам тътнежа, който се откъсва от устните ми.

— Ще свърша — предупреждавам я и тези думи се превръщат в сумтене и проклетия, докато потъвам дълбоко за последен път и се изливам мощно в нея върху машина за пинбол в складовото помещение в залата на хотел „Вегас“.

Пъхтя и дишам тежко. Тя обвива ръце около врата ми. Костите ми продължават да вибрират от епичната наслада. По дяволите, това е страхотна нощ. И тя току-що е започнала.

— Ти си от шумните — казва Натали и ми се усмихва.

Свивам рамене.

— Шумен — това е добре.

Тя кима.

— Така е. — Въздиша доволно и си играе с краищата на косата ми. — Добре ни е заедно — казва тихо и думите ѝ се загнездват дълбоко в мен.

Те звучат хубаво. И са верни.

— Да — шепна аз. — И ни предстоят още много подобни изживявания тази вечер.

— Е, надявам се да е така — казва тя, след което устните ѝ се извиват в усмивка. — Какво е следващото в дневния ред от „Невероятните приключения на Натали и Уайът във Вегас“?

Свеждам брадичка и се замислям. Тогава ми хрумва.

— Има нещо, което искам да ти покажа.

[1] Бета лента — формат видео касета, различен от VHS. — Б.пр.

↑

[2] Бетамакс — устройството, което разпознава бета лентите. — Б.пр. ↑

11.

Завършваме триумфално, преди да излезем от хотела. Един двоен рунд в кабинката и отрязък от снимки за всеки от нас прави нощта да затрепти в приятно очакване, че преживяването ще става все по-хубаво и по-хубаво.

Не само деликатния вкус на Casa Noble^[1] ме кара да се чувствам дяволски добре. Това е ръката на Натали в задния ми джоб, докато напускаме „Ню Йорк, Ню Йорк“. Това е начинът, по който стиска задника ми, докато се разхождаме по Главната. И как прокарва другата си ръка през косата ми, докато говорим.

Не може да спре да ме докосва и това е фантастично.

— Ти си доста палаво котенце — казвам ѝ, когато спираме на претъпкана пешеходна пътека, и чакаме сред тълпа от туристи, превзели града на греха.

Натали прокарва пръсти по предната част на тениската ми и казва:

— Имам усещането, че ме харесваш такава... игрива.

— Признавам си. — Покривам пръстите ѝ с длан и ги плъзвам надолу по корема си до колана на дънките ми.

Докато стигнем фонтаните на Беладжио, вече съм надминал всички обичайни нива на възбуда и затова съм благодарен, че имаме какво друго да правим, освен да се докосваме. Ако тя продължава да се държи по този начин, не съм сигурен, че след няколко минути няма да бъда арестуван за разврат на обществено място.

Общественото благоприличие е толкова надценявано.

Посочвам величествено към езерото.

— Мисля, че това е в списъка ти със забележителности на Вегас, които искаш да посетиш.

Тя поставя длани на парапета и подскача на пръсти, докато чака да започне водната атракция.

— Искях да видя водното шоу тук, още откакто прочетох книга, в която имаше сцена как героят прави секс с героинята до парапета.

Е, това никак не помага на възбудата ми.

— Това ли е начинът ти да ми кажеш нещо, палаво котенце?

Тя се смее по-силно от обичайното и вдига два пръста.

— Вече изпълних две от желанията си. Третото ще го осъществя малко по-късно. — За момент изглежда дълбоко замислена. — Сега като се замисля, тази авторка има куп книги със сцени, описани тук.

— Може би има нещо във фонтаните на Беладжио — казвам аз, докато светлините се разливат върху спокойната повърхност и езерото започва своя нощен балет.

Натали с интерес наблюдава шоуто, докато пръските вода танцуват в небето. Тя въздъхва щастливо и гледа сцената пред нея със задоволството, което само изпитият алкохол може да добави към тази нощ.

— Мога да разбера защо ѝ харесва. — Тя се обръща към мен, и тонът ѝ е закачлив и любопитен. — А на теб какво ти харесва?

— Имаш предвид да ми харесва достатъчно, за да го опиша в няколко книги?

— Да.

— Бургери. Бира. Пикантна храна. Но ти вече знаеш това — казвам аз, докато стискам дупето ѝ, само защото мога. Тя размърдва вежди и аз продължавам:

— Обичам спорта и да гледам янките. Харесва ми да разхождам кучетата от приюта и да им помагам да си намерят дом. Забавлявам се със случайни факти за света. И обичам да готвя толкова често, колкото мога.

Върху лицето ѝ цъфва огромна усмивка и тя поставя ръка върху гърдите ми.

— Ти готвиш?

Отдръпвам глава назад.

— Защо си толкова изненадана? Аз съм мъж с много таланти. Ще ти кажа само, че мога да направя чудеса с грил и тиган.

— Просто съм изненадана. Свикнала съм да те виждам с чук и бормашина и този секси колан за инструменти — казва тя, шарейки с очи по тялото ми, изпива ме с поглед по начин, който ме възбужда още повече. — Сега си представям как приготвяш вкусна, пикантна храна в кухнята и тъй като това е моята фантазия, реших, че си гол до кръста с шпатула в ръка.

— А в моята фантазия ти си само по червени бикини и високи токчета, докато ти сервирам тази пикантна храна.

Тя се премества по-близо, гласът ѝ е еротично дрезгав, докато изрича:

— Обзалагам се, че е много вкусно!

— Точно като теб — отговарям, обгръщайки с ръка бедрата ѝ и я придърпвам до мен. Насочваме отново вниманието си към водата и гледаме хореографията на фонтана.

— Какво ще кажеш за себе си, палаво котенце? Какво ти харесва толкова много, че да го опишеш в куп книги?

— Освен песните на Ед Шийрън?

Побиват ме тръпки.

— Ще се престоря, че не си казала това. — Тя знае, че не мога да понасям това момче, но мога да оценя какво е направил за десетки мъже, предоставяйки им музикален лубрикант под формата на песни.

Натали изтананиква няколко ноти от най-популярната му песен, след което ми отвърща:

— Харесвам предизвикателствата. Харесва ми да изследвам нови места, както и такива, които вече познавам. Понякога обичам да се държа глупаво, друг път да съм сериозна. Също така обожавам да си правя педикюр и ноктите на краката ми да са лакирани в различни цветове. И накрая, харесва ми, че мога да живея в Манхатън, защото ме кара да чувствам, че всичко е възможно, стига да продължавам да опитвам.

— Това е идеалният начин да опишеш Ню Йорк.

— И Вегас — добавя тя и среща погледа ми още веднъж. — Оказва се, че Лас Вегас ми харесва.

Тя слага длан върху гърдите ми, този път по-нежно — по-малко като игривото котенце и повече като „сладката Натали“.

— Много — добавя тя. — Много ми харесва!

Сякаш през мен минава електрически ток и изпраца топлина и желание из цялото ми тяло.

— На мен също. — Скланям уста към нейната и потърквам устните ѝ с моите. Лекият ѝ дъх ме опиянява, когато се отдръпвам от нежната целувка. — Наистина си прекарвам страхотно с теб.

За съвсем кратък момент мога да ни видя как водим повече разговори като този. Представям си как се съревноваваме за най-

пикантната храна, как опознаваме нови кътчета в Манхатън, как изпробваме всички скоростни влакчета в най-малко три щата, за да отбележим колко обиколки с екстри можем да направим. Не защото се опитваме да съберем повече чертички над леглото, а защото това е забавно. Натали и аз имаме тази обща черта — преследваме безмилостно забавлението. И на двамата ни харесва да се възползваме максимално от всяка секунда.

Но тази малка подробност не е причина да използвам Натали и за в бъдеще.

Изведнъж в мозъка ми проблясва мисълта за това, което може да се случи в понеделник сутринта, когато се върнем на работа, но после изчезва точно толкова бързо, колкото се е появила, защото тази нощ е неповторима и аз се чувствам толкова хубаво, че не искам да мисля за нищо друго, освен за настоящия момент.

Пред нас водното шоу неусетно е навлязло в своя финал, водните струи се извисяват високо в небето.

— Хей, нека си направим селфи сега — казва Натали, след което изважда телефона си и скоростно го наглася в позицията за снимане. Приближавам се плътно до нея и я обгръщам с ръка. Усмивхаме се на камерата, а зад нас е една от най-красивите забележителности на Вегас.

— А сега да отидем до Венеция^[2] и да вземем следващата гондола. — Шляпвам я по дупето.

Тя размърдва вежди:

— Това ми харесва.

— Ти си дяволски забавна, малка Бо Пийп!

— Само почакай, докато видиш моята гега.

Когато се отправяме към Венеция, тя качва снимката ни на страницата си във Фейсбук. Група жени, излезли на разходка в града, вървят в нашата посока. Една от тях отпива от внушителна чаша, която прилича на гигантска стъкленица от часовете по химия. Натали се взира с копнеж в нея, след като е прибрала телефона си.

— Опитвала ли си някога едно от тези във Вегас? — питам я.

Тя ме сръгва с лакът в ребрата:

— Знаеш, че не съм.

— Тогава трябва да те посветим в тайнството на „внушителните, вкусно изглеждащи коктейли от улицата“.

Когато групичката приближава към нас, аз извиквам:

— Хей, вие! Чудехме се откъде можем да си вземем по един от тези фантастични коктейли.

Жената посочва към уличната количка на следващата пресечка, откъдето си поръчваме по едно. И се оказва, че тази стъкленица е пълна с най-различни вкусотици.

Натали надига розовата пластмасова чаша във формата на бонг.

— Това е като скоростна писта за супер напиване.

— Да, отива направо в мозъка. Вероятно в самия център на разсъдъка — шегувам се аз, след което припявам стих от песента на Шийрън, която тя си тананикаше по-рано. — Определено в самия център на разсъдъка.

Докато се разхождаме покрай магазините, подредени до канала, ръката ми е обгърнала плътно раменете на Натали, разказваме си мръсни вицове, пеем откъси от любими песни и се смеем толкова силно, че не можем да спрем.

— Хей, искаш ли да чуеш нещо смешно?

— Да, разбира се, че искам.

— Когато бях в средното училище, се носеха слухове, че ако се смееш двайсет и четири часа без прекъсване, ще получиш пълния пакет от шест коремни плочки. Сякаш това беше нещо, което правиш само един път. Ако успееш да издържиш цял един ден, ще бъдеш уреден за цял живот с изваяно тяло, мускули и всички други глупости — казвам аз, посочвайки корема си.

Тя се смее, след което плъзга пръстите над тениската ми.

— Смя ли се като луд, за да получиш тези?

— Не, но се опитвахме вкъщи — признавам смутено.

Тя обгръща корема си, хилейки се.

— О, Боже мой, много си забавен!

— Решихме да гледаме най-смешните предавания по телевизията. Двамата с Ник намерихме едни детски филмчета, по които той тотално се запали. Някаква японска анимация, която беше адски смешна. Успяхме да се смеем за около петнадесет минути. — Придърпвам Натали по-близо до себе си. — Но тази вечер много се смях, така че може би най-накрая ще получа тези дванадесет плочки.

Тя поклаща глава:

— Няма да стане.

Смръщвам вежди.

— Защо не?

— Защото скоро ще спреш да се смееш.

— Ще ми кажеш нещо тъжно ли?

Нат отново поклаща глава.

— Не. Но съм сигурна, че няма да се смееш, когато сме голи по-късно. Ще пъшкаш и стенеш, и ще издаваш онези еротични звуци, които правиш, когато загубиш контрол с мен.

И температурата в мен се изстрелва рязко нагоре. Изстенвам, докато я привличам още повече към себе си.

— Точно. Както. Сега — казва тя със секси мъркане.

Хващам я за тила и я целувам като луд. И двамата издаваме звуци, сякаш не можем да се наситим един на друг.

Когато успяваме да се разделим, я насочвам към една от гондолите. Настаняваме се на седалката и мъж в раирана риза и червена барета загребва водата с огромно, подобно на прът гребло. Обвивам ръка около Натали и без да искам започвам да си тананикам онази същата мелодия отново. Изведнъж ми просветва — никога не бих пял това на трезва глава. Не бих пял и пийнал.

Което означава, че не съм пийнал.

Аз съм напълно пиян.

И светът е мой.

Очевидно тази вечер всички се чувстват така, защото от другите гондоли се чува ръкопляскане и одобрителни викове. Обръщам поглед към лодката пред нас. Мъж с официални панталони и бяла риза е паднал на коляно, а една брюнетка е обвила с ръце врата му и рони сълзи от щастие, докато се взира в новия си пръстен. Виждам как отзвучите от предложението се разнасят около нас. Всички се радват за тях. Минувачи подвикват и подсвиркват от брега на канала, както прави и Натали.

Тя свива ръце около устата си.

— Ууууххууууу!

После ме сръчкава и това е намек, че трябва и аз да се присъединя, така че свивам пръсти като тръба пред устата си и извиквам:

— Поздравления! Ожени се за нея още тази вечер!

Човекът се смее и вдига палци. Бъдещата му булка ни маха. Някои от крайбрежните минувачи подкрепя идеята ми.

— Отидете в „Little White Wedding Chapel“^[3]!

В гондолата коленичилият мъж и неговата дама се споглеждат, явно обмислят идеята, защото си шепнат един на друг. Няколко секунди по-късно той разтваря широко ръце.

— Ще се оженим тази вечер!

Оваците изригват, този път сякаш любимият батър току-що е ударил топката в края на деветия ининг и е спечелил хоумрън. Виковете на Натали са най-силни, тя ме сграбчва за ръката, като крещи в еуфория:

— Отиват в параклиса да се оженият... — Обвива ръката си здраво около кръста ми. — Защото ти ги убеди да го направят тази вечер.

— Когато си във Вегас... — казвам аз и гласът ми заглъхва, щом погледите ни се срещат.

Тези четири думи отекват в съзнанието ми.

Очите ѝ блестят, сякаш мислим за едно и също проклето нещо.

Харесва ми да съм смел.

— Точно колко смела ти харесва да бъдеш? — питам я.

Едното ъгълче на устните ѝ се извива нагоре.

— Точно толкова смела, колкото мога да бъда. Защо питаш?

— Заради нашата сделка тази вечер. За да направим всичко. Само за една нощ.

Посочвам с глава двойката и се кълна, че никога не съм имал по-добра идея в историята на идеите, отколкото тази, която имам в момента. Това е дяволски гениално.

— Мислиш ли това, което мисля и аз?

Устата ѝ се отваря, тя кима, очите ѝ блестят от вълнение.

— Сигурна съм, че е така. Искаш ли да ми кажеш за какво си мислиш?

Вдигам вежди.

— Мисля, че има още само едно нещо, което да направи това преживяване във Вегас пълно.

Тя слага ръка върху устата си, след което я маха.

— О, Боже! Наистина ли ще направим това, което правят другите?

— Не виждам да имаме избор, предвид сделката, която направихме в бара на „Ню Йорк, Ню Йорк“. Всичко или нищо!

За момент настъпва пълна тишина. Но не е нужно да чакам дълго за отговор.

— Всичко, Уайът! — казва тя тихо, но решително.

Очевидно и Нат си мисли, че идеята ми е брилянтна. Как би могло иначе?

Свличам се на едно коляно и грабвам ръката ѝ.

— Палаво котенце, искаш ли да отидем в денонощния параклис и да се оженим?

Тя изхълцва, после се смее и ме придърпва за една влажна целувка, която има вкус на текила и различни плодове.

— Когато си във Вегас...

[1] Casa Noble е марка текила, направена от висококачествено синьо агаве. — Б.пр. ↑

[2] Венеция се намира в хотел Venetian Casino Resort. Хотелът е кръстил най-големия си търговски център Канале Гранде, а през него наистина преминава воден канал. — Б.пр. ↑

[3] Little White Wedding Chapel — един от популярните сватбени параклиси в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

12.

Единият от бакенбардите се свлича от лицето на мъжа.

Това е меко казано объркващо. Но то не е толкова смуцаващо, колкото златният сценичен костюм. Той има яка, която прегъната така, прилича на крила и е самото определение за плътно прилепнал, като втора кожа. Това нещо обгръща всеки сантиметър от тялото му, и да, наистина имам предвид всеки сантиметър!

Съжалявам, но това е действителността. Той носи шибано трико. Трудно е да не забележиш тази глупава дреха.

— Това Лари^[1] ли е, или Елвис? — питам през стиснати зъби Натали. — Когато мястото има име като „Лана, Лари и пълно обслужване за бързи сватби при Краля“, може да бъде всеки един от двамата.

Тя кимва на човека, чиято коса е ситно накъдрена — екстравагантните къдрици го карат да изглежда много по-висок, и ми шепне:

— Или Ричард Симънс^[2] има ново комедийно шоу.

Само че това не е нормален шепот. Това е пиянски шепот. Така че тя в никакъв случай не е тиха, но се съмнявам, че фанатикът с две лица, който стои насреща ни, го е грижа за това малко изпълнение, тъй като съм напълно сигурен, че и той е пиян. Така изглежда, понеже той непохватно тършува за венчалните халки, докато ние стоим пред малкия параклис. Това е част от пълното обслужване — две златни халки за петдесет и седем долара. Ама че кражба!

Той вони на марихуана и ако се съди по песента на Боб Марли, която е пусната в момента като наша сватбена мелодия, предполагам, че е пушил точно преди лимузината да ни остави тук, веднага след като взехме разрешителното за брак, преди онези офиси да затворят в полунощ. Черната шикозна лимузина ни чака на паркинга. Плащам за най-доброто на сватбения си ден. Ето какъв страхотен пич съм.

Мъжът мушва пръсти в горния джоб на костюма си, изважда пръстените и ги вдига високо.

— Намерих ги — единият се изплъзва от пръстите му. — Опа!

Това кара Натали да избухне в смях, тя сграбчва ръката ми и ме стиска, като продължава да се смее.

Аз също се разсмивам, защото тази нощ всичко е смешно. И всичко е страхотно, сякаш животът ми се движи на сал в безкраен басейн под топлото слънце, пие Пина Колада и няма никакви грижи.

Натали прокарва длани нагоре-надолу по ръцете ми и аз размърдвам вежди. Не можем да спрем да флиртуваме, да се докосваме, да се кикотим.

Мъжът се навежда да вземе пръстена и аз чувам издайническия звук от разпаряне на шевове. Не съм сигурен коя част от костюма се е разтворила, но решавам да държа погледа си съсредоточен само върху бъдещата булка в случай че служебното лице Лари-Елвис не носи бельо под костюма.

— Това е истинското „Опа“ — казва Натали и сега аз съм този, който се превива от смях, обгръщайки с ръце тънката ѝ талия. Нищо не може да се сравни с това да се смееш като хиена на собствената си сватба.

— Сега всичко е наред! — казва мъжът, слага ръка около устата си и виква. — Хей, Лана! Може ли да получим някаква музика за грандиозния финал?

Жена, облечена в бял костюм на Елвис — с гърди, преливащи от сваления почти до долу цип, се появява и вдига палец.

— О, погледнете щастливата двойка — гука тя и посочва над главата си. Може би към музикалната уредба в параклиса, от която прогърмяват началните акорди на песен, която мога да разпозная веднага, щом чуя първата строфа за това, което мъдрият е казал.

Нещо странно отново се случва в гърдите ми, когато се обръщам към Натали в прегръдките ми. Сякаш сърцето ми е стиснато в юмрук. Мигвам в опит да се съсредоточа, но е трудно, когато Нат се вира в мен, докато Лари прочиства гърлото си, а Краля напява тази най-романтична песен за глупаците, които бързат. Чувствам се така, сякаш се рея из въздуха. Трябва да е от всичкия погълнат алкохол, който си прави шега с мен, кара ме да се хия като идиот, докато Натали ме гледа с големите си, широко отворени очи.

Служителят ми подава нейната халка и с Натали се отдръпваме леко един от друг, докато той минава през познатите обети. Разменяме

пръстени и докато се вирам в моя току-що украсен пръст, в мен се надига нещо, което не мога да назова. Приближавам се отново до Нат, взимам ръцете ѝ в моите и думите се изливат изведнъж. Казвам ѝ колко е прекрасна и колко обичам да работя с нея, и колко абсурдно забавна е тази нощ, след това ѝ казвам най-различни неща за това, какво ни очаква в бъдеще, и какво не. Едва смогвам да следя всичко, което изговарям. Просто ѝ предлагам всичко, което наистина чувствам — минало, настояще и бъдеще. Тя кима енергично през цялото време и аз обожавам това в нея — тя ме разбира, дявол да го вземе. Тогава онова неназовано нещо в мен се променя, сега то ме стяга и увеличава тревогата ми. Преди да разбере какво е то, ѝ казвам най-важното нещо, което някога съм ѝ казвал. И се хващам как я карам да ми обещае да не ми позволява да се отмятам от обещанието си.

— Просто ми обещавай, Нат! Обещавай ми, обещавай ми, обещавай ми!
— казвам, преглъщам трудно и после чакам.

Но не за дълго.

— Обещавам, Уайът! Обещавам! Обещавам! И те разбирам. Наистина. Разбирам те.

Моментното напрежение в мен изчезва за миг и светът ми отново става размазан, секси и опияняващо добър.

Слагам ръце върху лицето ѝ, а след това целувам съпругата си за първи път — изгаряща, дълбока, страстна целувка, която ни напомня за това колко изумителна е тази нощ. Нат леко се олюлява, докато я целувам и аз потрепервам, след което се осъзнавам и най-накрая се разделяме, ухилени като глупаци.

Служителят прочиства гърлото си.

— Няма вече стая за Натали и Уайът в хотел „Разбити сърца“, сега тези двамата са свързани завинаги. С правомощията, дадени ми от щата Невада и от самия Крал, провъзгласявам Натали и Уайът за съпруг и съпруга. Но помнете, че няма връщане назад. Така че е време да сте развълнувани. Вече сте женени!

Той разперва ръце, покрити със златен сатен, във въздуха и извиква:

— Бих ти казал да целунеш булката, синко, но ти вече го стори, а се обзалагам, че си сторил и много повече от това. Така че на „добър път“ и направете още от него!

Няколко минути по-късно се вмъкваме в лимузината. Отварям шампанско и вдигам тост за моята булка, докато обикаляме града след полунощ и отново заемаме хоризонтално положение.

Скоро спираме пред хотел „Фламинго“, за да играем на рулетка. Когато печелим едно завъртане, подпийнал пич от нашата маса, който казва, че работи за рапър, ни кани на парти в пентхауса.

— Вие сте готини! Трябва да дойдете да видите партито на Секретариат^[3] — казва той и прокарва едрата си длан по обръснатата си глава.

Осребряваме чиповете и отиваме, защото... защо не, по дяволите.

Особено когато рапърът си е избрал името на победителя в Трипъл Краун^[4].

На последния етаж на хотела партито е в разгара си. Музиката пулсира толкова силно, че се просмуква в костите ми, докато оскъдно облечени жени се поклащат съблазнително пред оскъдно облечени мъже, а друга група купонджии си приказват задушевно, докато отпиват от питиетата си. С Натали се оглеждаме наоколо, след това проверяваме как е гледката към Главната и се наслаждаваме на безплатното шампанско.

Натали обвива длан около ухото ми:

— Трябва да намеря дамската тоалетна.

Това ми звучи като добра идея и когато и двамата отговаряме на призива на природата, тя се взира надолу по коридора в края на апартамента и посочва.

По дяволите!

— В пентхауса има шибан игрален автомат „Титаник“?! — казвам аз, като се насочвам право натам. До него има стандартен автомат „Лас Вегас“ с плодове на екрана.

— Искаш ли да играем? Това взима банкноти — казва тя.

Плъзгаме няколко долара в процепа и губим цялата печалба от рулетката. Но това едва ли може да се каже, че е загуба, когато Натали се настанява в скута ми и обвива ръце около мен както Джак обвива „Сърцето на океана“ около врата на Роуз.

Усеца се много повече като печалба, когато устните ѝ се притискат в моите и ръцете ѝ се плъзгат надолу по гърдите ми. Всяко чувство на благоприличие изчезва, когато проверявам, за да съм

сигурен, че теренът е чист, издърпвам Нат зад машината и се възползваме от още един от онези презервативи, които тя така предвидливо е опаковала за нашето пътуване. Трябва да е взела цяла кутия.

Когато вдигам крака ѝ около хълбока си и тласкам по-дълбоко, аз шепна в ухото ѝ:

— Ти си толкова смела!

— А ти си толкова забавен — простенва тя.

Тъй като става по-шумна близо до ръба, покривам устата ѝ, защото в момента някой е в коридора с нас и дърпа ръчката на другия автомат. Който и да е, забива три черешки, точно когато Натали печели поредния си оргазъм за вечерта.

Предполагам, че всички ние сме късметлии тази вечер.

Казваме довиждане на Секретариат и плешивия мъж, като им благодарим за гостоприемството, както и за чудесната удобна височина на игралните автомати. Добре, че бяха толкова високи и осигуряваха достатъчно прикритие. Щом излизаме, поемаме по Главната и си правим селфи пред известния знак „Лас Вегас“. Натали публикува и тази снимка във Фейсбук. Танцуваме неприлично в нощен клуб „Edge“ в един от по-новите хотели. Някъде след четири и половина успяваме да се приберем в стаята ѝ. Или може би това е моята стая. Честно казано не знам. Нощта е като в мъгла. Поредица от смях и секс, и диво, лудо забавление.

Всичко, което знам със сигурност, когато залитайки се прибираме в апартамента с легло с кралски размери е, че това далеч не е краят на тази нощ. Не и когато Нат ме поглежда със страстен поглед, докато забързаните ѝ пръсти се заемат с полата и блузата ѝ.

Ръцете ми покриват нейните, спирам я:

— Аз поемам от тук. Време е да правя любов с жена си.

За първи път ще я видя гола и съм като дете в коледната утрин. Няма нещо, което да искам повече от голото тяло на г-жа Хамър за подарък.

[1] Има се предвид главния герой от видео играта Leisure Suit Larry — серия тематични видео игри за възрастни. Играта следва Лари Лафер, 40-годишен оплешивяващ мъж, който говори двусмислено и е облечен в еластичен костюм тип „Елвис“. Играта се върти около това

как той се опитва, обикновено неуспешно, да съблазни привлекателни жени. — Б.пр. ↑

[2] Ричард Симънс — известен американски фитнес гуру, актьор и комедиант. — Б.пр. ↑

[3] Секретариат е американски състезателен кон (английски чистокръвен жребец), който през 1973 г. става първият шампион за Тройната купа на САЩ (US Triple Crown). — Б.пр. ↑

[4] Трипъл Краун — Тройната купа на САЩ е титлата, с която се награждава конят, спечелил три различни конни състезания: Кентъки Дерби, Прийкнес Стейкс и Белмонт Стейкс. — Б.пр. ↑

13.

Като цяло, всеки секс е добър секс.

Мъжки работи. Честно казано, просто е анатомично трудно за нас да правим лош секс. Достатъчно триене, заедно с малко мокро върху инструмента и шансовете са добри за постигане на големия взрив. Това му е хубавото да си мъж.

Но има секс и секс — единият е по-добър от другия, а върха на сладоледа е хотелският секс. Тъмнината на нощта, големината на леглото, бягството от реалността... хотелските стаи са предназначени за страхотен секс.

Нищо не може да бъде по-истинско за мен и Натали точно сега, тук, на последната спирка от нашето голямо бягство.

Неонът на нощен Лас Вегас хвърля лека светлина, осветявайки лицето и силуета на тялото ѝ. Тя седи на ръба на леглото.

Част от мен иска да я съблече бавно, да се наслади на всеки сантиметър коприна и дантела по гладката ѝ мека кожа. Но по-силната част от мен знае, че сега не е време за ленива, безгрижна, продължителна любовна игра. Червените светлини на хотелското радио ми напомнят, че не остава много време, преди слънцето да изгрее, затова изхвърлям от съзнанието си всички представи за бавни целувки по бедрата и продължителни ласки по корема ѝ.

Освен това гърдите ѝ почти крещят името ми. Ниско изрязаните чашки на черния ѝ дантелен сутиен разкриват прекрасна, светла кожа, само за целувки. Буквално след секунди те ще бъдат свободни и не съм сигурен, че ще мога да сваля ръце от тях. Мисля, че вече съм влюбен в сочната им плът.

— Не мога да повярвам, че тази вечер все още не съм се запознал с тези красавици — казвам, докато разкопчавам сутиена ѝ набързо. — Но няма по-добър момент от настоящия, за да поправа това.

Когато захвърлям парчето плат зад себе си, дантелата пада някъде, но дори не забелязвам или просто не ме интересува, защото гърдите ѝ са свободни и съм бил прав.

Това е любов от пръв поглед. Шепите ми се затварят около двете полукълба и да, това е също така любов от първо докосване. Дявол да го вземе! Усещането е грандиозно. Очевидно и на нея ѝ е хубаво, тъй като се задъхва, докато стискам и мачкам. Търкам зърната ѝ между грубите си пръсти и ги пощипвам. Пръстите ѝ се заравят в косата ми. Прокарва ги през кичурите и ме притиска силно, а името ми излиза от устата ѝ като дълъг, дрезгав стон.

— Това ме възбужда толкова много — промърморва тя.

Мамка му, Натали има невероятно чувствителни зърна и аз обожавам циците ѝ. Кой би си помислил за по-съвършен съюз. Може би ръцете ми трябва да се оженят за тях.

— Няма да имаш нищо против да проверя колко точно си възбудена? — дразня я.

— Моля, не се колебайте да проведете подробен и задълбочен тест... инспектор Хамър — отвърща ми с усмивка.

Смея се, докато прокарвам ръка надолу по корема ѝ. Когато плъзгам длан между бедрата ѝ, преставам да се смея. Дори аз не мога да се шегувам с този вид влага, защото това е твърде удивително. Тя е мокра под бикините си.

Красиво подмокрена.

Нахвърлям се върху нея, едрото ми тяло поваля нейното на леглото. Тя се дръпва назад и се обляга на лакти. Заставам над нея, все още облечен.

Скланям глава към гърдите ѝ, поемам твърдото връхче в устата си и засмуквам силно. Тя се извива срещу мен, докато ближа, смуча и целувам зърната ѝ. Това е истинският джакпот — да разбере, че моята жена обича да си играят с гърдите ѝ.

Тя стене, пъшка и сграбчва главата ми отново.

Държи ме здраво в хватка, и, повярвайте ми, това момиче знае как да го направи, но няма никакъв начин да пусна тези красиви гърди от устата си. Няма за какво да се притеснява. Ще трябва насила да ме отделим от този божествен вкус. Натали разтваря широко крака и се притиска в мен, докато аз засмуквам зърното ѝ по-дълбоко, дразня го с език и след това го хапя. Тя изписква тихо.

— Това ме побърква — стене, без да ме пуска и за момент се чудя дали всъщност може да свърши от този вид игра. Изглежда като невероятна фантазия, но бих могъл да опитам и да разбере. Докато

лакомо поглъщам едната ѝ гърда, ръката ми стиска другата — мачкам, щипя и подръпвам, докато Нат се разбива под мен.

Исусе Христе, тази жена е повече от интересна в леглото. Тя е поразителна. Дива. Дяволски чувствена — всяка част от прекрасното ѝ тяло. Начинът, по който тя иска това, което искам и аз, е толкова пристрастяващ. Избутва главата ми назад и ме поглежда. Очите ѝ са луди, гладни, докато провира ръце между нас — търси дънките ми, опипва за ципа.

— Сега, Уайът! Нуждая се от теб сега. Имам нужда да си в мен.

Има точно определени думи, които карат мъжа да действа незабавно. Без значение какво правиш, когато една жена каже „Имам нужда да си в мен“, зарязваш всичко, втурваш се напред и отговаряш на повика.

За секунди Натали сваля бикините, аз също съм гол и отърквам главичката на члена си във влажния рай на нейната женственост. Тя ме сграбчва за задника. Ръцете ѝ върху мен карат главата ми да се замая. Мамка му, толкова много я искам. Тази нощ няма да е достатъчна, за да утоля това желание.

Започвам да прониквам в нея, когато осъзнавам, че съм без презерватив.

— По дяволите! — проклинам и навеждам глава.

— Какво има?

— Трябва да сложа кондом.

Но ръцете ѝ ме притискат по-силно.

— На хапчета съм. Чист ли си?

Кимам:

— Като сълза.

— Аз също. — Тя повдига лице и притиска устни към ухото ми: — Мисля, че съпругът ми може да ме чука без презерватив.

Това е всичко. Нещо в начина, по който тези думи се изплъзват от устата ѝ, подобно на съблазнително мъркане, ми пречи да се съпротивлявам.

Потъвам в нея, зашеметяващо е. Тя е гореща и тясна, а влагата ѝ е безкрайно по-прекрасна, защото я усещам без прегради. Кожа срещу кожа. Твърдост срещу мекота. Тя и аз. Нат повдига крака и сключва глезените си около кръста ми, а аз започвам да тласкам. Влизам и

излизам. Гледам лицето ѝ. Изучавам реакциите ѝ. Обожавам начина, по който диша тежко и стене.

Толкова е шумна, а звуците, които издава, са като наркотик. Харесва ми това, че не може да се сдържа. Че е от стенещите и от типа „о, боже“ и „да, точно така“. Това прави задачата ми да разбера какво иска дамата много по-лесна.

И по всичко личи, че на дамата ѝ харесва, когато я чукам. Когато се забивам дълбоко. Когато се отдръпвам назад, почти излизайки от нея. И когато отново навеждам лицето си към чудесните ѝ гърди и смуча всяко връхче, докато тя не започне да стене.

Тогава ги оставям, премествам устата си върху шията ѝ и я хапя. Моята награда е по-бързото и по-диво повдигане на бедрата ѝ, щом звуците, които издава, стават неудържими.

Вземам я с дълбоки, бързи тласъци.

— Обичам това! Обичам горещото ти влажно котенце — изтръгва се от устата ми. — Мамка му, обожавам да те чукам!

— Аз също обожавам това — казва тя, дишайки накъсано.

Пот покрива гърдите ни и стаята се изпълва със звуците ни. Пляскане на плът, диви стонове, гърлени викове, ударите на леглото в стената. Това е хотелски секс. Това е яростната надпревара по бързия път към огненото освобождаване.

Тя се извива и гърчи, а след това дере с нокти гърба ми.

— Остави ми белези! — изричам заповеднически.

— Ще го направя — отговаря тя, като забива по-дълбоко и драска кожата ми по начин, който изпраща топлина, която се завихря се и се разпространява във всяка част на тялото ми. Обичам го грубо. Харесвам също и доказателството за грубия секс.

Тя повдига глава и ме целува, дълбока и гладна целувка, пълна с ухапвания и много страст. Впиваме устни един в друг, докато се забивам в нея, а тя ме амбицира с тласъци, които отговарят на моите, и с нокти, които се впиват в задника ми.

Когато устните ни се разделят, сините ѝ очи се взират в моите и те са толкова искрени, и толкова пълни с желание.

И те ме обезоръжават. Свалят всичките ми защити. Заплашват да унищожат причините, поради които знам, че не можем да продължим с това след тази вечер. Те карат сърцето ми да бие по-силно и аз забавям.

Успокоявам темпото.

Взимам си почивка от неумолимостта на нашия любовен акт. Същото прави и тя, когато ръцете ѝ престават да ме драскат. Вместо това те шарят по гърба ми, гаят врата ми и се плъзгат в косата ми, карайки ме да потръпна.

Звуците между нас стихват до най-нормално дишане, само пресипнали стонове. Ръката ми достига бедрото ѝ и го повдигам по-високо, докато прониквам бавно в нея. Отпускам цялата си тежест на лакти и се вирам в очите ѝ. Тя трепери. Цялото ѝ тяло потръпва.

— Господи, Уайът! — шепне Натали.

Вече не е шумна и дива. Сега е първична и истинска и аз се чувствам по същия начин. Гол, напълно разголен, и не само защото съм както майка ме е родила.

А защото съм поразен — без значение какво ще донесе утрешният ден, тази вечер съм със съпругата си. Приближавам уста към ухото ѝ и мърморя:

— Обичам да чукам жена си. Боже, толкова много обичам да чукам жена си!

Това е истината. Нищо друго, освен истината.

И тя извиква.

Разтърсва се, трепери под мен, като от устните ѝ излиза едва разбираема поредица от „О, Боже!“, „Свършвам“ и „Свършвам толкова силно“. Харесва ми това, че не може да контролира устата си, че думи на удоволствие се изливат от нея, докато тя се разпада под мен от оргазъм пета степен, който помита тялото ѝ и отприщва вълна след вълна от разтърсващ екстаз. Нейното освобождаване предизвиква моето. Мускулите ми се стягат. Топките ми се свиват. И удоволствието се надига като буря в тялото ми, разпространява се навсякъде, собствените ми стонове сега са достатъчно силни, за да събудят съседите.

— Мамка му, Натали! — стена, докато свършвам в нея. — Исусе! Мамка му, мамка му!

Всяка дума подчертава интензивността, която ме изгаря, докато тялото ми се тресе и не мога да спра да пъшкам, да стена или да проклинам.

— По дяволите! — изричам задъхано, когато се сривам върху нея.

Ръцете ѝ ме обгръщат.

— Толкова си шумен — казва Натали. — Имаш ли представа колко е секси, когато свършваш по този начин?

Засмивам се леко.

— Радвам се, че ти харесва това, което правиш с мен.

— Няма нищо по-секси от това да знам, че аз те карам да стенеш.

— Освен теб. Ти си по-секси — заявявам и повдигам лице, за да прокарам нежно устни по нейните, когато нещо ме осенява.

Да, всеки секс е добър, но не всеки секс си прилича с другия. Не говоря само за хотелския секс. Защото току-що научих, че сексът с Натали попада в своя собствена категория. Отвъд хотелското чукане. Повече от „сладък и пристрастяващ“. По-добър от „невероятен“ и „вълнуващ“.

Той е „спиращо сърцето“ великолепен.

А аз не съм от мъжете, които използват тази дума.

Но сексът с нея наистина е великолепен.

Аз съм потен, задъхан и напълно изтощен, и съм сигурен, че можеш да изцедиш алкохол от порите ми, но това беше забележителна вечер. Придърпвам Натали по-близо, отмествам кичур коса от бузата ѝ и казвам:

— Никой в историята на Лас Вегас не е покорявал града така, както го направихме ние.

Тя се усмихва.

— И никой никога няма да го направи.

Сигурен съм, че когато си спомням за тази нощ, ще се наслаждавам на всеки един възхитителен детайл.

14.

Натали: Помниш ли филма „Последният ергенски запой“? Сцената на сутринта след напиването?

Шарлът: Това ли е твоят начин да ми кажеш, че ти липсва зъб? Защото това никак не ми харесва. Имаш много хубави бели и прави зъби.

Натали: Ха! Зъбите са наред. Главата все още ме боли, но гърлото ми вече се запозна с няколко аспирина и чаша кафе, така че ще преживея последствията. А сега опитай отново.

Шарлът: О, чакай! Брадли Купър е без риза в апартамента ти?

Натали: Не. Но това е мечтата на всяко момиче.

Шарлът: Хм... Зак Галифианакис е... без белъо?

Натали: Още едно предположение.

Шарлът: Има тигър във ваната?

Натали: Отнемам ти филмовата карта. Продължавай...

Шарлът: *вмъква човече, въртящо очи* Използва всички, някои или нито един от шестте кутии с презервативи, които взе със себе си? Напи се с шефа си? Целуна шефа си? Преспа с шефа си? Прекара нощта с шефа си?

Натали: Използвахме почти всички. Което означава „да“ на всички въпроси по-горе. И има нещо, което трябва да ти кажа.

Шарлът: !!!!!!! Разкажи ми всичко веднага! Започни с най-хубавото. КАК БЕШЕ?

Натали: Беше невероятно! Виж, всичко беше невероятно. Е, едно нещо не беше. Но ще стигна и до това.

Шарлът: Какво??? Има лош дъх? Грозни пръсти на краката? Изпуска газове, докато спи?

Натали: НЕ!!!!!! НЕ!!!! НЕ!!!

Шарлът: Тогава какво би могло да бъде лошо?

Натали: Първо хубавите неща! Целувките, разговорите, смеха. Разбираме се толкова добре. Той ме размива. Грижа го е за мен. Добър

е с мен. И ме целува както... както винаги съм искала да бъда целувана.

Шарлът: Ще припадна... Сякаш светът ще свърши и нищо друго няма значение, освен целувката?

Натали: Да. И сексът. О, мили, Боже, сексът! Много повече от всичко, което мога да си представя.

Шарлът: А ти имаш развито въображение.

Натали: Да! Да! Да! Просто всичко беше толкова хубаво. Но има нещо, което трябва да ти кажа.

Шарлът: Не си успяла да свършиш?

Натали: Не спях да свършвам! Изгубих му края. Имах двадесет оргазма. Може би шест. Но имах усещането, че са двадесет. Или двеста.

Шарлът: Тогава какъв е проблемът? Е, като изключим незначителната подробност, че той е твой шеф, а ти си негова служителка и следователно аз съм много лоша сестра, заради това, че те насърчавам да преследваш мъжа, по който си тотално хлътнала. Тъй като всеки знае, че връзката между шеф и служител е огромна грешка и винаги приключва с разбито сърце. Но ако някой разбие сърцето ти, ще го сритам в топките двадесет пъти, защото много те обичам. В крайна сметка — трябва ли да го сритам в топките?

Натали: *Може* да съм се омъжила за него снощи. (Ехо? Не си ли спомняш как Ед Хелмс се събуди женен?)

Натали: Хм. Ехо? Там ли си? Има ли някой?

Шарлът: &\$#%^

Шарлът: КАЖИ МИ, ЧЕ СЕ ШЕГУВАШ!

Шарлът: Кажете ми, че това е една от твоите патентовани шеги „Натали обича да дразни сестра си“.

Натали: Не ми крещи! Получавам главоболие!

Шарлът: Ще ти крещя и още как! И защо не ми каза по-рано?

Натали: Опитвах се, но после стигнахме до въпросите за секса. Както и да е, успокой се. Паникьосах се малко, когато се събудих, но след като кофеинът и аспириинът ми помогнаха да възстановя няколко от изгубените ми мозъчни клетки, вече имам план как да оправя това.

Шарлът: Не мога да повярвам, че си се омъжила за него. Знам, че си падаш по Уайът. Но ти луда ли си???

Натали: Просто бяхме много пияни.

Шарлът: Е, разведи се с него. Веднага.

Натали: Ще го направя. Разбира се.

Шарлот: Как се е случило това?

Натали: Официалното лице каза: „А сега ви обявявам за хрътка^[1] и съпруга.“ Или нещо подобно.

Шарлът: Не самата церемония. ЗНАМ как се дават обети. Имах предвид ВСИЧКО, КОЕТО ДОВЕДЕ ДО ТАМ.

Натали: Бяхме на гондолата. Някой друг направи предложение. И ние решихме да направим същото. Изглеждаше като брилянтна, забавна и невероятна идея по онова време, каквито са всички идеи, когато изпиеш половин дузина питиета. Така че се оженихме. След което правихме още секс. В лимузината. Зад игрален автомат. Но преди това го направихме върху машина за пинбол. И на скоростното влакче също.

Шарлът: Добре, получаваш медал за отлично постижение в категория „Секс на обществено място“. И разбирам, че това е бил най-добрият секс в живота ти, но не можеш да позволиш на това да изпържи мозъка ти, скъпа. Искам да кажа, излизай с него, Нат. Но не се омъжвай за него.

Натали: Не се притеснявай. Няма да сме женени за дълго. И няма да се срещаме.

Шарлот: Защо??? Забрави всичко, което казах по-горе за това, че е лоша идея. Ти каза, че се държи добре с теб. Защо да не се срещате?

Натали: Изчезвам. Той се събужда. Ще ти кажа, когато се върна в Ню Йорк.

Шарлът: Ще умра тук, докато те чакам...

[1] Препратка към песента „Hound dog“ на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

15.

Огромното кълбо на небето яростно блести през прозореца и хвърля ярки снопове светлина, които се забиват в очите ми. Стискам клепачи, разтърквам ги, като се опитвам да отблъсна безмилостната слънчева атака.

Но главата ми...

Кога започнах да чувствам главата си като гюле? Чакай! Не, усещам я повече като строителна площадка с армия от малки, ядосани човечета, които забиват пневматичните си чукове в черепа ми. Стена и покривам с ръка очите си.

Тих гласец ми казва нежно:

— Хей, време е за ставане.

Трепвам, не от гласа, а от реалността. Реалността е гадна. Устата ми сякаш е пълна с дървени стърготини, във вените ми тече кал. Главата ми тежи петдесет тона.

Сутринта след напиване е забавна, беше казал някой някога.

— Спяща красавице — шепне гласчето, придружено с нежно разтърсване на рамото ми.

Размърдвам се в леглото, прокарам ръка през разбърканата си коса, после покривам уста, докато се прозявам... Какво, по дяволите, е това на лявата ми ръка?!

Бързо се надигам и сядам, мозъкът-гюле да върви по дяволите.

Вдигам ръката си сякаш е била пришита от извънземни в съня ми. Защото на пръста ми има шибана златна халка.

Мда. Извънземни. НЛО. Марсианци. Това е единственото разумно обяснение. Малки зелени човечета са ме навестили снощи и са сложили на пръста ми брачна халка.

Обръщам леко глава и виждам в леглото си блондинка. Тя трябва да е собственикът на нежния глас. Или може би е ангел. Прилича на такъв. Слънцето грее ярко и аз присвивам очи, но виждам, че се усмихва с малко тъга. По дяволите, тя е красива, а очите ѝ са с най-топлия нюанс на синьо, който някога съм виждал. Покривам устата си,

защото дъхът ми сигурно мирише на контейнер, пълен с боклук, а да заразиш красавица като нея със сутрешен дъх е престъпление.

Примигвам.

Мамка му!

Това в леглото ми е моята асистентка, облечена в сив потник и дънки, с мокра коса, завита подобно на кок на върха на главата ѝ.

А аз съм облечен така, сякаш ще ходя да плувам на нудистки плаж.

Почесвам се по главата. Може би съм ѝ се обадил снощи. Помолил съм я да дойде да ме избави от каквито и глупости да съм забъркал с онази, която носи втората халка от този комплект пръстени.

Човече, нямам никаква представа за коя съм се оженил миналата нощ или кога Натали, винаги изпълнителна и супер организирана, е пристигнала да ми спаси задника. Може би още съм пиан.

Взимам си бележка: Показвай малко повече уважение към служителите за в бъдеще.

— Трябва да си измия зъбите — казвам и се измъквам от леглото.

Може би думата измъкване е преувеличена. По-скоро извличам моя жалък, препил задник от леглото. О! Точно така. Гол задник също. Наистина трябва да поработя върху благоприличието, и то веднага.

Но природата зове. В банята пикая дълго, толкова дълго, че може да се наложи да се обадя на Гинес и да вляза в рекордите за Най-продължително уриниране в света. И докато все още го правя, ми минава през ума да започна кампания за промяна на фразата „отивам да пусна една вода“ на „отивам да се изпикая“, защото всъщност никой не пуска вода.

Измивам ръцете си и премахвам с четка и паста вонящия дъх от устата си.

Сега е по-добре. Вече съм половин човек.

Не. Това е силно казано. По-скоро една четвърт човек. Пускам кранчето, наплисквам със студена вода лицето си и поглеждам в огледалото. След това в пръстена ми. После пак в огледалото.

— Какво, по дяволите, си направил снощи, Хамър? — промърморвам.

Очите на Натали се взират в мен от огледалото. Обръщам се и трепвам. Простенвам, когато пневматичните чукове възобновяват работата си в главата ми.

Тя държи чаша кафе в едната си ръка и посочва към мраморния плот с другата.

— Има аспирин. Оставих няколко за теб, когато станах и изпих моите таблетки. Изглежда имаш нужда от него.

Грабвам двете бели хапчета, хвърлям ги на езика си и пия вода — пращам ги на милосърдна мисия да отнемат болката. Тя бутка кафето към мен.

— Нали си маниак на кафето — казва и ми намига с разбиране.

Вземам чашата и ѝ благодаря. В края на краищата тя е наполовина ангел. Отпивам от животворната течност и нейните възстановителни сили започват да действат. Може би вече се доближавам до това, да бъда половин човек.

— Добре ли си? — гласът ѝ е нежен, грижовен. — И аз се чувствах така зле, когато станах. Но сега се справям по-добре.

Свивам рамене, като опитвам да се правя на безразличен, макар че фактът, че се развявам напълно гол, не ми помага. Тя обаче не изглежда притеснена от липсата на гащетата ми. Наистина трябва да дам повишение на тази жена. Тя е невъзмутима. Излязла е извън задълженията си.

— Да, разбира се. И съжалявам за всичко това — посочвам към чатала си, който влиза в сутрешната си надървена фаза.

Тя ми се усмихва леко.

Мили Боже!

Бих ли могъл да пресека още някоя граница на благоприличието с нея? Очите ми се спират на лявата ѝ ръка и брачната халка.

Сърцето ми спира да бие. Дъхът ми секва. Подът пропада.

Затварям очи. Няма начин. Няма начин. Няма начин. Това е просто сън. Много ярък сън. Не съм прекрачил наистина тази граница. Но когато отварям очи — тя е тук, аз съм тук, както и пръстените. Сърцето ми изхвърча от гърдите и откъква здравият ми разум.

Посочвам.

Глупак.

Опитай се да говориш!

— Какво...

Тя поставя ръка на бедрото си.

— Какво? Да няма тигър във ваната?

— Моля?

— Да не би да ти липсва зъб?

Ръката ми се стрелва към устата. Не, моля те, Господи, не — имам кошмари за това. Обичам си зъбите. Години наред носих скоби, за да ги изправа, и сега са един фантастичен набор от блестящи перли. Прокарвам пръсти по тях и въздъхвам облекчено. Уф! Всичко е наред.

— Зъбите са добре.

— Или това е нещото, което те побърква? — Тя вдига ръката си и размахва отново брачната халка. — Снощи се ожени се за мен, бим-бам-бум. — Тя върти очи. Те са леко зачервени, сякаш не е спала повече от мен. — Не мога да повярвам, че не си спомняш.

— Неее — казвам самоуверено, лъжейки до край. — Всичко помня. Кристално ясно.

Нат повдига глава, изучава ме.

— Така ли?

Разтривам врата си, решен да се справя с огромната празнина в съзнанието ми.

— Да! Всичко е толкова образно тук — отвърщам, почуквайки с пръст по главата си.

— Страхотно! Значи тогава няма да си изненадан, когато ченгетата се появят, за да ти вземат показания за това, как се съблече чисто гол и скочи във фонтаните на Беладжио, докато крещеше „Ела с мен, палаво котенце“.

Зън. Зън. Зън.

Това е. От тези думи парченца от изминалата нощ си идват на мястото. Спомням си бакенбарди, скоростно влакче, палавите й ръце, внушителни коктейли, лудо предложение за брак, а после главата ми се замайва. Олюлявам се и се хващам за мивката. Още нещо изплуват в съзнанието ми. Чуването, целуването и разговорите, а след това блестящата идея, която изглеждаше като най-добрата на света — да се оженим.

Така и направихме.

Защото... бяхме пияни във Вегас.

Мамка му!

Целунах асистентката си.

Изчуках асистентката си.

Ожених се за асистентката си.

Наруших единственото си важно правило. Защото никога не го правя, наистина никога не смесвам работата с удоволствието. Но според цялата информация снощи аз съм потъпкал това правило по впечатляващ начин.

— О, и изглежда, в мрежата се върти видео, което показва как се катериш по знака на Лас Вегас — добавя тя. — Като маймуна по дърво.

Тя се шегува с мен, но вместо да се преструвам, че съм се хванал, аз лепвам най-добрата си закачлива усмивка.

— Може да съм гъвкав, но не чак толкова, скъпа. Ще ми трябват вакуумни ръкавици за катерене, за да се изкача.

В стремежа да си върна част от спомените с нея, измърморвам:

— Може би, ако ми беше казала, че съм се качил на скоростно влакче, щях да ти повярвам. Или на машина за пинбол.

Просто не мога да проумея как тези сексуални фиести доведоха до предложение за брак, нито пък мога да спра да се вирам в пръста си, сякаш колкото по-дълго го гледам, толкова по-голяма е вероятността да изчезне. Но това не довежда до изчезването му, въпреки че подробностите за самата сватба са ми като в мъгла, като мъждукаща неонова светлина през нощта. Мога да си спомня един мъж в тесен, златист костюм, няколко песни на Елвис, лудия смях с Натали, а след това бързо „Да“. После пътуването в лимузина, тостовете, главите ни, подадени от прозореца, нощният въздух, който бръсне лицата ни и ни охлажда от горещината на цялата тази... възбуда.

Споменът за звуците, които издаваше, докато свършва, взривява мозъка ми като поредица от екстази и кара члена ми да щръкне, събуден за живот.

Защо, о, защо секса с нея трябва да е толкова абсурдно величествен?

Нат почуква с пръст по китката си:

— Полетът ни е след два часа, Спяща красавице. Направих малко проучване, преди да се измъкнеш от леглото, и изглежда, че имаш достатъчно време да се изкъпеш, да получим анулиране на брака, да вземем кола до летището и да отпътуваме. Вече съм резервирала билети, така че можем направо да отидем за проверката,

тъй като ще летим с първа класа — казва тя, потърквайки длани една в друга.

Не мога да повярвам! Оженихме се снощи, а Натали вече е уредила изхода от това лошо решение. Как го прави? Тя се прозява, единственото друго доказателство, че предишната нощ се е отразила и на нея, но след това за секунди се връща в нормалното си състояние. По дяволите, има впечатляващи умения за възстановяване от махмурлука.

— Намерила си вече някой? — не би трябвало да съм изненадан. Това е, което прави тя. Безупречно организирана и майстор на планирането. И все пак това е ново ниво на ефективност дори за нея.

— Намерих! Ще бъдем разведени, преди да се усетиш — казва тя и прави жест с ръка, сякаш стреля. — Продължаваме напред.

— Да не уреди анулирането още преди да наденем хомота? — опитвам да се пошегувам. — Признай си — домъкна ме тук, планирайки да ме отведеш до олтара, за да преспиш с мен. Измами ме, нали?

Но съдейки по вдлъбнатинката между веждите ѝ, тотално се провалих в областта на хумора.

— Да те измамя?

— Да. За да можеш да ме имаш цяла нощ.

Тя въздъхва тежко.

— Това би означавало, че съм имала намерение да се омъжа за теб снощи.

— Чакай! Чия беше идеята тогава?

Натали се е вторачила в мен, сякаш думите, които излизат от устата ми, са ѝ непознати. Може би са. Когато заговаря, тонът ѝ е изпълнен с чувство на неудовлетвореност.

— И на двамата. Оженихме се, защото бяхме пияни, смели и се забавлявахме, а не защото го бях планирала — казва и докосва гърдите си. — И двамата се събудихме с махмурлук. И двамата се събудихме шокирани. Просто аз съм тази, която се опитва да оправи кашата, която и двамата забъркахме, и да се увери, че ще се приберем навреме. Благодарение на моите невероятни умения с Гугъл, както и на удивителната ми способност да се събудям преди теб, аз го постигнах. Не чрез някакво изключително постижение на върховна измама. Както и да е. Открих лицензиран правист, който не е далеч от

пътя за летището. Автомобилът ще бъде тук след тридесет минути. А сега, ако ме извиниш, трябва да си изсуша косата.

Тя се завърта на пета. Но преди да излезе, обръща поглед към мен, след което очите ѝ се спускат по тялото ми.

— Между другото — хубава ерекция. В случай че си забравил тази част от предишната вечер, направихме го четири пъти и ти свърши по-силно и по-шумно отколкото, сигурна съм, някога си го правил преди.

Тя излиза, краката ми са залепнали за плочките в банята, а пенисът ми сочи в нейната посока, желязко повторение.

— Долу, момче — мърморя, но членът ми не слуша, тъй като това, което тя току-що каза, беше дяволски възбуждащо. Както и всички тези оргазми снощи.

— Ти също беше шумна — провиквам се, докато пристъпвам бавно към душа, пускам го да тече силно и се опитвам да отмия съжалението. Тъй като сексът беше толкова страстен, бях сигурен, че съм преодолял моя проблем с лошия избор на жени. Бях си получил заслуженото, бях научил урока си и следвах собствените си правила.

До снощи.

Когато се провалих с гръм и трясък.

Накланям глава под струята и оставям горещата вода да загрее врата ми и да се стича по гърба ми. Докато се сапунисвам, в главата ми нахлуват спомени за двете големи грешки в миналото ми, когато става дума за жени. Спомням си Рокси, нейната секси самодоволна усмивка, която ме спечели, а после писмото, което ми написа години по-късно, опитвайки се да ме разкъса на парчета. Като се има предвид всички гадости, които ми причини, бях предпазлив и внимателен с Катрина. Всичко беше напразно. Така или иначе, кучката ме прецака.

Гърдите ми се стягат болезнено, докато си представям как тази сладка руса красавица в другата стая прави същото. Натали би могла да ме закове и да притежава бизнеса ми до обяд. Сега е г-жа Хамър. Има достъп до онова, което е мое, и не мога да спра да си представям, че взема номерата на кредитните ми карти и управлява бизнеса ми.

Но е лудост да мисля така.

— Овладей се! — мърморя си аз, защото Натали никога няма да ме предаде. Тя не е като останалите. Тя не е от жените, дето те ритат по топките.

Само че... ти я познаваш едва от шест месеца, човече.

Търкам кожата си по-силно и опитвам да говоря на себе си успокоително. Държа се абсурдно. С Натали прекарахме една вечер заедно и тя вече е организирала анулирането на брака, за да поправи грешката, която допуснахме. Само защото имам няколко луди мацки зад гърба си, не означава, че мацката, която заковах снощи, също ще е ку-ку.

Но да я наричам „мацката, която заковах“ изглежда неправилно, особено когато на пръста ми проблясва металът и ми напомня, че това с нея беше много повече от забивка.

Спомени за мигове на смях и безгрижие се струпват в главата ми, заедно със спомена за сладки, нежни целувки, за връзка, която почувствах по-дълбоко.

Не просто я заковах снощи. Сигурен съм. Това, което се случи между нас, беше много повече от това.

Както съм сигурен, че не бива да се случва отново.

16.

Трийсет минути по-късно слънчевите очила скриват очите ми, главоболието ми е намаляло до тъпо пулсиране, благодарение на аспирина, а аз се вмъквам в прохладата на автомобила с климатик, която ще ни откара до търговския център. Не проговаряме по време на цялото пътуване. Дори не знам какво да кажа. Тя изглежда също не иска да се занимава. Може би я ядосах с моя коментар за измамата. Или може би и тя също изпитва адско главоболие.

Паркираме пред „Бързи Разводи“.

Тридесет и няколко годишен мъж с диамантена обица и риза на лилаво райе се приближава, за да ни поздрави. Стиска ръцете ни дружелюбно, повежда ни към неговия почти празен офис с метално бюро и ни обяснява процедурата с весел тон.

— И това е всичко, което трябва да направите — казва с бърза усмивка. — Ще струва 199 долара за подготовка на документите, след което ще трябва да ги подадете в съда, а таксата за подаване е 269 долара. Можете да го направите в понеделник. Ще ви дадем инструкции.

Натали поклаща глава.

— Имаме нужда от пълния пакет услуги. Летим обратно сега.

Той щраква с пръсти, изведнъж му просветва.

— Вярно, вярно. Говорихме за това по телефона тази сутрин. Вие сте нийоркчаните. — Той пляска с големите си ръце. — Ще трябва да действаме бързо и да направим всичко това за вас. Ще подготвим анулирането, ще го подадем и ще платим съдебните такси. — Мъжът махва с ръка. — След това взимаме от съдията подписания документ за развод. — Сега той имитира подписване — И всичко това само за 799 долара. Може да оставите депозит и да платите на вноски или да платите цялата сума сега. Кое ви звучи по-добре?

— Вноски — казва Натали в същото време, в което аз заявявам:
— Цялата сума сега.

Очите на мъжа се разширяват и той вдига ръце, сякаш казва „не ме забърквайте в това“.

— Предпочитам на вноски — заявява Нат с тих, но твърд глас.

— Аз поемам всичко. — Вадя кредитната карта от портфейла си.

Тя скърца със зъби, после ми казва тихо:

— Мисля, че и двамата можем да платим разходите за анулирането, Уайът.

— Няма нужда. Аз ще се погрижа за това.

— Искам да разделим таксата — всяка нейна дума е хаплива. — И ако продължаваме да спорим за това, отново ще получа главоболие.

Същото важи и за мен, така че няма да продължавам да споря. Нито пък ще се поддам на нейното „да си поделитем разходите по развода“.

— Трябва да го направим, Нат. Няма да продължаваме да спорим, ще се разберем по-късно.

Тя скръства ръце, а аз подавам кредитната си карта на човека и му казвам:

— Цялата сума.

Той извършва плащането, показва ни къде да се подпишем на пунктираните линии и заявява, че ще ни държи в течение.

— Поздравления, вече не сте женени — изрича с усмивка и ни маха с пръсти.

Когато излизаме, Натали ме гледа втренчено.

— За какво беше всичко това? Защо ти плати цялата сума?

— Защото грешката беше моя.

— Аха. Ясно. Разбира се. — Тя натъртва думите, след което ме пронизва с твърд поглед. — Значи преди това в хотела може и да съм те измамил? Но сега грешката е твоя?

Отварям уста да отговоря, но тя не ми дава възможност, като приближава до мен и се взира в лицето ми.

— Може би и аз исках да платя за анулирането. Ти не си единственият, който направи грешка.

— Не това имах предвид — отвърщам, докато ѝ отварям вратата.

— Тогава какво искаше да кажеш?

— Виж — заявявам аз, когато се качвам в колата след нея и шофьорът потегля. — Извинявай! Съжалявам, че нещата се объркаха снощи. Съжалявам, че предложих да се оженим. Съжалявам, че нощта

беше бъркотия. Съжалявам за всичко. Най-малкото, което мога да направя все пак, е да платя.

Тя затваря очи, сякаш това ѝ причинява болка.

— Сега наистина съжалявам. — Гласът ѝ е тих, звучи разочарована.

Нямам представа как стигнахме от „нощта на живота ни“ до кавги като стара семейна двойка. А, да! Оженихме се. Ето как. Направихме нещо невероятно глупаво. Но поне можем да поправим тази голяма грешка.

— Виж, колкото по-скоро свърши това, толкова по-добре, нали?

— Разбира се!

— А то скоро ще свърши. Както обеща човекът.

Когато колата поема по магистралата, се опитвам да разведря настроението.

— Хей, предполагам, че поговорката наистина е вярна. Каквото се случи във Вегас, остава във Вегас. Ще се върнем в Ню Йорк на чисто. Сякаш миналата нощ никога не се е случвала.

— Със сигурност! — казва тя през зъби, след като се обръща и се визира през прозореца през останалата част от пътуването.

Не си говорим много по време на полета. Нито по пътя до Манхатън. Когато приближаваме апартамента ѝ, се прокашлям.

Но какво се очаква от мен да кажа? Благодаря за прекрасните спомени и за красивата нощ, която никога няма да забравя?

Не мога да кажа това все пак. Отношенията между нас са обтегнати, но това е за добро, защото не можем да бъдем заедно.

Вместо това използвам най-строгия ми професионален тон:

— Ще се видим в офиса.

Тя бързо помахва за довиждане и аз се отправям към дома, където спя, за да забравя за лошите си решения, докато идва понеделник сутрин и аз трябва да се изправя отново срещу нея.

17.

До сега трябва да е станало ясно, че невинаги правя най-добрия избор с жените. Не съм сигурен защо. Може би има знак на челото ми, който казва: „Луд! Имай предвид. Пасвам си добре с безразсъдни жени. Като доброто вино със сирене.“

Не обвинявам жените, защото съм мъж, който поема отговорност за своите глупости. Знам, че съм този с проблема и това започна с Рокси. Тя привлече вниманието ми през последната ми година във факултета по астрономия. Заживяхме заедно след колежа, тя работеше до късно във „Връзки с обществеността“ в една голяма нюйоркска фирма. Аз също се трудех до малките часове на нощта, опитвайки да се докажа като майстор дърводелец. Рокси беше страхотна, напълно подкрепяща и всичко, което един млад мъж, пробивайки си път нагоре в кариерата в Манхатън, би могъл да желае — забавна, лоялна, оптимистична, както и дива в леглото. Но това не е най-важното. Въпросът е там, че тя беше тази, която ме подтикна да преследвам целите си и да изградя собствен дърводелски бизнес. Тя дори ми даде някои съвети и насоки за създаването на фирмата.

Можеш ли да предположиш накъде отива всичко това?

Да, аз също мога.

Тя ме насърчи да отворя собствена работилница, но след като разтвори крака за банкера, аз я окуражих да разпери крила и да изчезне от живота и от апартамента ми.

Тя си събра багажа и се премести при него. Жалко, че това не беше всичко. Месец по-късно се опита да вкопчи нокти в бизнеса ми, като претендираше, че имала законово право, тъй като е осигурила „интелектуалния капитал“, за да ми помогне да започна. Че планирането и организацията с мен до късно през нощта означавало, че заслужава дял от „WH Carpentry & Construction“. Всичкото това насърчаване трябвало да ѝ е спечелило нещо, твърдеше тя.

Искаше процент от печалбата за вечни времена и беше готова да се бори с мен.

Беше страшна бъркотия и моят приятел Чейс ме накара да се свържа с братовчед му, адвокат, който е същинска акула. Той ми помогна да се измъкна и аз дължа и на двамата им огромна услуга.

Иска ми се да можех да предвиждам такива неща. Иска ми се да знаех кога ще се забъркам с някой, който ще ме срита в топките и ще застраши бизнеса ми. Чудя се дали съм прекалено доверчив, но честно казано, не мисля, че това е проблемът. Не съм човек, който първо действа и после задава въпроси.

Да вземем за пример Катрина. Внимавах с нея, изчаках докато договорът ни за уебсайта приключи. Смених паролите като предпазна мярка, преди да я поканя на среща. Изглеждаше симпатична и дори сестра ми я хареса. А по дяволите, никак не е лесно да получиш одобрението на Джоузи Хамър.

Достатъчно е да кажа, че всички бяхме шокирани, когато Катрина започна да се държи странно. Джоузи заяви, че това е просто моята запазена марка на лош късмет. Освен това, всеки има приятел, който е излизал на срещи с откачалки. Предполагам, че попълвам тази квота за всичките ми приятели. Но това не е като да има лакмусов тест за лудост. Това е още една причина, поради която трябва да стоя настрана от изкушението, което представлява Натали на работата.

Макар че асистентката ми изглежда свършено в понеделник сутрин, седнала на бюрото си, докато подрежда документите, не позволявам на съзнанието ми да се прехласва по голите ѝ крака или дългата ѝ шия. Нито пък да се заглеждам в тези абсолютно фантастични гърди, с които обича да ме съблазнява. И определено няма да прекарам нито секунда повече да си представям как обгръща с крака задника ми и впива нокти в плътта ми.

Съвестта ми е чиста като сълза, тъй като успях да предотвратя последствията от този уикенд във Вегас, като подадох документите за анулирането, преди да е станало късно. Надявам се това да означава, че лошият ми късмет е свършил, а аз се намирам на сигурно и безопасно място далече от неприятностите. Съдейки по лъчезарната усмивка, лепната върху лицето на Натали, тя също е напълно доволна, че продължава напред. Сякаш това изобщо не се е случвало.

— Добри новини. Получихме обаждане във връзка с оценка за ремонт на кухня на Парк Авеню — казва тя, след което нахвърля детайлите и ми съобщава, че трябва да съм там в четири.

Заигравам се с кутия кламери на бюрото ѝ.
— Страхотно! Ще направиш ли графициите?
— Разбира се! Това ми е работата.

Взимам инструментите си и докато се отдалечавам, ѝ казвам довиждане, а тя бързо ми махва с ръка. Поглеждам втори път, когато съзирам лявата ѝ ръка. Пръстите ѝ са голи. Пръстенът е изчезнал.

Моят все още е на мястото си и, честно казано, не съм сигурен защо не го свалих, когато се върнах или дори когато забелязах, че все още го нося.

Моментен пристъп на тъга пробожда гърдите ми, но това е безсмислено, затова изтласквам надалеч усещането и се съсредоточавам върху работата за следващите няколко часа.

По-късно същия ден Натали се присъединява към мен с лаптопа си в ръка. Тя е професионалист в преговорите, отговаря на въпросите на клиента и ме кара да изглеждам много способен в моята област.

Когато излизаме от сградата, аз ѝ благодаря, след което я питам как се справя днес.

— Всичко наред ли е при теб?

Тя потупва китката си.

— Всичко е страхотно, но трябва да бягам. Час по карате. Чао.

След минута тя се изгубва от погледа ми, завива на север към парка и се слива с тълпата нюйоркчани. Без пръстен.

Обратно в апартамента ми се заигравам с халката. Прокарвам палеца и показалеца си по метала, но все пак не го свалям.

Докато приготвям омлет за вечеря, се чудя как Натали предпочита яйцата и дали би харесала моят омлет. Когато сядам и започвам да се храня, издърпвам пръстена и разсеяно го завъртам в кръг на кухненската маса.

Веднага щом приключвам с яденето, пъхвам бисквитка Орео в устата си и отварям електронния четец на последната книга с интересни факти. Докато чета, се заигравам с пръстена — плъзгам го от пръст на пръст — напред-назад, назад-напред. Изгубвам интерес и оставям четеца. Отивам в спалнята и взимам снимката в картонена рамка, на която сме двамата с Нат на върха на скоростното влакче. Но гледането на тази снимка ме кара да копнея за това, което не мога да имам, затова я оставям.

По-късно се вирам в сватбената халка под светлината в банята, след което я оставям в аптеката и се чудя какво ли е направила Натали с нейната.

Но това няма никакво значение, тъй като седмица по-късно, когато се обаждам в „Бързи разводи“, словоохотливият мъж ми казва:

— Всичко е задействано. Документите са подадени. Вие ще бъдете свободен човек за нула време.

— Страхотно — отговарям.

И е страхотно. Наистина е чудесно колко бързо може да се поправи огромна грешка. Казвам това на Натали, когато се отбивам в офиса на път за вкъщи от новата работа, с която се ангажирахме миналата седмица.

Студена усмивка, заедно с едно бързо „страхотна новина“ са единственият ѝ отговор. Взима чантата си, слага я на рамо и тръгва.

Така продължаваме през следващите две седмици. Ходим по оценки, планираме нови проекти. Аз строя, тя управлява. Поемаме няколко нови ангажимента, включително и един за приятелка на Лейла. Името ѝ е Вайълет и тя ни казва, че е толкова вдъхновена от новата кухня на Лейла, че иска подобен дизайн. Вдигам палец към Натали, когато ми показва новия договор, тъй като това ще ни върне на плановете за разширяване.

— Ще започнем да работим върху това след няколко седмици. Тогава имаме свободно място в графика и ще можем да го вместим — казва Натали с професионален тон. — И Лейла изглеждаше щастлива, че ни свърза с Вайълет. Когато дойде в часа по самозащита, отново каза колко ужасно се чувства, заради проваления ангажимент във Вегас.

— Тя е посетила един от твоите часове?

Нат кимва.

— Да. Странно нещо. Толкова бях свикнала да я виждам да се мотае около теб, докато работиш в кухнята ѝ, а после изведнъж — ето я там. Каза, че иска да се научи на самозащита.

— Това е страхотно!

— Бързо схваща. И съм развълнувана, че е разказала на приятелката си за теб. Това до голяма степен ни връща обратно към плановете ни за разширяване след провала във Вегас.

Отначало не съм сигурен кой провал има предвид — брака или отмяната на договора, но след това осъзнавам, че говори за бизнеса. И това е добре за мен, тъй като показва колко добре работим заедно, като току-що разведени. Ние сме професионалисти, продължаваме спокойно, без да се разстройваме. Сякаш с всяко наше проклето действие доказваме колко сме незасегнати от онази нощ в Лас Вегас.

Защо трябва да действаме по друг начин? В края на краищата ние започнахме онази вечер, планирайки да се възползваме максимално от нея и направихме точно това, което възнамерявахме. Насладихме се изцяло на приключението във Вегас и оставихме всичко зад гърба си, когато слънцето изгря.

Тази вечер ще опитам да забравя за това, тъй като отивам на мач на Янките. Първо се отбивам в „Съншайн Бейкъри“, където Джоузи вече затваря. Тя мете пода, когато влизам, и засиява, щом ме вижда.

Аз също се усмихвам.

— Не си забравила, нали?

Тя се смее и клати глава.

— Каза ми само пет пъти.

Вдигам пръст.

— Веднъж. Казах ти веднъж. Защото обещах на Чейс, че ще ти кажа само един път. Достатъчно неудобно е.

— Значи наистина му дължиш огромна услуга.

— Той си ги събира от години.

Джоузи подпира метлата до стената и се отправя към тезгяха. Взима малка жълта кутия за сладкиши. Стикер във формата на сърце е прикрепен към кутията, за да я държи затворена. Тя я побутва към мен.

— Един ягодов сладкиш за Чейс Съмърс.

— Не мога да повярвам, че ще мъкна шибан сладкиш чак до Бронкс за това копеле. — Подушвам кутията. — Моля те, кажи ми, че има седемпластов сладкиш за мен, като награда?

— Нямах този късмет. — Тя посочва лепенката сърчице. — Само за него е.

Прочитам това, което е написала:

„Сладкиш само за мъже? В никакъв случай! :) Но се радвам, че го харесваш и се радвам, че ти е липсвало.

Очаквам те скоро! Мина прекалено много време!“

— Кълна се, Джоузи. Само за това говореше, докато правихме плановете. Ще ми донесеш ли сладкиш? Ще ми донесеш ли сладкиш? Казах му „Пич, вземи си сам“. Но той беше дневна смяна на работа през последната седмица и нямаше възможност да дойде. И трябваше да се смиля над него, като го виждам как е, разбираш... — правя кръг с ръка.

— Миналата година той спасява животи в раздираната от войни Африка — добавя Джоузи. — Човекът заслужава сладкиш. Не забравяй да кажеш на Доктор Сексапил да се отбие за още едно.

Стрелвам я с поглед.

— Не го наричай така.

Очите ѝ се разширяват и добиват изненадано изражение.

— Ти го наричаше по този начин.

Разклащам глава.

— Повярвай ми. Никога не съм го наричал така.

— Тогава кой?

— Жените.

Тя посочва себе си.

— Аз съм жена.

— А той е куче.

Тя се засмива.

— Това звучи като комплимент, тъй като ти харесваш кучета.

Обмислям това за кратко.

— Тук ме хвана — казвам, след което се отправям към вратата. Но спирам на половината път и почуквам с кокалчетата си на една от жълтите маси, като се замислих дали да не използвам шанса да полюбопитствам. Имам предвид да попитам за Натали.

— Хей, Джоузи — започвам, напълно равнодушно.

— Да?

— Наред ли е всичко с Натали?

— Разбира се! Защо питаш? — накланя глава настрани сестра ми.

— Просто така. Само питам.

Джоузи се взира в мен и аз разбирам, че съм казал твърде много. Това е моята сестра, а тя чете емоциите, сякаш са татуирани на челото ми.

— Да не би да се е объркало нещо във Вегас?

Засмивам се.

— Не. Бога ми, не... — отричам като шампион. След това, изведнъж ме обзема тревога. — Защо? Тя споменала ли е нещо?

— Не. Просто бях любопитна. Но в последно време е малко по-тиха. Да не си й казал нещо глупаво?

Около милион глупави неща.

— Не повече от обикновено — отвърщам с печална усмивка и въздъхвам от облекчение.

— Сериозно все пак. Беше ли добро момче? — пита тя и ме приковава с големите си зелени очи. Предизвиква ме. Кара ме да си задам същия въпрос. Дали това, че по прищявка се ожених за Натали и после се съгласих с анулирането, ми позволява да остана в лагера на добрите момчета? Като се върна назад във времето и премисля всичко, което преживяхме с Натали във Вегас, стигам до заключението, че съм добро момче. Може би не съвсем умно момче. Може би не съвсем предпазливо момче. Но поне се отнесох добре с нея и съм добър шеф, откакто се върнахме.

— Бях много добър. Така че заслужавам един седемслоен сладкиш — казвам и мигам с очи.

Джоузи се смее и вади сладкиш изпод тезгяха.

— Знаеш, че винаги ти давам.

— Ти си най-добрата сестра в целия свят, свят, свят — извиках и повторих като ехо от микрофон.

— Знам, знам, знам. Прегърни Чейс от мен.

— Никога. Това никога няма да се случи.

18.

На стадион „Янки“, намирам приятелчето си от колежа на третия ред до линията на първа база да пише нещо на телефона си.

— Ехо! Всички жени ли ти отказаха? — Плясвам го по гърба. — Гадно е да бъдеш последния избор в Тиндър^[1].

— Ти ли не знаеш, човече — казва, след което удря юмрук в моя. — Радвам се да те видя.

— Аз също. — Поглеждам към него, сега кожата му е със златистокафяв загар. — Предполагам, че годината работа на открито е направила това.

Той протяга едната си ръка:

— Тенът ми ли? Сега наистина съм златното момче — отвърща, после ми намига и грабва кутията за сладкиши. — Хайде! Липсваха ми сладкишите, докато ме нямаше.

Чейс току-що се бе завърнал след едногодишна работа за „Лекари без граници“. Замина, след като завърши специализацията си в Спешната медицина. Сега отново е в Ню Йорк и работи в Травматологична болница.

— Няма ли кексчета в Африка?

— Шокиращо, но не — отговаря, докато чете стикера, после се усмихва и отваря кутията. Пъхва парче от ягодовото лакомство в устата си. Притваря очи от удоволствие и отбелязва:

— Това е смисълът на живота. Точно тук. Това кексче.

— Джоузи е истинска богиня на сладкишите.

— Така е — съгласява се Чейс, а гласът му е пълен с обожание. — Това направи деня ми по-хубав. Повярвай ми, беше отвратителен следобед. Е, за други хора.

— Нека позная. Имал си пет намушквания с нож — казвам така, сякаш правя обзор на снощната игра на победителите, давана по Джъмботрон-а.

Той прокарва ръка през — както се досещаш — златистокестенявата си коса и се смее силно.

— Всъщност четири. Заедно с три прострелни рани и бурканче горчица в телесна кухня — изброява приятелят ми, след което обяснява къде точно са намерили бурканчето, докато поглъща розовата глазура.

Аз потръпвам.

— Пич, как можеш да ядеш, когато разказваш тази история?

Той свива рамене.

— Роден съм без всякакво подобие на гнусливост. Предполагам, че това е една от причините, поради които съм толкова невероятен в работата си — заявява нехайно, като самонадеяното копеле, което познавам. И все пак, Чейс е страхотен човек. Винаги ми е пазил гърба, както и аз неговия. Той дояжда сладкиша, пъхва стикера в джоба си и казва:

— Предай на Джоузи, че тя все още е най-добрия пекар в околността.

— Сигурно се шегуваш! Кажи ѝ го сам! — казвам аз, тъй като Джоузи и Чейс се познават. Докато бяхме в колежа, той идва у дома няколко пъти през ваканциите и те се сприятелиха.

Спирам, спомняйки си коментара за доктор Сексапил.

— Чакай! Недей да ходиш! Не се виждай с нея!

Той се намръщва и вдига ръце, сякаш претегля нещо.

— Виж се с нея, не се виждай с нея? Кое от двете, Хамър?

— Виж я, Съмърс. Но недей да флиртуваш с нея — предупреждавам го аз.

Веждите му се повдигат:

— Джоузи все още е страхотна мацка, нали?

Аз се мръщя.

— Пич! Не казвай това! Тя е моя сестра, да не говорим, че е най-любимият ми човек във Вселената.

— На практика обаче, тя е прекрасна. Това е медицински факт.

— Не може да казваш тези глупости, само защото си доктор. Не може! Не е позволено — заявявам, когато Янките излизат на терена и тълпата избухва в овации.

— Спокойно, човече! С нея сме приятели почти толкова дълго, колкото и с теб. И нито веднъж не съм я свалял.

— Добре. Може ли да говорим за нещо друго, освен за сестра ми?

— Разбира се — отговаря небрежно. — Като, да речем, как е животът като женен мъж?

Рязко навеждам глава. Поглеждам безименния си пръст. Няма нищо на него.

— Откъде знаеш?

Чейс се смее с цяло гърло.

— Пич, ти ми писа в три сутринта от Вегас и каза, че си се оженил. Мислех, че ме занасяш. Истина ли беше? — пита ме, когато говорителят обявява състава на отбора, а имената и снимките на играчите се показват на Джъмботрон екрана.

Аз свивам рамене, кимвам и казвам „да“.

— Каква е историята?

Поднасям му кратката версия на невероятното време, което прекарахме с Натали във Вегас, след което купувам бири от човека, който продава по трибуните. И тъй като не съм казал нито дума на никого, това, че мога да споделя с Чейс какво се случи, ме кара да се чувствам наистина добре.

— Значи все още не си разрешил този малък проблем? — пита ме той, когато му подавам чашата. — Казах ти, че има хапче за това. Трябваше да го вземеш онази вечер.

— Как се казва това хапче? — питам аз, като се преструвам, че му вярвам.

Той се потупва по брадичката.

— Да видим. Как му беше името? Един фармацевтичен представител донесе едно онзи ден. А, да. Нарича се „Прави точно обратното на това, което ти казват инстинктите, когато става въпрос за жени“.

— Значи това е съответното хапче, което предписваш, след като нещата са се случили.

— Сериозно все пак, човече — казва той, като стиска рамото ми, — не е станало кой знае какво. Оправили сте нещата, сега продължавате напред.

— Да, напълно — отговарям, като отпивам глътка, но странно защо думите ми звучат без всякакъв смисъл.

— По дяволите, всеки прави глупости във Вегас.

— Това е страната на най-тъпите глупости.

— Нещо като ритуал.

— С изключение на теб. Ти никога не вършиш глупави неща — отбелязвам аз и наистина е така. Чейс е златното момче във всяко отношение. Той прескочи два класа в училище, получи пълна стипендия за колежа и се дипломира първи по успех. Отиде в медицинско училище, намери си страхотно място за специализацията, след което реши да отдели една година, за да помага в един от регионите с най-много военни конфликти в света. О, и може да спасява животи. Така че — това е той. Чейс няма абсолютно никакви проблеми, когато става дума за дамите.

— Не, не! Но ако аз бях във Вегас, най-вероятно щях да направя същото. Особено, ако изпитвах нещо към асистентката си, като теб.

Рязко обръщам глава в неговата посока, макар че играчите вече са на базите.

— Какво? Защо, по дяволите, казваш това? Върна се само преди две седмици. Откъде знаеш?

Той повдига вежди.

— Струва ми се, че господинът се пали прекалено много.

— Няма значение. Отговори на въпроса ми, човече.

Приятелят ми отпива голяма глътка от бирата.

— Заради начина, по който току-що говори за нея. Ти харесваш тази жена.

Отварям уста да му отговоря, но какво мога да кажа? Той е прав. Наистина харесвам Натали. Още от първия ден. Но това няма значение. Моите чувства не са проблем. Ситуацията обаче е проблем и това няма да се промени скоро.

— Освен това — продължава той, — ти не си от типа „чукай и бягай“.

— Имам регистрация в „Тиндър“ — казвам отбранително, когато питчърът прави страйк.

— И си я използвал колко... веднъж?

Смутено свивам рамене. Прав е. „Тиндър“ не е за мен.

— Веднъж. Да.

— Успех тогава, работейки с нея всеки ден. Това наистина трябва да е гадно.

Още един страйк прелита покрай началната база.

— Благодаря! Благодаря много! Този стимулиращ разговор беше страхотен. Сега съм ентузиазизиран за тежката работа от девет до пет.

— Животът може да бъде и по-лош — заключва той със зловеща усмивка. — Можеше да се окажеш в спешното с бурканче горчица в задника.

[1] Тиндър (Tinder) — едно от най-популярните приложения за запознанства в света. Ако някой пожелае да комуникира с теб — отмята на дясно, ако не желае — на ляво. — Б.пр. ↑

19.

По скалата на гадостта работата с Натали не е толкова зле, колкото, да кажем, да си смажеш палеца с чук. Нито пък е толкова дразнещо, колкото да удариш коляното си в развлекателния център, който току-що си монтирал в обновения мезонет в Трибека^[1] за популярен режисьор и неговата съпруга — известна актриса.

Разбира се, ударите и смазаните пръсти са рискове на професията, но последният път, когато се заковах два пъти за един ден... чакай, това звучи наистина мръснишки. Както и да е. Достатъчно е да кажа, че между нас с Натали се установи ледников период, който съвсем не ми харесва и ми пречи на нормалната работа. Но правя всичко възможно да отстраня всички мисли за нея от главата си, за да завърша проекта в Трибека.

Не е лесно. Изглежда Натали е окупирала досадно голяма част от ума ми и много бих искал да я изгоня от там.

Най-малкото, иска ми се да я преместя в частта „само колеги“ на мозъка си. Когато се връщам в офиса, за да оставя инструментите, Натали говори по телефона.

— Идеално! Ще съм там довечера. Шейсет и четвърта и Лекс. Наистина оценявам това, че искате мен за допълнителни уроци.

Повдигам вежда и правя знак с палците нагоре. Наречи ме „Енциклопедия Браун“^[2], но съм убеден, че току-що ѝ възложиха още една работа, свързана с каратето. Когато тя затваря, разтварям широко ръце.

— Печелиш нови завоевания?

Тя се усмихва и всичко си идва на мястото. По усмивката ѝ мога да почувствам как цялото напрежение, натрупано между нас след Вегас, се изпарява. Връщаме се към това, което бяхме преди. Ние сме колеги, които се подкрепят взаимно. Ние сме колеги, които заедно хапват пикантна храна. Всичко е наред между нас.

— Да. Друго доджо ме иска за заместник. Развълнувана съм. Смръщвам вежди.

— Заместник? Трябва да водиш свои собствени часове.

Тя повдига рамене.

— Всичко е наред. Устройва ме.

— Но как това помага за твоите видеоклипове и изгражда репутацията ти на учител? Хората трябва да искат да посетят твоите часове, а не да се натъкват на теб, докато заместваш някакъв глупак, който не може да води собствения си курс.

— Това ме устройва, Уайът — настоява тя решително и може би в крайна сметка не съм си върнал нейното благоразположение.

— Просто мисля, че се подценяваш.

— Не се притеснявай за това. Наистина, добре съм. — Тя потупва купчинката с чекове на бюрото си. — Време е за някои сметки. Попълних чековете. Ако ти е удобно, просто ги подпиши, аз ще ги занеса в пощата, като тръгвам.

Тя ми подава химикалката, а аз се чувствам така, сякаш съм бил смъртен и изпратен в леглото без вечеря. Може би съм казал нещо неуместно. Вече не мога да я разгадая. Навеждам се, за да подпиша и съм толкова близо до нея, че мога да усетя аромата ѝ. Преглъщам сухо, като си спомням какво е да заровя нос в косата ѝ, да прокарам устни по кожата ѝ, да я вдъхна.

Проклинам себе си за това, че така и не опитах вкуса ѝ онази нощ. Какво съм си мислел? Устата ми се пълни със слюнка, докато подписвам чековете и си представям как коленича под бюрото между краката ѝ и заравям лице под тази пола. Вкусвам сладката ѝ топлина. Ближа я, смуча я. Поглъщам я цялата.

— Мамка му! — мърморя аз.

— Какво не е наред?

Пенисът ми е стоманено копие, а мозъкът ми е въртележка от изображения на твоето изключително изкусително голо тяло, това не е наред. Но можем лесно да разрешим този проблем, ако си разтвориш краката и ме оставиш да те погълна точно сега.

— Няма проблем. Всичко е наред — махвам пренебрежително с ръка и се опитвам да застана така, че ерекцията ми да остане скрита. Един спомен ми проблясва: Натали върху машината за пинбол, която ми казва, че има навика да ми хвърля по един поглед, когато съм в офиса. Чудя се дали все още го прави. Дали погледът ѝ отново е на чатала ми и доволна ли е от ефекта, който оказва върху мен. Дали би

искала да направи нещо, за да облекчи болката, която изпитвам в момента. И най-вече се питам дали и тя чувства същото.

— Последен чек — казва, плъзгайки документа пред мен, като ръцете ѝ са опасно близо до члена ми. — Това е моята заплата.

Слагам химикалката над линията за подпис и тъкмо започвам да изписвам инициалите си, когато се сепвам. Сумата е грешна.

— Какво е това — посочвам бланката. Вече не мисля за онова, което е между краката ѝ. Мисля за това, което прави с бизнеса ми.

— Наричаме го чек. Нещо като гаранция за пари. Носиш го в банката и там ти дават сумата в брой — обяснява тя, а тонът ѝ е почти закачлив, сякаш отново се е върнало времето, когато се разбирахме.

Но въпросът ми не беше толкова фундаментален.

— Имах предвид, защо сумата е такава? Объркана е! — недоволствам, като почуквам върху черното мастило, с което го е попълнила.

— Това е обичайното ми заплащане.

Въздишам тежко, когато в мен кипва неподозиран гняв. Не съм избухлив. Не се ядосвам. Но ако Натали прави каквото си мисля, че прави, това дяволски ме побърква.

— Дадох ти повишение, Нат — гласът ми е напрегнат. — Забрави ли?

Тя вдига лице. Поглежда ме виновно, но думите ѝ звучат уверено.

— Не съм забравила. Просто реших, че вече е невалидно.

Облягам се с ръце на бюрото и се вирам в нея.

— Анулирахме брака, а не работните си отношения.

— Просто си мислех, че това е едно от онези неща.

— Кои неща?

— Онези, които човек казва, когато е пиан — отвърща тя.

Стискам зъби и вдишвам дълбоко през ноздрите си.

— Но все пак имах предвид това, което казах.

Тя се обляга назад в стола си.

— Виж, не исках да бъда нагла и да предполагам, че повишението е все още в сила. Не исках да те поставям в положение, което ще те накара да се чувстваш задължен — казва тя, като набляга на последната дума и имам чувството, че сякаш се опитва да ме предизвика.

И това ме вбесява още повече. Не стига, че през последните седмици ходихме на пръсти един покрай друг, ами сега взима решения за бизнеса ми, които не е упълномощена да прави.

— Това е моята компания. Аз решавам колко да ти плащам — не повишавам тон. Разбира какво имам предвид по студенината на гласа ми и начина, по който вдигам чека и го късам през средата.

Грабвам нова бланка и вписвам правилната сума. По-голяма сума. Подавам ѝ я.

— Казах, че ти давам десет процента увеличение на заплатата и го мислех. Обещах ти и, по дяволите, имам намерение да се придържам към това, независимо дали съм изпил няколко бири, или не. Аз съм мъж, който държи на думата си и определено очаквам от хората, с които работя, да се отнасят с мен по същия начин.

— Благодаря!

С треперещи ръце тя взима чека, свежда поглед, грабва чантата си и бързо избягва от мен. Сядам на стола ѝ и отпускам глава в ръцете си, гняв кипи във вените ми.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Не биваше да се ядосвам толкова. Знам това. Но кажи го на яростта, която пропуска в мен точно сега. Мразя да се чувствам по този начин. Гордея се с това, че съм спокоен човек, а в момента съм точно обратното. Прибирам се вкъщи, преобличам се в шорти и отивам да тренирам във фитнеса в моята сграда, където вдигам повече тежести, отколкото трябва, тичам по-бързо от обичайното и в крайна сметка се оказвам в редицата на глупаците, тъй като съм бесен.

И едва ли знам защо.

Но след горещия душ у дома обърканите ми мисли започват да се проясняват. Много скоро знам защо съм бесен.

Не е защото Нат се опита да ме подведе да ѝ платя по-малко. Това е нелепо. Не е заради това, че бяхме пияни и някои моменти от онази вечер все още ми бяха като в мъгла. Причината е, че вече не сме същите. Не се върнахме като предишните Натали и Уайът. Преминахме изцяло в режим шеф-подчинен, а на мен ми харесваше много повече, когато прекарвахме страхотно времето си в офиса, преди работата да стане толкова приятна, колкото ваденето на зъб.

Обличам дънки и тениска, прокарвам пръсти през почти сухата си коса и напускам апартамента си на Западна Петдесет. Вървя пеша

през града и силно се надявам, че тя все още е в доджото на Шейсет и четвърта.

Тъй като часовникът показва почти девет, светлините в студиото блестят ярко и забелязвам, че Натали е вътре и се готви да затваря. Пъхам палци в джобовете на дънките и я чакам.

Няколко минути по-късно лампите угасват. Вратата се отваря, Натали излиза и заключва, след което се обръща.

— О! — очите ѝ се разширяват.

— Хей! — казвам тихо.

— Хей! — Тонът ѝ съвпада с моя и този миг нежност е като ласка.

— Държах се като задник. Съжалявам!

Тя се усмихва.

— Всичко е наред. Не трябваше да...

Прекъсвам я. Сега е мой ред.

— Не. Бих направил същото, ако бях на твое място. Никога не бих те накарал да се съмняваш, колко ще ти платя. Това ли е причината да приемеш работата като заместник? Защото не беше сигурна дали повишението е реално?

Тя кима виновно.

— Имах нужда от допълнителните пари.

Сърцето ми се къса.

— Съжалявам, Нат! Наистина. Не искам да се съмняваш в качествата си или в думите ми, или в това, което съм ти обещал. Трябва да се справя по-добре. Искам да се справя по-добре. И искам да ти плащам толкова, колкото заслужаваш за невероятната работа, която вършиш.

— Благодаря!

— Не мога да ръководя бизнеса без теб. Ето защо получаваш повишение. Няма друга причина.

— Благодаря ти! Наистина оценявам това.

— Наистина го заслужаваш. — Поемем си дъх. — Значи всичко между нас е наред?

— Всичко е наред — отговаря тя и за първи път, откакто се събудих с махмурлук, чувствам, че това може и да е истина.

Коремът ѝ къркори и аз се усмихвам.

— Мисля, че все пак би желала и нещо друго. Вечеря? Аз черпя. Бургери и бира?

Усмивката, която се появява на лицето ѝ, е първата, откакто се върнахме от Вегас, и която напомня на старата Натали. На Натали, която познавам.

— Съгласна съм.

Тази усмивка също така ме успокоява — показва ми, че връщането към онова, което бяхме преди, ще бъде дяволски лесно.

Просто го знам.

[1] Трибека (TriBeCa) — квартал в долната част на Манхатън, Ню Йорк Сити. Името му е абревиатура от „Triangle Below Canal Street“. Наричат го „триъгълник“, заради фигурата, която се получава като свържете главните улици. — Б.пр. ↑

[2] Енциклопедия Браун — поредица от детски романи, написани от Donald J. Sobol, които проследяват приключенията на момчето детектив Лирой Браун, наричан „енциклопедията“ заради своите интелигентност и високо ниво на знания. — Б.пр. ↑

20.

Натали посочва брадичката ми:

— Кетчуп — казва тя.

Грабвам салфетката и го избърсвам, след което довършвам разказа си.

— А един път отмъкнахме нейния екземпляр на „Отнесени от вихъра“, отрязахме последните десет страници и написахме „Рет си тръгва. Той е задник.“

Тя ме шляпва по бедрото.

— Били сте толкова жестоки.

Кимам в знак на съгласие, докато отпивам от бирата си. Седнали сме в „Най-добрият бургер в Лексингтън“ и си хапваме бургери с лютив сос от халапеньо^[1].

— Бяхме най-лошите. Джоузи си умираше да я прочете. Мина през фаза „Скарлет О’Хара“ и на Хелуин се маскираше като южняшка красавица, дори имаше чадърче.

— О, това е очарователно. Ще трябва да я попитам дали все още пази снимките. Но двамата с Ник сте били ужасни. Да отрежете страниците и да опорочите историята. — Поклаща глава развеселено, докато отхапва от малък бургер, полят със сос от люти чушки.

— Майка ми понякога казва, че сигурно сме еднояйчни, а не разнояйчни близнаци, тъй като и двамата сме притежавали злосторническа ДНК. Както и да е, Джоузи беше съкрушена. Отишла при майка ни и попитала „Вярно ли е това?“. Мама се втурна в спалнята ни, тикна книгата в ръцете ни и каза, че трябва да купим с джобните си пари не само нов екземпляр, но и всяка книга, която сестра ни поиска през годината.

Натали засява.

— Отлично наказание! Предполагам, че Джоузи е спечелила от това в края на краищата.

— Така беше. Попитай я какво финансира колекцията ѝ от книги на Джейн Остин, това бяха нашите малки пакости.

Отхапвам от бургера. Песен на Спуун^[2] гръмва над главите ни. Когато спирам да дъвча, посочвам нагоре.

— Ето това е музика. А не разните Кейти Пери, Джъстин Бийбър и Тейлър Суифт, които харесваш.

Нат ме удря по рамото.

— Кейти Пери е върхът, Тайлър Суифт е невероятна. И дори не се преструвам, че харесвам Бийбър. Имам си стандарти, музикален сноб такъв.

— Слава Богу — казвам под нос, за да я подразня.

— Все пак ми е любопитно, Джоузи отмъсти ли ви, че ѝ повредихте книгата?

Кимам.

— И още как. Но тя си отмъсти по друг начин.

Натали взима бутилката бира и отпива.

— Каж ми, кажи ми, кажи ми!

— Една сутрин през първата ни година в гимназията тя напръска всичките ни тениски с някакъв момичешки парфюм. Нямахме какво друго да облечем. И отидохме на училище с парфюмирани тениски.

Натали свива юмрук триумфално.

— Страхотно! Лично ще я поздравя, когато я видя по-късно. Да остави теб и Ник да ухаеете на принцеси е определението за сладко отмъщение.

— Миришихме доста приятно — казвам с превзет глас и това я разсмива. Тогава тонът ми става сериозен.

— Но не можех да спра да си правя гадни шеги с нея. Бях пълен задник.

Тя се мръщи:

— Не. Наистина ли?

Кимам, като си признавам за злодеянията.

— Подмених шампоана ѝ с растително масло.

Очите на Натали се разширяват.

— Ти си бил Сатана!

— Въплъщение на Дявола. А на следващия ден ѝ се подигравах. Не можех да го пропусна. Казах ѝ, че мирише на мазна салата, което е тъпо, но е отвратително, когато го кажеш на едно дванадесетгодишно момиче.

— Уайът! — мъмри ме тя, а сините ѝ очи ме гледат укорително.
— Това е ужасно!

Вдигам ръце в знак, че се предавам.

— Знам. Повярвай ми, знам. Тя беше толкова разстроена, но се стараеше да не го показва — казвам, като си спомням как устните на Джоузи трепереха и тя се скри в стаята си, опитвайки да разбере защо косата ѝ е толкова мазна. — Не можех да обвиня Ник, защото той по това време беше в дома на свой приятел. Майка ми ме хвана на тясно онази вечер.

Натали посяга за пържено картофче от чинията ми, след което го топва в лютивия сос. Пъхва го в устата си, без да трепне, и отново съм впечатлен от нейната поносимост към лютото.

— Имаше ли проблеми?

Въздъхвам дълбоко, щом си спомних блестящото наказание на майка ми.

— Донякъде. Не бях наказан както обикновено, но ме изложи пред едно момиче. Бях на петнадесет и тя беше първото ми истинско гадже. Беше дошла у дома да гледаме филм. Мама влезе в дневната, изключи телевизора и обясни какво се е случило, точно пред момичето, което харесвах.

Натали зяпна.

— Тя какво каза?

— Моята приятелка беше съгласна с майка ми и ми се ядоса. Мама обясни, че отношението на едно момче към сестра му е от голямо значение по много причини и най-вече, че то ще я научи какво да очаква от момчетата и мъжете. Тя казваше: „Отнасяй се към нея с любов, добрина и уважение и ѝ бъди добър пример. Ако двамата с Ник правите това, тя ще порасне силна, уверена жена, която няма да позволи на мъж да я нарани.“

Натали се усмихва нежно.

— Нямам брат, но мисля, че това е вярно. Смятам, че всички ние сме пример за подражание за другия.

— Така е, нали? Може би говори психологът в мен, но имам теория, че се учим как искаме да се отнасят с нас и как очакваме да ни възприемат не само от родителите ни, но също и от нашите братя и сестри. Всичко това има значение. Всичко, което правим, е от значение.

Устните ѝ се извиват в лека усмивка.

— Ти си психолог?

Смея се.

— Странно, нали? — вдигам ръце. — Мислеше, че съм специалист по дърводелство?

Тя клати глава.

— Не, но като се замисля, психологията някак ти подхожда.

— Наистина? Как така?

— Държиш се така, сякаш всичко е толкова просто, но дълбоко в себе си си по-проницателен, отколкото даваш вид. През повечето време — намига ми. — Мъмренето на майка ти свърши ли работа?

— Да. Трябваше да се поправя. Да се държа по-добре с нея. Да спра с шегите и ненужните подигравки. И мама наистина ме накара да осъзная важността на това. Като разказа всичко пред момичето, което харесвах, тя просто изтъкна своето виждане. Моята цел от този ден нататък беше да бъда добро момче и да покажа на Джоузи какъв трябва да бъде един мъж и какво заслужава тя.

— И виж я сега — казва Натали. — Тя е силна, независима и невероятно мила. Освен това, не се оставя да я тъпчат, което показва, че си имал трайно въздействие върху нея, след промяната на поведението ти.

Нат избърсва ръката си в салфетката, след което прокарва длан по рамото ми, докато говори. Струва ми се, че тази жена е тактилна^[3]. Обича да докосва. Обича да слага ръцете си върху мен. Винаги го е правила и сега го прави отново. Не съм съвсем сигурен защо това ме прави щастлив, освен очевидното — наистина дяволски се наслаждавам, когато ръцете ѝ са върху мен. Но може би и защото това е знак, че сме се върнали към нормалното. Че с „ледниковия период“ след случилото се във Вегас е приключено.

— Това е, което един брат трябва да прави. Да покаже на сестра си, че заслужава цялото уважение. Да ѝ покаже, че трябва да очаква най-доброто — казвам и гордост изпълва гърдите ми. — Може и да съм бил гадняр, но заради мазната салатена коса дадох всичко от себе си да стана по-добър човек. Добър мъж. Тя е причината, поради която е толкова дяволски важно за мен да бъда такъв.

Натали поема дълбоко дъх. За миг очите ѝ изглеждат влажни, сякаш едва сдържа сълзите си. Въпреки това не проронва нито една

сълза, така че може би е от подправката.

— Много ли е люто? — питам.

Тя кимва, грабва чаша ледена вода и бързо поглъща част от нея. Но не казва нищо, затова продължавам разговора с въпрос.

— Странно ли е да чуеш това сега, след като живееш с нея?

Тя поклаща глава.

— Не. Мисля, че е прекрасно. — Обръща се към мен, очите ѝ срещат моите, изражението ѝ е откровено. — Аз я обичам и се радвам да чуя колко много те е грижа за нея.

Гласът ѝ ми въздейства по особен начин. Стопля ме. Стисва сърцето ми.

— Ами Шарлът? В момента сте много близки. Винаги ли сте се разбирали?

Тя прави жест „горе-долу“, след което отговаря.

— През повечето време, но когато бяхме по-малки, се карахме като всички останали братя и сестри. Исках да нося една от нейните поли. Тя не ми позволи. Такива неща.

Натали снижава глас и признава тихо.

— Аз също си правех шеги с нея.

— Ах, ти, непослушно момиче. — Размърдвам пръсти в знак да изплюе камъчето. — Какво направи?

— Тя беше вманиачена на тема дисциплина в училище, затова една сутрин преместих стрелките на будилника да ѝ звъни по-късно. Човече, беше бясна. За малко да пропусне тест. Тя изобщо не бе доволна от мен. Но това нямаше значение, защото толкова много ѝ завиждах.

Накланям глава.

— Защо?

— Тя се справяше с лекота в училище. След гимназията влезе в Йейл, сякаш това беше най-лесното нещо на света. — Нат се отдръпва назад и отпива нервно от бутилката бира.

— А ти? Учението не беше силната ти страна?

— Повече ме интересуваха физическите дейности. Влагах толкова много време и енергия в бойните изкуства, нали знаеш? Но това все пак ме побъркваше, защото училището имаше огромно значение за родителите ми, а сестра ми се справяше много успешно. Предполагам, че са били прави. Сега тя управлява печеливш бизнес, а

аз съм просто един заместник в часовете по карате — заявява Нат и отмята с ръка косата си през рамо.

— Хей — казвам с нежен глас. — Не си просто заместник. Ти се развиваш. Градиш репутацията си. И аз силно вярвам, че твоите видеоуроци ще бъдат невероятни. Като говорим за това, ще ми ги покажеш ли?

— Нека да довърша с редакцията, след което мога да ти ги изпратя по електронната поща — предлага тя с изпълнен с надежда глас. — Ако наистина искаш да ги видиш.

— Разбира се. Много бих искал да ги видя и да ти помогна с каквото мога.

Очите ѝ светват.

— Наистина ще се радвам да чуя отзиви.

— Разчитай на това. Ще ти помогна да ги направиш страхотни. И, хей, освен това мисля, че си невероятна в работата си в „WH Carpentry & Construction“. Ти си много повече от асистентка, Нат. Ти управляваш фирмата. Движиш я напред.

Сега на лицето ѝ се изписва широка усмивка.

— Наистина ли?

Звучи дяволски щастлива от комплимента и реакцията ѝ ме вълнува.

— Ти си страхотна в това, което правиш! Безценна си!

— Забавно е. Чувствам се така, сякаш всеки ден е един пъзел и аз трябва да напасна всички парчета да си идат на мястото.

— Пъзелът на WH по-добре ли е, отколкото да бъдеш оператор на секс телефон? — дразня я аз.

— Много по-добре от „козина и крака“ — отвърща със смях. След това става сериозна и поставя ръка върху моята. — Наистина обичам работата си, Уайът, и не искам да си мислиш, че опитвам да се отърва от нея заради уроците по карате. Харесва ми да съчетавам и двете в живота си.

Бърша с ръка челото си.

— Уф! Защото знаеш, че без теб е пълен хаос.

— Нямам намерение да ходя никъде. Докато ме искаш — отговаря тя. Тогавата, изглежда осъзнава двойното значение и бързо се поправя. — Докато си доволен от работата ми.

— Аз съм много доволен от работата ти. — Вземам бирата си, когато се сещам, че тя така и не довърши историята си. — Не ми каза какво е било наказанието ти заради будилника.

— Трябваше да поема за една седмица нейните задължения — прането и миенето на съдове.

Засмивам се.

— Обзалагам се, че повече не си го правила.

Натали свива рамене, доволна.

— Това не беше наказание. Харесва ми да се занимавам с прането.

— Никой не харесва прането.

— Значи аз съм изключение. Обичам чисти помещения. Обичам домът да е подреден. Нямам нищо против работата, която изисква това.

— Ти си много добра в планирането. Бях впечатлен, че донесе кондоми във Вегас.

Взимам си още един бургер, но преди да отхапя, осъзнавам какво точно излезе от устата ми.

— Ъм, можем ли да се престорим, че не съм казал това?

Нат се смее.

— Слушай, не е нужно да стъпваме на пръсти един около друг. Нито да се преструваме, че това не се е случило. Нека просто се радваме, че продължаваме напред. Забавлявахме се, оставихме всичко зад себе си и все още можем да излизаме както преди, като колеги.

Тя си взема хапка бургер от чинията, вдига я сякаш за наздравица и ние се чукваме... с бургерите.

— Със сигурност! Вдигам тост за това. Като колеги.

Опразваме чинията, след което си поръчваме още една, като гасим огъня с бира и се връщаме към старите отношения, които имахме преди. Но това не е съвсем вярно. Защото когато я изпращам до дома ѝ и заставам под зелената тента, която води към сградата ѝ, реалността отново се стоварва с пълна сила върху мен.

Ето какво — дори и да си съгласен да се върнеш обратно към дните преди секса, дори и да си прекарал невероятно времето, само заради това, че сте били заедно, когато стоиш пред дома ѝ и всичко, за което си в състояние да мислиш, е защо не може да се качиш горе с нея и да я чукаш до стената, да я целуваш, докато се гърчи и извива и те моли да останеш за през нощта, за да направите всичко това отново,

осъзнаваш, че да набуташ духа обратно в бутилката е почти невъзможно.

— Е, това е — казва тя с тих глас.

Кимам, люлеейки се напред-назад на пети.

— Това е.

Преглъщам, гърлото ми е сухо. Пресъхнало дори. Облизвам устните си. Тя леко разделя нейните и съм почти убеден, че нито един от нас не е пиян този път. Почти не пихме тази вечер, но въпреки това изглежда се приближаваме един към друг. Може би между нас има невидимо привличане, което ни дърпа по-близо. Ние стоим на тротоара, извън апартамента ѝ и аз наистина имам очи само за нея, мога да я почувствам. Виждам как лекият ветреца разрошва няколко копринени руси кичура върху лицето ѝ. Как стиска ръцете си, сякаш се опитва да разбере какво да направи с тях. Усещам как дъхът ѝ гали нежно устните ѝ.

Никой от нас не помръдва.

След това тя ме прегръща.

— Много се радвам, че прекарахме заедно тази вечер — шепне Нат. Устата ѝ е близо до ухото ми. Тръпка преминава през мен.

— Аз също — отговарям тихо, но не я пускам. Прекалено хубаво е да я държа в ръцете си. Вместо това я притискам по-силно. Вдъхвам я. Може би дори я притеглям по-близо и тя ми позволява. Сгушва се в мен и точно в този момент усещам, че сме готови да оставим този дух да лети напълно свободен тази вечер.

Една кола изсвирва. Което ме подсеща, че трябва да се отдръпна. Вземаме си довиждане и си казвам, че утре ще бъде много по-лесно да бъда около нея.

Но на следващата сутрин нещата стават много по-сложни.

[1] Халапеньо (на испански: jalapeño) е средна до едра люта чушка от вида *Capsicum annuum*, ценена поради горещото усещане, което създава при ядене. — Б.пр. ↑

[2] Спуун (Spoon) — Американска рок група. — Б.пр. ↑

[3] Тактилен — човек, който често докосва събеседника си по време на разговор. — Б.пр. ↑

21.

Притискам с пръсти слепоочията си. Ако успея да натисна достатъчно силно, може би това, което жената от другата страна на телефона ми казва, ще се промени. Но независимо колко пъти я питам дали е сигурна, трите неща, които ми казва, остават същите: в съда в Лас Вегас няма документи за анулирането на нашия брак. Фирмата „Лесни разводи“ никога не е подавала такива. Фирмата „Лесни разводи“ е закрила офиса си и е взела парите ни.

— Но непременно се обадете на компанията, отговаряща за кредитната ви карта, те ще възстановят вашите 799 долара — предлага отзивчивата дама, сякаш парите са най-големият ми проблем.

— Страхотно! Ще ми трябват за ново анулиране — отговарям, след което трясвам слушалката. Предимството на служебните телефони? Че можеш да си изкарваш гнева на тях така, както не можеш на мобилния.

Невероятно!

Когато се обръщам, Натали стои на вратата. Очите ѝ са широко отворени от тревога.

— Какво каза току-що? — Всяка дума звучи неестествено.

— Онези изобщо не са подали нашите документи. Били сме измамани — потъвам в износения офис стол и прокаравам ръка през косата си.

Тя се хваща за касата на вратата.

— Какво ще правим сега?

— Наистина не знам! — казвам и усещам огромно напрежение във вените ми, защото всичко вървеше отново добре, а сега се оказва, че това, което се случва във Вегас, не остава във Вегас. Последва ни. Този брак е като инфекция, която не се лекува. Изглежда поредицата от лош късмет продължава.

Погледът на Нат се отклонява към часовника на стената.

— По-добре тръгвай, Уайът. Не искаш да закъснееш за тази работа. Взимай вратите на шкафа и изчезвай от тук. Аз ще се погрижа

за това днес. Обещавам! Ще оправя всичко.

— Добре — съгласявам се с въздишка и се радвам, че е толкова добра с работния график, защото вече забравих накъде бях тръгнал тази сутрин.

Нат ми помага да събера необходимия ми дървен материали и ми го подава, а след това взима колана с инструментите от стола, където го оставих снощи. Тя забелязва, че ръцете ми са пълни и преди да се усетя, нейните обгръщат бедрата ми и закопчават колана на мястото му.

— Така — заявява тя, след което ме изпраща до камиона, паркиран в гаража до офиса. — Хектор ще дойде днес да ти помогне. Просто се съсредоточи върху работата. Сериозно, ще се справя с това — обяснява ми, докато обвиня меката си длан около ръката ми, подобно на Палавото котенце, което всъщност е. На мига прогонвам тази мисъл. Не мога да мисля за нея по този начин.

Тя ми подава нещо, увито в кафява хартия.

— Какво е това?

— Просто начин да ти благодаря за снощи. Направих ти сандвич за обяд. С допълнително лютив сос. Там вътре има също и бисквитки Орео. Любимите ти — отвърща със сладка усмивка, която ми казва, че иска това да ми хареса.

И то ми харесва.

— Благодаря! — отговарям ѝ и когато се качвам в пикапа и потеглям, изведнъж осъзнавам колко присъща за една съпруга беше цялата сцена.

Сякаш тя е госпожа Хамър.

И тя всъщност е.

Но докато подавам мигач, за да завия по Десето Авеню, ей така, от нищото, ме поразява една идея. Натали никога преди не ми е правила сандвич. Ами ако е сложила арсеник в соса? Ами ако всичко това е таен план на госпожа Хамър, за да си присвои бизнеса ми? Тя е тази, която намери фирмата за анулирането. Ами ако е знаела, че е фалшива? Ами ако се опитва да ме изиграе, за да получи всичко мое, когато ритна камбаната, благодарение на този сандвич?

Едно такси изсвирва с клаксона си, проглушавайки ушите ми и аз удрям спирачки.

По дяволите! За малко да мина на червено. Пулсът ми е извън контрол, докато чакам на кръстовището.

Съвземи се, Хамър! Никой не се опитва да те убие. Гони те параноя. Трябва да се успокоиш.

Поемам си дълбоко дъх няколко пъти, прочиствам съзнанието си и се съсредоточавам върху шофирането. След като паркирам и се отправям към сградата на клиента, изхвърлям сандвича в кофата за боклук на ъгъла.

По-добре игра на сигурно, отколкото на два метра под земята.

Няколко минути по-късно от прозореца на четвъртия етаж, където днес работя, забелязвам бездомник, който рови из кофата за боклук и намира обяда ми.

Страхотно! Сега смъртта му ще тежи на моята съвест.

* * *

Натали: Какво да правя сега???

Шарлът: Обадох се на приятелка, която е адвокат. Тя ми обясни процедурата. Честно казано, не е кой знае какво. Всъщност има два варианта. Първият е да подготвиш отново документите за Невада и да ги изпратиш по пощата, но има вероятност съдията да иска да ви види лично за изслушване.

Натали: Какъв е вторият?

Шарлът: Другият вариант, и това може би е най-сигурният избор, за да си уверена, че всичко е направено правилно, е да се разведете в Ню Йорк.

Натали: Уф, не искам да съм разведена. Исках да съм неомъжена.

Шарлът: Разбирам, но това изглежда приемливо решение. А също и лесно. Във вашия случай ще направите нещо, което се нарича развод по взаимно съгласие. И това е различно от дългите продължителни разводи в Ню Йорк, за които всички слушаме.

Натали: Защо просто не можем да анулираме брака в Ню Йорк?

Шарлът: Е, да видим дали отговаряте на изискванията. Някой от двама ви бил ли е женен за друг?

Натали: Хм. Не.

Шарлът: В такъв случай двуженството отпада. Зачеркни го. Бил ли е някой от вас неспособен да изпълни съпругеските си задължения по време на брака?

Натали: Много смешно. Точно обратното. Очевидно това беше всичко, което успяхме да направим.

Шарлът: И аз така си помислих... Някой от двамата ви да е бил душевноболен в продължение на пет или повече години?

Натали: Определено бяхме през цялата нощ. Това брои ли се?

Шарлът: Страхувам се, че не се вписва съвсем в условието за петте години. Така че, както виждаш, в Ню Йорк е малко сложно, когато става въпрос за анулиране. Странно, разводът тук е по-лесен. Най-малкото разводът по взаимно съгласие. Гласувам за това.

Натали: Страхотно! Сега ще съм разведена жена. Това ще бъде този черен печат.

Шарлът: Никой не слага клеймо на разведените хора, Нат. Нито те карат да си направиш татуировка.

Натали: Знам, че всъщност няма нищо срамно в развода. Но това не е истински развод. Това е тъп развод, роден от водка, хормони и глупост. Бях такава идиотка.

Шарлът: Просто си се забавлявала.

Натали: В моя случай забавно = идиотско.

Шарлът: Престани да се самокритикуваш. Просто направи това, което е нужно.

Натали: Ще го направя... Просто съм толкова... Не мога да се съсредоточа... Видеоклиповете ми не струват... Цялата тази ситуация ме съсипва.

Шарлът: Защо?

Натали: Знаеш защо!

Шарлът: Заради начина, по който се чувстваш?

Натали: МРАЗЯ ЧУВСТВАТА! НАКАРАЙ ГИ ДА ИЗЧЕЗНАТ!

Шарлът: Пуф! Готово.

Натали: Обичам те! Благодаря! Вече съм по-добре.

Шарлът: Отбий се по-късно и ще се гушкаме. За сега ти изпращам подробности за това, което следва да направиш.

* * *

В четири часа прекосявам тротоара до моя пикап и оставям инструментите в кабината. Мъж с рошава брада и мръсно яке минава покрай мен. Спира, обръща се и вдига палци.

— Хей, човече, не знам защо изхвърли онзи сандвич сутринта, но се радвам, че го направи. Беше страхотен.

В продължение на няколко секунди нямам представа за какво ми говори, след това изведнъж загарявам. Той е оцелял от пуешкия капан. Което означава, че не само не станах съучастник в убийство, но и Натали не се е опитала да ме отстрани с чабатата.

Разбира се, че не, идиот такъв. Направи си прибързани заключения. Предположи най-лошото. Причисли я към всички останали. Би трябвало да знаеш по-добре.

Когато се връщам в офиса, тя подрежда на бюрото си страниците, които току-що е разпечатала. Свалям инструментите, отивам при нея и поставям ръце на раменете ѝ.

Те примигва, изненадана, че съм толкова близо.

Съветът на Чейс прозвучава в главата ми.

Направи обратното.

22.

Ако инстинктите ми подсказваха, че тя иска да ме премахне с пуешкото, тогава ще направя точно обратното.

— Сандвичът беше трепач! — казвам ѝ и вътрешно се наслаждавам на шегата си.

Обвивам ръце около нея в прегръдка. Усещам усмивката ѝ на рамото ми.

— Беше просто един сандвич, но пак заповядай.

Когато се отдръпваме един от друг, очите ни се срещат и благодарността ми изчезва. Както и глупостта ми. На тяхно място остава само желание. Махам кичур коса от бузата ѝ, прокарвам палец по извивката на брадичката ѝ и опирам чело в нейното.

— Желая те дяволски много — казвам, не само защото това е истината, но е и точно обратното на онова, което исках да ѝ кажа тази сутрин.

Тя сграбчва ризата ми и очите ѝ потъмняват.

— Искам те толкова много, че полудявам.

Залива ме някакво огромно облекчение. Вземам лицето ѝ в шепи, поглеждам в очите ѝ, а огънят в мен се разгаря. Това, което мъждукаше по-рано, сега пламва. Спускам устата си към нейната и в момента, в който устните ни се докосват, всички онези противоречиви емоции утихват, заменени единствено от абсолютната правота на това, което чувствам към нея.

Устните ѝ се разделят и аз плъзвам езика си в устата ѝ. Главата ми се замайва, а сърцето блъска в гърдите ми. Липсваше ми това. Жадувах за това. Нуждаех се от това. Целувам я така, сякаш това е единственото нещо на този свят, което бих правил. Тялото ми се накланя към нейното, ерекцията ми се притиска в бедрото ѝ, тя стене тихо и ме придърпва по-близо, докато отстъпва назад. Дупето ѝ се удря в металното бюро и тя сяда върху него. Отварям очи, за да видя как документите се плъзват зад нея и падат на пода. Нат се настанява отгоре, разтваря крака и ме притегля към себе си.

Аз съм там, вклинен между бедрата ѝ, а пулсиращият ми член е силно притиснат към кожата ѝ. Там, където му е мястото. О, Господи! Това е мястото, където искам да бъда. Тук, с нея. Готова за мен.

Прекъсвам целувката и прокарвам грубите си длани по голите ѝ ръце. Тя потръпва, когато я докосвам и обгръща краката си по-плътно около мен.

— Не мога да престана да мисля за това как те чукам отново, Нат. Как те докосвам отново — казвам, приближавайки уста към ухото ѝ. — И те вкусвам.

Тя трепери и тих стон се изплъзва от устните ѝ.

— Би ти харесало, нали? — подръпвам меката част на ухото ѝ между зъбите си и го гризвам. — Обзалагам се, че искаш устата ми между краката си.

Гласът ѝ звучи диво, когато простенва „да“.

И тогава се усещам как я полагам върху бюрото, повдигам коленете ѝ така, че високите ѝ токчета стъпват на ръба и разтварям тези силни, загорели от слънцето бедра. Вдигам полата ѝ до кръста, дръпвам бикините ѝ настрани и целувам горещото ѝ влажно котенце.

Вкусът ѝ е божествен върху езика ми и в гърдите ми се надига стон. Тя е толкова мокра и няма нищо по-хубаво от това да знаеш, че жената, която желаш, е толкова готова за теб. Първобитният човек в мен иска да ѝ се нахвърли, да се зарови в нея, да целува възбудената ѝ мекота, да я поглъща безмилостно.

Но трябва да се успокоя. Не мога просто да я пришпоря така. Намалявам темпото и прокарвам език по набъбналия ѝ клитор.

— О, Боже мой! — стене тя и аз се усмихвам, докато всички спомени за нейните възбуждащи, еротични звуци се завръщат. Обожавам това, че е шумна, звуците, които издава, нещата, които казва.

— Фантазирах си... Устните ти са просто... — Думите ѝ са накъсани от тежкото дишане, докато смуча чувствителното снопче от нерви по начин, който я кара да се гърчи.

— Да? Искаш да те изям? — Повдигам глава,хващам розовите ѝ бикини и ги свалям с плавно движение.

— Толкова много, толкова много! — отвърща тя и повдига подканящо бедра, сякаш се нуждае от това толкова отчаяно, колкото и аз.

Целувам върха на нейното хълмче и шепна:

— Покажи ми, че това е всичко, за което можеш да мислиш.

Връщам се към божественото място между краката ѝ. Сърцевината ѝ блести от възбуда, толкова е мокра и хлъзгава, че почти ми се иска да остана така и да се наслаждавам на гледката на лъскавата ѝ розова плът, но с цялото си същество искам да я погълна и да бъде погълнат от нея. С ръце разтварям отново бедрата ѝ още по-широко, потапям език в нейната възбудена женственост и с чувствена ласка я облизвам по цялата ѝ дължина, до върха на пулсиращия ѝ клитор.

Тя вика името ми.

Езикът ми се движи в обратна посока, слизайки надолу.

Тя стене Божието име.

Пирувам с нея, поемайки влагата ѝ. Смуча сладостта ѝ. Поглъщам я цялата, докато тя се задъхва и гърчи и този път зове Исус. Може би мога да я накарам да вика и всички светии. Ръцете ѝ сграбчват косата ми, стискат я силно. Бедрата ѝ се повдигат в ритъм с моите движения, докато целувам сърцевината ѝ така, както целувам устните ѝ. Жадно. Сякаш не мога да се наситя да я поглъщам.

— Толкова е хубаво, толкова е хубаво, толкова е хубаво! — стене тя, дърпа косата ми и притегля лицето ми още по-близо, макар че, вярвай ми, в този момент съм заровен в нея. Няма друго място, на което искам да бъда. Еректиралият ми член води борба да изскочи от дънките. Желая я повече, отколкото някога съм желал някоя жена.

Бедрата ѝ се притискат към мен, ноктите ѝ се забиват в черепа ми и тя се трие в устата ми, водена от нужда, която, сигурен съм, само аз мога да задоволя. Ближа я ритмично, целувам я още по-ненаситно, прокаравам езика си по сладкото ѝ връхче, докато тя заключава краката си около главата ми.

— О, Господи, не спирай, свършвам, не спирай, свършвам! — вика тя.

Искам да ѝ кажа, че никога няма да спра, но едва си поемам въздух, защото тя свършва в устата ми и соковете ѝ потичат по брадичката, по лицето ми. Тя стене името ми, когато оргазмът избухва в нея, и се тресе и люлее, а когато започва да слиза от висините, с тих глас повтаря „О, Боже!“.

Докато се изправям и бърша с ръка устата си, попивам с очи гледката пред мен. Натали е върху бюрото си, краката ѝ са широко

отворени, красивото ѝ лице е поруменяло от чисто удоволствие, русата ѝ коса е в див безпорядък.

Блаженство. Сладко блаженство.

Нат отваря очи, примигва и изглежда така, сякаш се събужда от сън. Когато погледът ѝ намира моя, тя се усмихва и това е нещо ново — ленива усмивка, която някак си ме възбужда.

Невероятно, но възбудата в мен се изстрелва още по-нависоко, когато вдига ръка и я протяга към мен. Вземем ръката ѝ и ѝ помагам да слезе от бюрото. Предполагам, че сега ще приглади полата си, ще пооправи косата или нещо такова.

Вместо това, тя се обръща, навежда се и поставя длани върху бюрото.

Предложение.

Не е нужно да пита втори път. Разкопчавам дънките, смъквам надолу слиповете и трия главата на пениса си в цялата тази влага. В гърдите ми се надига гордост. Тя е мокра заради мен. Соковете ѝ се стичат между краката ѝ, защото аз я накарах да свърши толкова мощно.

Тогава се обажда здравият ми разум.

— Трябва да взема презерватив — мърморя аз.

Тя поклаща глава.

— Всичко е наред. Стига да не си бил с друга след...

— Мамка му, не съм.

— Тогава ми дай голямото си момче, Уайът — казва тя и ми намига „мръсно“.

— Вземи го, скъпа! Мамка му, вземи го! — изръмжавам аз, докато трия главата му между краката ѝ, след което тласкам вътре.

Тя ахва и просто ей така, аз съм напълно заровен в жената, която все още е моя съпруга.

Макар че има нещо ужасно погрешно в тази малка ситуация, в същото време го усещам и правилно по един странен начин. Но не мога да се занимавам с названия и етикети, когато трябва да чукам моята жена. Хващам я за хълбоците и повдигам дупето ѝ, за да намеря перфектния ъгъл.

Толкова е хубаво, когато я изпълвам докрай, докато се отдръпвам и после потъвам дълбоко в нея. Тя е с мен във всяка секунда и заедно се движим във възбуждаща хармония. Бързи, резки движения.

Дълбоки, мощни тласъци. Стонове и пъшкане, които следват един след друг. Движа бедра и тласкам вътре, тя ме посреща и се полюшва заедно с мен, дава ми тялото си за общото ни удоволствие.

След няколко минути Натали отново е на ръба. Хваща се отстрани за бюрото и вика името ми.

— О, Боже, Уайът! О, мили Боже! — крещи и начинът, по който произнася името ми, кара топките ми да се стягат. Удоволствието се надига в мен и достига връхната си точка, докато се движа в тялото ѝ по време на втория ѝ оргазъм и конвулсиите на възбудената ѝ плът обгръщат пениса ми.

Докато тя трепери под мен, аз изригвам.

— Мамка му, Нат! Ще свърша толкова силно.

— Да! — настоява тя и аз слагам ръце на раменете ѝ, за да я държа на място.

— Толкова мощно — стена, докато тласкам. Тялото ми е напрегнато до краен предел и оргазмът ме залива, изпълвайки ме с чисто, плътско удоволствие, докато свършвам в нея със силен вик:

— Мамка му, обожавам това!

— Аз също. О, Боже, аз също!

Сривам се върху нея, гърдите ми се притискат в гърба ѝ. Тя шепне гальовно, едно сладко шептене, което ми казва, че харесва тялото ми да е върху нейното, така че не се отмествам. Целувам бузата ѝ, а след това нежно галя устните ѝ.

— Исках да направя това отново, откакто се събудих в Лас Вегас заедно с теб.

Тя звучи изненадана, когато пита:

— Наистина ли?

Кимам с глава.

— Толкова много. Просто е нелепо колко много го исках.

— И аз също. Всеки път, когато си близо до мен, искам да те докосна, да те целуна, да те почувствам отново.

Усмиввам се, заради по-добрата ми преценка.

— Кълна се, че е още по-хубаво, когато си трезвен, отколкото пиян.

— Това е опияняващо по съвсем нов начин — казва Нат.

— Не мога да не се съглася. — Целувам я по бузата и въздъхвам щастливо. Защото съм щастлив. В момента съм наблъскан с

ендорфини. Притискам нос в косата ѝ. Вдъхвам я. Не мога да ѝ се наситя.

— Как мина денят ти?

— Беше добре. Но сега е много по-добре.

— Всичко наред ли е в офиса? — питам закачливо.

— В офиса всичко е страхотно, особено след последния час.

Почуквам с пръсти върху бюрото ѝ.

— Това е най-прекрасното бюро. Не забравяй да кажеш на шефа си, че е свършил фантастична работа, като го е взел.

Тя ме смущава с лакът в гърдите.

— Аз го избрах.

— Хмм. Добре тогава — казвам, като поставям още една целувка на челото ѝ. — Имаш отличен вкус за офис мебели.

Но след приключването на сладките приказки и почистването, не съм съвсем сигурен как ще продължим оттук нататък.

Въпросът е решен за мен, когато Натали казва с най-деловия си глас:

— Искаш ли да разбереш как да получим развод по взаимно съгласие в Ню Йорк?

И, човече, нищо не те отрезвява по-бързо от това.

23.

Пищи сирена.

Когато червената пожарна кола профучава покрай западната част на Сентръл Парк в събота сутрин, жълто-кафявото чихуахуа, което разхождам по вътрешната алея, вдига муцунка във въздуха.

Засланиям с ръка очите си, също както батърът^[1] чака да види дали топката ще излети извън полето.

— И тя се насочва към трибуните. Почти е там.

Устата на кучето е затворена, но носът му е в готовност и аз тръпна в очакване, че е възможно този път да спечеля в кучешката игра на бинго, която играем. Защото, когато кучето, което разхождаш, избухне в лай, всички точки са за теб.

Взирам се в мъничето, което припка до мен, и чакам, чакам, чакам кучето да се разлае.

До мен е и Ник, около ръката му е увита кожената каишка на Джак Ръсел териер^[2], чийто временен дом е приютът „Малки приятели“, където ние сме доброволци. Брат ми се подсмивва, когато кучето му започва да издава тихи, скимтящи звуци.

— Може би ти ще спечелиш или пък може аз да те науча как се прави — казва той, точно преди кучето му да подемe най-славния вой, който някога съм чувал.

Неговият бяло-кафяв звяр продължава да имитира диво животно в следващите тридесет секунди, което звучи напълно очарователно, докато сирената на пожарната кола заглъхва в далечината.

— Човече — казвам мрачно, когато кучетата подновяват обичайната си разходка — тичане, душене, препикаване. — Тази седмица имам ужасен късмет.

Първо беше ударът в коляното, после глупавото изхвърляне на вкусния сандвич и като капак на всичко — моят призрачен брак. Просто не мога да прекратя един съюз-фантом с обикновени средства. Трябва да е нещо в стил „Живите мъртви“^[3] и да го поразя в главния мозък с пълномащабна атака, наречена Развод.

Това е като махмурлук, който не минава.

Но истински лошият късмет е сто и осемдесет градусовия завой в поведението на Натали след славното ни сексуално преживяване в офиса. Вече не е работното палаво маце. Вместо това тя е „Мис Превзета и безпогрешна“, посветена на най-баналното и скучно нещо изобщо... обработката на документи.

— Тежка седмица? — пита Ник, като ме потупва по гърба. — Да не би отново да се озова в приятелския кръг на някоя проститутка?

— Да, на тази, която ще доведе на твоята сватба — казвам и връщам разговора към него.

— Ауч! — Докато приближаваме „Малки приятели“, Ник прочиства гърлото си. — И като говорим за моята сватба...

— Нека позная. Искаш да стана официално лице, за да мога да ви обявя за съпруг и съпруга.

— Ауу, не — казва той, като клати глава в знак на отрицание. — Никога, никога!

— Ти губиш. Щях да бъда много добър в това — отвърщам, след което мислите ми се връщат обратно във Вегас, припомняйки си малки късчета от моята сватба, без особен късмет. Все още помня само Елвис, бакенбарди и „да“.

— Всъщност се надявах да ми бъдеш кум.

Спирам внезапно, необичайно изненадан, че Ник ме кани да му бъда кум.

— Мислех, че ще искаш Спенсър да ти е кум?

Моят брат близък свива рамене.

— Да, но нямаш избор, споделяйки една и съща ДНК с мен, така че, това е.

Изтривам въображаема сълза от окото ми.

— Уау, това беше прочувствено. Толкова трогателно.

— Сериозно, все пак. Наистина го мисля, Уайът. Не се шегувам. Ти ми помогна да осъзная колко много означава Харпър за мен. Беше директен и ми помогна да видя, че чувствата ми към нея са истински. По дяволите, ти си мой брат, независимо от всичко! Но също така ми скрита задника, когато имах нужда от това.

Вдигам крак и се преструвам, че го изритвам извън Сентръл Парк.

— Аз съм отличник в раздаването на ритници по задника.

— Нямам представа как се случи това, но ти даваш невероятно добри съвети, когато става дума за жени. И искам да бъдеш този, който стои до мен, когато надявам хомота.

Потупвам го по гърба.

— Хей, даването на съвети за теб и Харпър беше лесно. Приличате си като две капки вода. Вие сте като гибоните^[4].

Той повдига вежда въпросително.

— Знаеш ли, че заедно с термитите, белоглавите орли, лебедите и бобрите, те са едни от редките двойки животни, които се обвързват за цял живот.

— Не знаех това за гибоните. Но сега мозъкът ми стана малко по-голям.

— Можех да кажа, че тя е твоят гибон, още щом видях начинът, по който я гледаш — казвам и вдигам юмрук, за да се чукнем. — По-добре от термит.

Той се смее.

— Харпър определено е моят гибон. И е много по-готина от термит.

— Освен това, позволи ми да добавя, че изглеждам дяволски добре в смокинг. — Преструвам се, че нагласям папийонката си, докато чакаме на пешеходната пътека.

Ник посочва към мен и обратно към него с жест.

— И двамата сме красиви дяволи, макар аз да съм по-хубавец.

— Хей, Кралю на думите, знаеш ли, че „по-хубавец“ не е дума, която хората използват?

— А трябва, когато се отнася до теб и мен — казва той и докато пресичаме улицата, размишлявам върху коментара на Ник за добрите съвети. Мога да си спомня точно това, което му казах за Харпър — че трябва да се стегне и да се изправи пред чувствата си към нея. Тогава следва въпросът — след като дадох такъв мъдър съвет на брат ми, какво да кажа на себе си? Какво бих се посъветвал, за да се справя с моето положение с Натали? Но удрям на камък.

— За мен е чест да ти бъда кум — казвам на Ник, тъй като поне на неговата молба имам отговор. — Особено след като нямам друг избор. Аз съм като кучешки вой. Заразен съм. — Това ми подсказва една идея. — Хей, какво ще стане, ако започна да вия? Има ли точки за това?

Вдигам брадичка към небето и надавам най-добрият вълчи вой, на който съм способен.

И моята чихуахуа полудява.

— По-добре късно, отколкото никога — обръщам се към мъничето.

В „Малки приятели“ връщаме кучетата на управителя на приюта, сладка брюнетка на име Пени. Косата ѝ е вдигната на висока конска опашка и има татуировка на някакво цвете в горната част на рамото си, която не съм виждал преди.

— Хубав татус — казвам, когато тя се обръща.

Пени разсеяно прокарва ръка по шията си и се усмихва широко.

— Благодаря, тъкмо си я направих. И как са любимите ми момчета?

— О, ние сме бомба! — казва Ник, като барабани с пръсти върху плота.

Тя се смее и клати глава.

— Имах предвид Турбо и Чарджър — казва тя, посочвайки кучетата, които разхождахме и които в момента лудуват в откритата площадка зад нея. Трябва да обичаш такъв приют, който дава гадни имена на малките сладурчета.

— Тези момчета са страхотни. Напълно отговарят на имената си — казвам аз.

— Радвам се да го чуя. По-късно ще дойде някой, за да вземе Чарджър — продължава тя, като прави жест към кучето, което Ник разхождаше. Тя кръстосва показалеца и средния си пръст. — Надявам се това да проработи. Човекът, който ще дойде, просто искаше да се увери, че той не е от кучетата, които лаят много или вият. Притеснения заради апартамента и всичко останало. Беше ли шумен, докато го разхождахте? Защото тук се държи добре.

Гърбът ми се изправя, а Ник преглъща и бързо отговаря.

— Вие само когато чуе сирената на пожарната кола.

Пени бърчи нос. Малко съзвездие от лунички е пръснато по него.

— Може би тогава Турбо е най-подходящ за него.

Свивам рамене щастливо и отговарям:

— Да, и това мъничко чихуахуа е едно готино кученце, така че да се надяваме, че ще се получи.

Тя вдига дланта си и ми „дава пет“, а после и на Ник.

— Благодаря отново, момчета. Ще се видим ли в петък?

— Ще бъдем тук — отговарям, а след това посочвам нейния iPhone. Включен е в колоната зад нея и свири готина музика. — Обожавам тази група. За първи път ги чух миналата седмица.

— Аз също — казва тя, лешниковите ѝ очи са пламнали от възбуждане. — Обичам да намирам нова музика.

Ник прочиства гърлото си и става.

— Хей, Пени, знаеше ли, че Уайът може да вие?

Пени повдига вежди:

— Не думай!

— Той е мъж с много таланти. Може да ти построи къща, да приготви убийствен омлет, да открие страхотни нови парчета и може да вие срещу луната. Също така е свободен в петък вечер, ако ти...

И ръката ми се стрелва, за да запуши устата на Ник.

— Бях свободен, но току-що ме ангажираха с работа за петък вечерта.

Пени се смее на нашите лудории.

— Благодаря, че разходихте кучетата, момчета!

Когато излизаме, Ник кима с глава към приюта.

— Каква е работата? Ти си луд по Пени от месеци? И не я покани да излезете? Щях да те уредя с нея.

Вдигам рамене.

— Просто се случиха някои неща.

— Искаш да кажеш, че си станал целомъдрен?

Изсумтявам.

— Не съм целомъдрен. Уверявам те.

Ник се взира в мен няколко дълги секунди. Присвива очи, сякаш мисли усилено за нещо, след което повдига вежда.

— Случило ли се е нещо във Вегас?

Спирам рязко на тротоара.

— Какво общо има това?

— Оттогава си съвсем различен.

— Нямам представа за какво говориш — отсичам аз, макар че вътрешно се чудя как, по дяволите, брат ми стана толкова наблюдателен.

— Преди няколко месеца щеше да подскочиш от радост, ако имаше възможност да поприказваш с Пени. Тя е идеална за теб. Така

че всичко, което ми идва на ум, е, че нещо се е случило във Вегас с Натали и затова не искаш да имаш нищо с Пени.

Ник се приближава до лицето ми и ме зяпа с широко отворени очи.

— Кой дава добри съвети сега?

Бутам го леко по гърдите.

— Какъв беше съветът тук? Звучеше по-скоро като изказване, и то невярно.

Не че нямам доверие на брат ми и не че не искам да го замесвам в това.

Големият въпрос е, че нямам представа какво да правя с Натали и не съм готов да разказвам за нашата съсипана връзка пред всички. Не е честно спрямо нея.

— И докато сме още на темата, трябва да отида на едно място.

Скоро ще се срещна с Натали.

Докато хващам метрото, за да отида в центъра, почти ми се прииска да бях поканил Пени да излезем. По-скоро ми се иска да имах желание да го направя. Имам желание да поканя, която и да е на среща два пъти по-малко, отколкото ми се иска да си взема едно кафе с жената, която е на път да стане моя бивша съпруга.

[1] Батър — в бейзбола, играчът, който удря топката с бухалката. — Б.пр. ↑

[2] Джак Ръсел териер — порода куче. — Б.пр. ↑

[3] Живите мъртви — Американски сериал, който разказва за апокалипсис, след който оцелелите са малко, а наоколо бродят зомбита. — Б.пр. ↑

[4] Гибони — вид маймуни. — Б.пр. ↑

24.

Преди да се срещна с Натали, правя планирано спиране в Гринуич Вилидж, за да се видя с Чейс. Държа жълто-черния магнитен инструмент до стената на апартамента, сканирайки повърхността на мазилката.

— Проблемът е, че този детектор полудява винаги, когато съм наоколо — промърморвам безизразно.

— Ха-ха-ха! — казва Чейс, докато претърсвам за кабели и тръби стената на дневната на едностайния апартамент, който той обмисля да наеме. — Мислиш ли някога да пенсионираш тази шега?

Клатя глава, докато почуквам с кокалчетата на пръстите си по стената.

— Някои шеги никога не остаряват. Както и да е, тръбите са тук, така че без проблеми можем да поставим рафтове. Знам, че искаш много от тях, за да се фукаш пред дамите с всички дебели книги, които си прочел. Но вероятно няма да вкараш нито една мацка в леглото си, защото си много грозен.

Той въздиша дълбоко.

— Прав си. Няма да ги вкарвам тук. Защото няма да могат да дочакат, за да ми се нахвърлят. Ще бъдат върху мен още в асансьора.

Мушкам уреда в задния си джоб, след което започвам да издавам непрекъснат бипкащ звук.

— О, човече, няма да спре да го прави, докато съм тук.

— Очевидно засича мен — казва той, като се обляга на рамката на вратата на своята потенциална дневна.

Посочвам с пръст към него.

— Виждаш ли? Дори ти не можеш да устоиш. Не можеш да отречеш силата на шегата за стенния детектор.

Той обхожда с поглед празния апартамент. Агентът по недвижимите имоти го остави да огледа за последно, преди да подпише. Той ме помоли да се присъединя, за да е сигурен, че мястото няма никакви скрити структурни проблеми. Не че щеше да носи

отговорност за нещо, но и двамата сме чували ужасяващи истории за наематели, които се нанасят в разпадащи се апартаменти, а след това водят война с хазяите за ремонта. Най-добре предварително да се уверим, че домът е в солидно състояние, а този изглежда добре. И още по-забележителното е това, че сградата е стара, разположена в страхотен район с калдъръмени тротоари и приятни ресторанти.

Чейс посочва голите подове и стени.

— Това жилище е страхотна сделка, нали?

— Да, взимай го.

— Супер! Мисля още сега да отида да се видя с брокерката. Когато я попитах за ключовете, за да го огледам, всичко, което трябваше да направя, бе да я заслепя с убийствената си усмивка и тя ми ги даде. Луда е по мен. — Примигва с лешниковите си очи, докато се хили. — Даде ми отстъпка заради това, че съм толкова красив.

Аз въртя очи.

— Пич, тя не ти е дала отстъпка. Първо, ти не си Хенри Кавил или играч на Ню Йорк Янкис. Не притежаваш такава притегателна сила. Второ, това е Ню Йорк. Никои не получава отстъпка за жилище.

— Ти просто завиждаш на моята невероятна способност да свалям дамите по този начин. — Той щраква с пръсти.

В следващия миг тонът му става сериозен.

— Е, какво става с твоята съпруга?

Облягам се на кухненската врата и въздишам тежко. И двамата спираме да се шегуваме.

— Мамка му, човече, не знам! Не мога да разбера какво, по дяволите, трябва да направя.

Разказвам му най-новото, за да е наясно със ситуацията — анулирането на брака ни се провали, чукаме се като зайци върху бюрото ѝ, а след това тя стана Кралица — разведи-се-сама.

Намръщен, Чейс се почесва по главата.

— Хвана ме. Нямам думи.

— Хайде, Доктор Брейн^[1]. Ти никога не оставаш без думи.

— Не, искам да кажа, че не мога да разбера къде е проблемът. — Той удря юмрук в дланта си. — Можеше просто да я чукаш.

Правя физиономия.

— Това е малко тъпо. Освен това, не е така.

— Не, точно така е.

Клатя глава.

— Трудно е да разделиш всички неща.

— Искаш да кажеш, че никога не си правил секс без чувства?

— Разбира се, че съм правил. Имах предвид, че е трудно да се отделят всички останали... усложнения. Като факта, че аз съм ѝ работодател.

Той потупва дясната страна на главата си.

— Поставяш секса в сексуалната част на мозъка ти. — След това се потупва по лявата страна. — Слагаш работата в работната част. — След това избърсва длани една в друга. — Готово.

Клатя глава, развеселен.

— А сестра ми се чуди защо те наричам негодник.

Очите му светват и изражението му се променя от преситен плейбой в ентузиазирани мъж.

— Сестра ти пита за мен?

Въртя очи.

— Не позволявай на въображението ти да се развихря. Освен това, след онова, което току-що каза за различните части на мозъка, стой далеч от сестра ми.

— Просто те дразня. За всичко, включително и за чукането. — Сега преминава изцяло в режим „доктор-пациент“. — Никакво дразнене, никакво чукане. Знаеш какво трябва да направиш. Както казах и преди, грижа те е за тази жена. Когато това се случи, няма отделни части, така че трябва да сложиш край. — Разсича с ръце въздуха. — Тя е твоя служителка, така че не можеш да си го позволиш.

Това харесвам в Чейс. Половината от глупостите, които казва, е, за да ме провокира, а аз дяволски много уважавам този вид приятелски отношения. Но когато стане напечено, мъжът знае, че има определени правила, и трябва да ги следва.

— Прав си. Ще трябва да държи инструмента в кутията.

Той имитира, че отваря кутия за подаръци на кръста си и аз кимам в знак на съгласие, след което посочвам подовете от твърда дървесина.

— А ти и различните части на мозъка ти, определено трябва да вземете този апартамент. Това е добра сделка.

— Мисля, че ще го направя. Благодаря ти, че намина да погледнеш. И, хей, ако искаш малко тренировка за това как да се

държиш около Натали, двамата трябва да дойдете при Макс следващия уикенд. Той искаше да ми приготви вечеря в стил „добре дошъл отново в града“ — казва Чейс, говорейки за брат си.

— Там съм. Ще питам и Натали също.

Той се плясва по челото.

— О, забравих да ти кажа. Тя ще бъде там. Джоузи планира това заедно с Макс, така че тя покани Натали.

Въртя очи.

— Ти винаги кроиш нещо.

— Това ме описва перфектно. О, и късмет с този малък проблем, че не можеш разделиш секса от чувствата — казва той и повдига вежда, когато излизаме.

— Имаш ли хапче и за това, Доктор Дик^[2]?

Той посочва към чатала си.

— Да, нарича се детектор на жребца. — Той люшва ханша си напред-назад. — И винаги сочи към дамите.

Работата е там, че Чейс само говори. Беше лудо влюбен в едно момиче по време на специализацията си и нека да кажем, че не му се получи по начина, по който искаше.

Въпреки това е прав. Залогът за Натали е много по-голям, отколкото моето нажежено до бяло желание да я чукам като за последно ден и нощ. Или идеята да я отведе в Кони Айлънд, за да се повозим на скоростното влакче, или да я заведе на барбекю, или да е тази, която стои до мен на сватбата на Ник.

Рискът е за нея.

Натали има работа, която има значение за нея. Колкото повече задълбаваме, толкова по-голям е рискът да я поставя в неудобна ситуация в офиса. Очевидно никога не бих я уволнил заради това, но искам тя да се чувства комфортно по време на работа. Трябва да уважавам способността на жената да плаща сама сметките си и тъй като аз съм този, който подписва чековете ѝ, не мога да позволя на моя член — лоялен при това — да командва парада.

Това не е мъжът, който искам да бъде.

Ако продължа да се задявам с нея, как ще се почувства тя, когато всичко приключи? А то ще приключи. Неизбежно е. Връзките винаги приключват, особено онези, които са започнали в офиса.

- [1] Доктор Брейн — Доктор Мозък. — Б.пр. ↑
- [2] Доктор Дик — Доктор Пенис. — Б.пр. ↑

25.

Натали ме чака до щанд за кафе на Фермерския пазар на площад Юниън с торбичка с ягоди в едната ръка и напитка в другата. Тя ми махва за „здрости“, след което ми подава чашата.

— Точно както ти харесва — казва и коментарът ѝ докосва нещо в гърдите ми.

Знам, че да поръчаш кафе на някого не е кой знае какво във великата схема на живота, но да направиш усилието да вземеш правилната чаша кафе е едно от онези малки неща, които те карат да се усмихнеш.

Обаче точно в този момент усмивката е ужасно неуместна. Заемаме една от малките зелени маси, разположени в края на пазара, заобиколени от хипстъри, дъвчеци фалафели и пиещи джинджифилова сода. Обръщам един стол и го яхвам, отпускаяки ръце върху облегалката. Отпивам от кафето и отново ѝ благодаря.

Натали прибира кичур руса коса зад ухото си и се усмихва набързо, докато поставя торбичката с ягодите на масата. Пъхва ръка в чантата си и вади някакви листове.

— Вчера изтеглих от интернет пакета документи, необходим за развод по взаимно съгласие в Ню Йорк. Има цял тон формуляри и повечето от тях всъщност не се прилагат, но все пак трябва да ги погледнем. Доколкото разбрах, целият процес може да отнеме от шест седмици до няколко месеца.

— Уау! Защо толкова дълго?

— Ню Йорк те изправя пред предизвикателства.

Тя започва да преглежда формулярите за подялба на семейното имущество, отговорност за семейни задължения, попечителство над деца, съпругеска издръжка, застрахователни обезщетения и тонове други правни подробности, които замайват главата ми също както във филма „Екзорсиста“.

О, да, тези бланки също така ми напомнят, че съм пълен кретен, защото ѝ предложих да се оженим онази вечер. Онова, което трябваше

да е забавно и дръзко, се превърна в дяволски проблем, който трябва да разрешим.

Поклащам глава.

— По дяволите, това наистина ме кара да се чувствам като първокласен идиот, че изобщо го предложих. Нямах никаква представа, че това ще се превърне в такава глупост — казвам с тежка въздишка.

— Нито пък аз. Но какво можеш да направиш, освен да запретиш ръкави? — Тя се усмихва широко и трябва да призная, че съм впечатлен от това, че се справя много зряло с кашата, която забъркахме. След което прошепва заговорнически:

— Сякаш сме палави хлапета, които са се измъкнали с колата по тъмно. Но вместо да се наслаждаваме на тръпката от среднощното приключение, сме отнесли пощенската кутия на съседите и сега трябва да работим допълнително, за да я платим.

Засмивам се.

— Защо имам чувството, че говориш от опит?

Тя посочва с палец към себе си.

— Това момиче го направи.

— Без майтап?

— Шестнайсет и прекалено опасна за нейно добро.

— След като ще правим признания — проговарям провлачено, — гледаш в огледалото.

Тя зяпва.

— И ти ли?

— Отидохме в къщата на чичо ми през лятото, взехме неговия Кадилак и случайно минахме през розовите храсти на съседите. Той не беше никак щастлив. Трябваше да вземам влака за Джърси всяка събота през онова лято, за да кося ливадата му и да подрязвам живия плет, за да компенсирам цената на розите.

Тя вдига ръка и пляскаме длани една в друга.

— Дали това ни прави черната овца в нашите семейства?

— Беее... — бляя аз, имитирайки животното.

Очите ѝ светват.

— Можеш ли да издаваш животински звуци?

— Искаш още?

Тя кима развълнувано.

— Кон, моля те!

Разклащам бързо глава и издавам цвилещ звук.

Вдигайки пръст нагоре, тя иска да продължа. Решавам да я разбия с моя тюленски вой, с гърлено „арф, арф, арф“, което я кара да избухне в смях.

— Бис, бис!

Клатя глава:

— Това е всичко, което ще получиш от Света на животинските звуци на Уайът засега. Ако бъдеш добро момиче, по-късно ще ти покажа лъва от моя репертоар.

— Нямам търпение.

Разтривам длани една в друга.

— Обратно в света на възрастните.

Връщаме се към документите, преглеждайки ги. Този, който привлича вниманието ми като горяща къща, е разделянето на брачното имущество. Присвивам очи и побутвам страниците с пръст.

— Какво е това? Да не се отнася до апартамента ми или бизнеса, или нещо такова?

Нат потупва нежно ръката ми.

— Не се притеснявай! Няма да предявявам претенции към бизнеса ти.

Аз се стягам.

— Не съм мислел, че ще го направиш — казвам обидено и грабвам кафето, но както изглежда, поднасянето на чашата към устните ми е прекалено труден процес и успявам да разлея малко от течността върху дънките ми.

— Мамка му! — проклинам аз, а Натали изважда няколко салфетки от чантата си и ми ги подава.

— Всичко наред ли е? — пита ме тя, докато бърша панталоните си.

— Да — срещам погледа ѝ. — Някога бившата ми се опита да си присвои част от моята фирма. Като видях този документ, някак просто...

— Докосна оголен нерв? — пита тихо.

Кимам.

— Глупаво, нали?

— Не е глупаво. Така се чувстваш. Вероятно и аз щях да се чувствам така.

Прокарвам ръка през косата си.

— Ти не си такава. Дори не трябваше да си го помислям.

Тя потрива ръката ми.

— Прав си. Не съм такава. Но те разбирам. Заклевам се, наистина!

— Наистина?

— Логично е да се чувстваш така. И виж, аз също щях да изперквам, ако бях на твое място. Изградил си успешен бизнес. Но имаш думата ми, Уайът! Не се опитвам да отмъкна парче от него. Бракът ни не беше истински. Просто се забавлявахме по абсурден начин, който се предполагаше, че ще трае не повече от двадесет и четири часа. Аз също искам всичко това да приключи колкото е възможно по-гладко.

— Благодаря за разбирането! Просто това беше едно от онези неща, които не можеш да предвидиш — казвам, след което споделям още няколко подробности за връзката ми с Рокси.

— Това е лудост! — възкликва тя, клатейки глава. — Не се учудвам, че...

Накланям глава, когато тя млъква.

— Не се учудваш, че какво?

Тя махва с ръка към листовете.

— Не се учудвам, че съм засегнала слабо място, това е всичко. Ако искаш да си наемеш адвокат, за да се заеме с това, ще те разбере.

Аз се засмивам и вдигам ръце.

— Не. Кълна се, че не искам. Имах си повече от достатъчно работа с адвокати заради глупостите на Рокси. Както и заради някой, който проби защитите на сайта ми преди няколко месеца. Тогава също трябваше да се намеси адвокат. Не разбирам защо е толкова трудно просто да се придържаме към плана. Убеден съм, че договорът за уебсайта не й позволява да се рови в него по-късно — обяснявам саркастично. — Просто искам всичко това да остане зад гърба ни.

Тя се усмихва широко.

— Съгласна съм. Не са ни необходими акули. Нека продължим напред.

Прекарваме следващите двадесет минути в преглеждане на формулярите и подписване на документите. Когато приключваме и тя премества купчината листове настрана, аз вдигам чашата си.

— Кажи ми нещо забавно. Нещо, с което да премахна вкуса на развода от устата си.

Тя взима една ягода, откъсва зелените листенца и я пъхва между устните си.

— Ягодите са много вкусни. Но те всъщност не са част от горските плодове. Знаеше ли това?

— Не. Но ми харесва накъде биеш. Продължавай!

— Мислех, че може да харесаш това малко безценно късче информация, след като си колекционер на странни факти.

— И какво са, ако не са горски плодове? Просто обикновен плод?

Тя поклаща глава и поема още една с красивите си червени устни. След като я изяжда, ми отговаря:

— Ягодите са яйчиците на растението.

Сбръчквам нос.

— Това е гадно. Откъде го научи?

— Прочетох го онзи ден. Предполагам, че заради теб съм си мислела за странните факти.

Тя ми подава един червен плод. Докато го ям, не мога да не се усмихвам на нещо толкова просто, като това, че тя проучва странностите на живота поради тази причина.

— Твой ред — казва тя. — Кажи ми нещо от Енциклопедията на Уайът за странни животински факти.

— Знаеш ли защо котките могат да се промъкват под тоалетното шкафче в банята, сякаш нямат кости? — започвам и няма нищо по-добро от стария познат факт, че котките нямат ключици, което да облекчи болката от развода с жената, която изчуках върху бюрото миналата седмица. Всъщност, котките без ключици са истинско богатство, когато имаш нужда от тема за поддържане на разговора. Също така споменавам интересна информация за домашните пуйки (те не могат да летят), факти за слоновете (с четиридесет хиляди мускула в хобота си, те могат да вдигат малки предмети, включително и дребни монети), и нещо любопитно за рибите (те пият вода чрез осмоза вместо през устата).

Натали се усмихва и се смее по време на урока ми, както тя го нарича.

— Откъде идва този интерес към фактите за животни?

— Като дете обичах да чета National Geographic. Кое то вероятно звучи странно, тъй като всички мислят, че Ник и Джоузи са умниците.

Тя ми хвърля озадачен поглед.

— Кой мисли така?

Аз свивам рамене.

— Не знам. Най-вероятно всички, тъй като те са по-умни, мисля. Джоузи е страхотна с книгите, а Ник е просто... Е, той си е Ник. Сече му пипето. В училище се справяха по-добре от мен.

— Вече знаеш аз на какво мнение съм — казва тя и вдига юмрук.
— Черните овце са единни.

Чуквам с юмрук нейния.

— Изглежда, че имаме някои общи неща, почти-бивша-госпожо Хамър.

— Жалко, тъй като това е интересно фамилно име.

— Така е. Между другото, предполагам, че срещата ни на пазара вместо в офиса означава, че се опитваме да не се чукаме като зайци отново? — питам, като се стремя да изясня ситуацията.

Тя започва да се смее и прави жест към сергиите, които предлагат аспержи, рукола и артишок.

— Какво? Мислиш, че няма да те замъкна зад някой от вегетарианските щандове, за да го направим до кашоните с портобелос^[1]?

Веднага оглеждам пазара.

— Къде са тези проклети гъби?

Тя ме плясва и ние си тръгваме от пазара.

— Наистина мисля, че трябва да се опитваме да бъдем добри момчета и момичета — казва Нат, а гласът ѝ звучи сериозно. — Съгласен ли си с това?

Обвивам ръка около рамото ѝ.

— Съгласен съм. И изглежда успяхме да държим ръцете си далеч един от друг, благодарение на твоята гъбена стратегия. Не мисля, че е останало незабелязано, че днес тук няма никакви щандове за гъби.

Тя щраква с пръсти и се усмихва засрамено.

— Разкри ме!

Погледът ѝ проследява ръката ми върху рамото ѝ, сякаш иска да ми каже, че ме е хванала в крачка.

Свалям ръката, признавайки вината си.

— Опитвам се, жено. Опитвам се да бъда добро момче.

И аз съм. Старая се дяволски много да не я метна на рамо, за да я пренеса през тълпата и да я целувам до несвяст върху щайгите с горските плодове, кашоните с аспержи или зад купчините банани.

Защото наистина, да я взема върху банановия щанд ще бъде абсолютно в наш стил.

— Погледни сергията с банани — казвам, като бърча чело и мърдам вежди.

Тя ме перва.

— Ти си лош! Опитваме се да бъдем приятели.

Аз се стягам и придобивам сериозен вид.

— Имах предвид като приятели, разбира се. Искам да бъда дружелюбен с теб зад банановата сергия.

Тя върти очи.

— Като говорим за приятелство, ще ти изпратя онези видеоклипове по-късно. Готова съм да ти ги покажа.

Когато щраквам на имейла същата вечер, се заричам да се фокусирам върху това да ѝ помагам, а не да я чукам.

Защото тя има нужда от помощ.

Тези видеоклипове не струват.

[1] Портобело — голяма зряла гъба с отворена плоска шапчица.
— Б.пр. ↑

26.

Когато Натали удря с крак мускулестия пич с черното долнище, той грациозно пада на земята.

Сякаш е репетирал движението преди това.

— Виждаш ли? — казвам, посочвайки видеото, което върви на телефона ѝ в понеделник вечерта в доджото „МакКиън Карате“. — Сякаш го е правил и преди. Прилича повече на реклама, отколкото на ситуация от реалния живот.

Седим с кръстосани крака върху сините постелки. Нат беше приключила с уроците за вечерта и ме помоли да се срещнем тук, за да прегледам видеоклиповете, тъй като работех до късно по проекта за обновяване кухнята на Вайълет. Това бе единствената възможност, която имахме през целия ден, да се видим.

Дърпайки кичурите коса, Натали стяга конската си опашка. Облечена в униформата за карате, тя изглежда опасна и сериозна в белите панталони и съответстващата риза, както и с черния колан. Стъпалата ѝ обаче са очарователно сладки. Боса е и ноктите на краката ѝ са лакирани в редуващи се нюанси на ментово зелено и ярко лилаво. Точно както ми беше казала във Вегас, че обича да го прави.

— Имаш предвид, че е твърде изкуствено? — пита тя.

Потупвам носа си.

— Бинго.

— Мислиш, че трябва да изглежда по-автентично?

— Опитваш се да достигнеш до по-широка аудитория с тези видеоклипове. Вдъхнови жените да се научат на самозащита! Според мен искаш тези клипове да бъдат по-естествени. Нещо подобно може да се случи и ти ще успееш да отблъснеш шибаното копеле и да го свалиш на земята.

Нат се протяга напред и се плъосва по лице на постелката.

— Слава Богу — казва с дълбока въздишка. — Мислех, че ще кажеш, че са скучни.

— Ха! Не! — казвам, размахвайки телефона. — Това момче е точно като Карате Кид^[1]. Гледам видеото и не мисля за самозащита. Мисля, че двама експерти по карате правят нещо, което никога няма да направя. Много е... режисирано.

Тя сяда отново, обръща се към мен и сграбчва ръката ми.

— Мога да го направя, Уайът! Мога да ги оправя. Показах ги на хората тук и всички казват, че са страхотни, но вътрешно в себе си, знаех, че не са. — Сръчкава ме в рамото. — Благодаря ти, че беше честен с мен! Имах нужда от някой, който не се занимава с бойни изкуства.

Официално съм на мнение, че Натали е един от най-готините хора, които познавам. Никога не съм виждал някой да приема критика така, както тя го прави. Не се оправдава, не се дразни. Тя наистина иска да направи видеоклиповете си по най-добрия възможен начин.

Освен това, вижте ни, справяме се страхотно и в сферата на приятелството.

Бележка към мен: Съсредоточаването върху това да помогнеш на служителката си да преследва мечтите си е много по-благороден начин да оползотвориш времето си, отколкото да планираш как да я изчукаш до безсъзнание отново.

Мда. Ето как мога да бъда добро момче. Това е Уайът след мазната салата.

Натали става и крачи из студиото. В момента сме само двамата. Тя е заключила за през нощта.

— Добре, искаме това да изглежда истинско. Сякаш някакъв мъж се е приближил към мен на улицата.

— Точно така.

— Аз вървя, той се опитва да ме хване... — тя посяга към ръката ми и ме дърпа да стана от пода. — Направи го!

Аз примигвам.

— Какво?

— Нападни ме!

— Луда ли си?

— Не. — Сините ѝ очи са диви. — Имам идея. — Тя посяга към телефона си, поставя го на един дървен стол в края на постелката и почуква по екрана. — Хайде да го направим.

— Чакай — казвам, когато осъзнавам напълно какъв е планът ѝ.
— Ще правя това с теб?

— Видеоклиповете бяха прекалено идеални. Ти никога преди не си тренирал карате, нали?

— Не.

— И искаш да ми помогнеш?

— Да.

— Тогава да го направим достоверно — казва тя, след което се приближава към мен и поставя ръце на раменете ми. — Бъди моето опитно зайче.

И няма начин да ѝ кажа не. В никакъв случай! И моето съгласие няма нищо общо с желанието ми да бъде под мен, а е изцяло свързано с желанието ми да ѝ помогна да сбъдне мечтите си.

— Добре, нинджа-гърл. Направи ме твой тест-манекен.

Тя взима ръката ми, обръща се с гръб и я обвива около гърлото си.

— Опитваш се да ме задушиш.

— Нат, не си падам по този вид игри — мърморя аз.

Поглежда ме през рамо с присвити очи, които в момента са стоманено сини.

— Просто го направи, Хамър.

Затягам хватката и секунда по-късно въздухът е изкаран от дробовете ми, когато забива лакът в корема ми и ме хвърля на земята.

— Ооох!

Размазан на пода на карате студиото, аз се вирам в Натали като замаян анимационен герой. Босият ѝ крак триумфално е стъпил на корема ми, също като военен лидер, победил врага.

— Ами, да. Нещо подобно — казвам сухо.

— Да видим ли как изглежда?

Тя грабва телефона, коленичи до мен и пуска видеоклипа. И дявол да го вземе. Жената е звяр.

— Ти си адски впечатляваща!

— Ние сме добър екип — казва тя и ме побутва закачливо. — Ти не познаваш движенията в каратето, което го кара да изглежда поестествено. Това наистина може да се случи, ако се защитаваш. Няма да те атакувам напълно, но ще направя движенията, като се въздържам малко. Ще можеш ли да изиграеш още някое с мен?

— Всички атаки ли трябва да бъдат изненадващи?

Тя се нацупи.

— Заболя ли те?

Опитвам се да бъда твърд.

— Не точно.

— Тогава вярвам, че можеш да се справиш.

Тя се изправя и аз я следвам, несигурен какъв ще е следващият ход. Но това е целта.

— Да го направим. Да го изиграем толкова реално, колкото е възможно.

Свивам рамене.

— Обещай ми нещо!

Тя трепва за миг, когато казвам „обещай ми“, но след това само кимва.

— Какво?

Покривам слабините си с ръце.

— Не ме ритай в топките.

С бързо движение тя посяга към чатала ми, но всъщност не ме докосва — просто стрелва ръка достатъчно близо, за да ме изпита. На около сантиметър може би. После приближава лице до моето и прошепва със секси глас:

— Обещавам, че няма да нараня прекрасните ти топки!

Страстен порив преминава през мен като мълния. И докато се радвам, че няма да ги нарани, не мога да отрека, че наистина бих искал да поиграе с тях... точно сега. Да пхне ръка в дънките ми, навътре в боксерките, и право върху тях. Почти изстенвам, когато въображението ми се развихря от тези естествени и в същото време изгарящо страстни образи. Но тя е твърде погълната от каратето, така че слагам край на порнофилма, който камерата в главата ми би искала да заснеме.

Подскачайки на пръсти, Натали ми обяснява как иска да подхожда при следващото движение. Тя минава покрай постелката с гръб към мен, а аз се промъквам отзад и се опитвам да я завлека.

Тя е бърза и яростна, движи се като светкавица, когато ме рита и ме поваля на пода. Коленичил съм и съм се подпрял на дланите си. Не съм ранен, само задъхан, защото ме хвана неподготвен. Нападна ме толкова бързо, като пясъчна буря.

— Не бих искал да те срещна в някой паркинг гараж — поемам си въздух.

Когато вдигам глава, тя сияе.

— Готов ли си за още?

— Повали ме с най-добрия си удар, Палаво Котенце!

И тя го прави. Дава ми простичка инструкция, след което ме поваля долу. После го прави отново по съвсем различен начин. След двадесет минути насилие лежа на синята постелка, изтощен от тази дяволска тренировка. Може да ме победи във всяка битка.

— Ти печелиш! — казвам аз, дишайки тежко.

— Това беше невероятно. — След като изключва камерата, Нат се плюсва до мен и се обръща настрани. — Но сериозно. Добре ли си? — Тя прокарва длан по ръката ми.

Аз потръпвам от докосването ѝ, но правя всичко възможно, за да скрия реакцията.

— Сега жената пита дали съм добре — казвам на тавана.

— Но си добре, нали?

Засмивам се и се обръщам към нея.

— Кълна се, че съм добре.

Тя грабва ръката ми развълнувана.

— Ти си най-добрият! Толкова ми помогна! Това, което стори, означава много за мен. Не беше длъжен, но все пак го направи.

Мисията изпълнена. Мислено се потупвам по гърба за това, че успях да остана съсредоточен, вместо да мисля как да я закова.

— Радвам се, че успях. Може би съм и ненаситен за наказания.

— Бъди моят лакомник — казва тя. Лицето ѝ грее и изглежда здрава, лъчезарна, енергична. Натали е изцяло в стихията си. Това също е невероятно секси, както и изключително опасно.

Така че не казвам нищо.

Обгръща ни мълчание — тишина, богата на възможности. Някак това, че не говорим, изглежда предразполага към нещо друго — другите неща, които бихме могли да правим в момента. Усмивката ѝ избледнява, но не се заменя с тъга. Вместо това тя ме изучава внимателно и аз правя същото с нея. Възхитен съм от начина, по който косата ѝ пада от ластика. Виждам как гърдите ѝ се повдигат при всяко вдишване. Забелязвам как сините ѝ очи потъмняват, когато ме гледа по този начин.

Това е поглед, който познавам. Поглед, който отчаяно желая. По този начин изглежда, преди да ме целуне. Тя хапе ъгълчето на устните си и прокарва върховете на пръстите си по рамото ми, след което ги отдръпва.

— Съжалявам! Опитвам се да бъда добра.

— Аз също — казвам с пресипнал глас.

И после тихият ѝ шепот:

— Трудно е.

Въздъхвам.

— Понякога е толкова трудно.

— Получава ли се? Да бъдеш добър?

— Искам да бъда добър човек, Натали.

— Ти си добър човек, Уайът. Тук си.

Поставям ръце под главата си, сякаш ще ги закопчавам с белезници.

— И това доказва, че ми се удава?

Тя кимва.

— Така мисля.

— Имаш повече доверие в мен, отколкото заслужавам — отвърщам и отправям поглед към тавана. Ако я погледна, ще се опитам да я докосна. Ако се вирам в тези очи още секунда, ще се изгубя в цялото това желание.

— Заслужаваш повече доверие, отколкото самият ти си имаш.

Тонът ѝ е убедителен и твърд и се загнездва в мен.

— Не бих бил толкова сигурен, че заслужавам някакво доверие. Нямах представа...

Тя се изправя на лакти. Сега виждам лицето ѝ, докато говори.

— Нямам представа за какво? Какво е да работиш заедно с някой, който желаяш? Какво е да си само на няколко сантиметра разстояние от него или нея? Какво е да си бил с този човек и след това да правиш всичко възможно да го отблъснеш?

[1] Карате Кид — американски филм, в който възрастен майстор по бойни изкуства учи малко момче на техниките при самозащита. — Б.пр. ↑

27.

Прокарвам ръка през косата си и се опитвам да си поема въздух, за да възвърна здравия си разум, но единственото, което вдишвам, е нейния аромат. Колко много я желая!

— И на мен ми минават същите мисли — казвам дрезгаво. — Защото съм толкова възбуден, когато си около мен. След това казваш всички тези неща, какво се очаква от мен да направя, освен да те желая още повече?

Малка усмивка се появява на лицето ѝ.

— Е, значи мислим еднакво.

Засмивам се леко.

— Равен резултат.

Нат размърдва вежди.

— Погледни го от хубавата страна. Казах, че няма да нараня красивите ти топки.

— Аз и топките ми ти благодарим.

Тя облизва устни и следващите ѝ думи звучат като страдна песен.

— Как мога да ти се отблагодаря за тази вечер?

Очите ѝ се плъзват по лицето ми, погледът ѝ минава по гърдите ми, кръста и най-накрая се спират върху издутината в дънките ми, причината за която е тя.

Губя тази битка, губя я напълно. Всичките ми планове да бъда добро момче отиват по дяволите, когато нейната ръка следва погледа ѝ.

— Те наистина ли са добре? — пита тя невинно и със загриженост, дланта ѝ е на милиметри от слабините ми.

Вдигам леко рамене и пускам кърпата.

— Няма да навреди, ако провериш.

Тя поставя ръка върху ерекцията ми през дънките, обвива длан около пениса ми, след което я плъзва между краката ми по дънковия плат.

Поемам си рязко въздух.

Внезапно тя ме възсяда, хваща китките ми и ги притиска зад главата ми, докато се движи нагоре-надолу по възбудения ми член.

— Нат! — простенвам като предупреждение. — Какво правим?

Тя поклаща глава.

— Не знам. Но когато се приближава до теб по този начин, тялото ми поема контрола. Просто ми се иска да те докосвам навсякъде — прокарва нокти по гърдите ми. — Да се трия в пениса ти — продължава тя и показва как точно ѝ харесва.

Аз стена високо.

— Убиваш ме, когато ми говориш такива неща. Мръсната ти уста е моето виновно удоволствие.

— Никога не се чувствай виновен, когато става въпрос за удоволствие. — Тя навежда глава, копирената коса от опашката ѝ се плъзга по шията ми, а устните ѝ приближават ухото ми.

— Има нещо, което не съм правила с теб.

Мускулите ми се стягат в очакване.

— Какво е то?

— Искам да разбера какъв е вкусът ти. Искаш ли го?

За секунда освобождавам китките си и я хващам за бедрата, карам я да ме язди.

— Ужасно много!

— Сигурен ли си?

Преглъщам гордостта си и я моля.

— Моля те, смучи пениса ми!

Очите ѝ се разширяват от желание, докато се трие в мен. Дразни ме. Умишлено си играе с мен.

Хващам я за лицето и насочвам главата ѝ надолу.

— Имам нужда да усетя устата ти върху мен, любима!

— Възбуждам се, като те слушам как ме молиш за това — казва тя със секси мъркане. — Моля те, кажи го отново!

Вдигам се рязко нагоре към нея и я оставям да почувства стоманата в дънките ми.

— Нат! — изръмжавам. — Умолявам те! Моля те, смучи ме!

Тя затваря очи, изражението на лицето ѝ е сякаш си представя най-мръсната фантазия.

— Искам да усетя как свършваш в устата ми.

Вълна от страст залива тялото ми. Трябва да я имам сега. Избутвам я от слабините си и ѝ посочвам ерекцията си.

— Разкопчай панталоните ми и обвий тези съблазнителни устни около пениса ми! Спри да говориш и започни да смучеш!

Тя повдига вежди и отваря ципа. Аз ѝ помагам като повдигам задник и избутвам надолу дънките и слиповете. След секунда главата ѝ е между краката ми и продължава да ме дразни. Изтезава ме по най-фантастичния начин с езика си, като многократно първа с него главичката, карайки ме да искам много повече.

— Хайде, Нат!

— Какво? — Тя повдига глава и размърдва вежди. — Искам да си поиграя!

— Тогава целуни върха! — заповядвам аз и я сграбчвам за тила, като натискам надолу.

Тя стене, докато поема главичката на члена ми между топлите си устни. Искам да пея от удоволствие. От чистата, сладка топлина на влажния ѝ език върху възбудената ми плът.

— Толкова е хубаво! — казвам дрезгаво, трийки се в устните ѝ. Тя се движи с мен, като върти език около върха, докато се плъзвам в устата ѝ. Желанието се втурва по вените ми от усещането на горещия ѝ дъх върху пениса ми.

— Сега го оближи по цялата дължина — казвам, а очите ѝ танцуват палаво, докато прокарва език от главичката до основата.

Стена по-силно, когато тя ме поглежда и плъзва ръка между краката ми. Обхваща топките ми и си играе, като нежно драска с нокти по кожата. Гледа ме право в очите и шепне:

— Искаш ли да ги оближа?

— Мамка му, да! — ръмжа и се притискам в ръката ѝ, подтиквам я да го направи.

Тя се навежда, прокарва език по мен, все по-надолу, после облизва топките ми и ги засмуква в устата си. Довежда ме до лудост. Стискам главата ѝ по-силно.

— Мамка му, толкова е хубаво! — стена аз.

Натали ме пуска и пропълзява нагоре по мен с онзи закачлив, мръсен поглед.

— Тогава ми кажи колко много искаш устата ми.

Прокарвам пръст по палавите ѝ устни.

— Искам да чукам прекрасната ти малка уста адски много!

Удоволствието се изстрелва през мен, когато тя се плъзва надолу по тялото ми, като избутва ризата, за да може да целува гърдите ми, корема, кръста, а после и „щастливата пътечка“, докато не се озовава отново лице в лице с члена ми, точно където я искам.

— Исусе, Нат! Изглеждаш прекрасно до пениса ми.

— Вярвам, че пенисът ти и устата ми ще се разберат чудесно — казва тя с намигване, след което широко отваря уста и ме поема докрай. Мамка му! Никога преди не са ми духали така. Тя е страдна и дива, и много лакома — една възхитителна жена, която смуче члена ми с най-удивителното триене, което съм изпитвал. Натали е бърза, непоколебима и има великолепен рефлекс, защото ме поема целия, а това не е лесно.

Устните ѝ са добре увити и плътно прилепнали около болезнената ми ерекция. С всеки удар на езика ѝ, с всяко движение на устните ѝ, бедрата ми се изстрелват все по-високо и всичко, за което мога да мисля, е да свърша, и то мощно. Тя действа на бързи обороти и като се има предвид колко дяволски съм привлечен от нея, няма да отнеме много време.

Не и с моята прекрасна Натали, която се владее напълно — порочната ѝ уста смуче моя ствол, а талантливите ѝ пръсти си играят с топките ми. Тя ме довежда до претоварване на сетивата — докосва, играе, ближе и смуче, докато долната част на тялото ми се озовава в страната на опияняващо, нажежено до бяло удоволствие.

Пенисът ми си подсвирква щастлива мелодия, а топките ми скачат от радост от вниманието, което получават. Затягам захвата на ръцете си в косата ѝ и тласкам, тласкам, тласкам силно в устата ѝ. Тя се дави и преглъща звучно, но не се отказва. Поема члена ми толкова дълбоко, колкото може и съжалявам, ако това ме прави гаден кучи син, но просто има нещо в жената, която е готова да ми направи свирката на моите мечти, което ме кара да я искам още повече.

И аз го правя. Копнея за всичко.

Искам да се събудям до нея. Да я намирам под душа, с ръце на стената, готова за мен. Искам да коленича пред нея и да ощастливя моята жена. Да усетя как влагата ѝ потича по лицето ми, как я поглъщам и, мамка му... оргазмът се надига в мен от представата, че я докарвам до ръба.

— Ще свърша много силно.

И тогава изстрелвам струи в устата ѝ, а тя ги поглъща. Дишам тежко, и стена, и се гърча, и не мисля, че някога отново ще бъде нормален.

Но после изведнъж се окопитвам, защото знам съвсем ясно какво трябва да се случи по-нататък.

— Качвай се върху лицето ми, красиво момиче — казвам аз.

За секунди тя се измъква от панталоните за карате и бельото си, обкрачва ме и се спуска към устата ми.

Това.

Нейното удоволствие. Нейната сладост. Силната ѝ възбуда. Хващам я за бедрата, движа я върху устата, езика, устните си и я направлявам, докато чука лицето ми. Тя ме покрива и кълна се, сякаш не съм на земята. Тя е рай за мен с възхитителната си, чудесна, фантастична сърцевина, чийто прекрасен вкус е обгърнал лицето ми.

— О, Боже, ще свърша върху теб! — вика тя.

И секунда след това избухва в оргазъм — цялата мокра, гореща и дива. Ръцете ѝ се подпират на постелката над главата ми, докато тя ме язди в сладкото си освобождаване, чука лицето ми, сякаш то е създадено за нейно удоволствие.

Не ѝ отне много време, но беше достатъчно за почивка преди втория рунд. След като Нат слиза от висините, я преобръщам. Сега тя е прикована долу и точно така я искам.

— Кой сега е проснат по гръб? — Размърдвам вежди, докато хващам коленете ѝ, притискам ги към гърдите ѝ и се плъзвам в горещата ѝ, тясна вагина.

— О, мамка му! — стене тя и извива гръб, докато аз тласкам дълбоко в нея, подпрян на ръцете си до раменете ѝ. По този начин поемам контрола. Тя беше звездата на шоуто, докато смучеше члена ми и яздеше лицето ми, а сега искам аз да бъде този, който определя правилата. Да я обладавам. Да я вземам. Да я притежавам. Да се уверя, че знае колко удоволствие мога да ѝ доставя.

Докато потъвам в горещата ѝ сърцевина, тя повдига бедра и люлее сексапилното си тяло срещу мен.

— Разтвори краката си за мен — казвам ѝ. — Широко и удобно. Искам да гледам как те чукам.

Стенейки страстно, тя отваря бедрата си още повече. Гледам там, където се срещат телата ни, гледам как моят член я изпълва.

— Виж ни! — изричам дрезгаво.

Натали проследява погледа ми и трепери, докато се взира в моя пенис, който се плъзга навън и навътре в нея.

— Изглеждаме възбуждащо, Уайът.

Поставям палец върху подутия ѝ клитор и започвам да го дразня, докато тя наблюдава как се движа в кадифената ѝ плът. От гледката нейната женственост става още по-влажна и хлъзгава. Навеждам се, гърдите ми се притискат в красивото ѝ тяло, докато разтривам възбуденото снопче от нерви.

— Не мога да устоя! — сумтя аз. — Не мога да понеса колко много те желая!

Тогава тя потръпва и забива нокти в задника ми. Главата и пада назад, шията ѝ се оголва и тя се разбива. Разпада се под мен, достигайки кулминацията, като стене и вика:

— О Господи, о, Господи, о, Господи!

Безкрайна серия от „о, Господи!“ раздира въздуха и аз я следвам, преследвайки собственото си освобождаване, като сумтя и стена, и много ми харесва колко дяволски добри сме заедно.

След това в коридора се разнася звук от стъпки, тропот от подметки по пода.

Очите на Натали се разширяват и аз се измъквам от нея, пенисът ми все още е твърд и покрит със смесените ни сокове.

Тя скача и никога не съм виждал някой да се облича толкова бързо, колкото тази жена.

Щракването на отключваща се врата достига до слуха ми, когато издърпвам бельото и дънките си и вдигам ципа. Дори нямам време да закопчая горното копче. Само прокарвам ръка по тениската си, сгърчвам се и изстенвам, сякаш Натали ме е ударила в ребрата.

— Не знаех, че ще ме ритнеш в корема — мърморя аз, когато вратата се отваря и влиза една червеночоса жена с къса прическа.

— О, не знаех, че все още си тук, Натали. Как върви? Забравих си четката за коса.

Четка за коса? Върна се заради една шибана четка за коса? Научи се да се решиш с пръсти, скъпа.

— Здравейте, г-жо МакКиън. Не съм виждала четката — отговаря Нат, все още задъхана.

Госпожа МакКиън повдига вежда.

— Изглежда на теб би ти свършила добра работа — обяснява жената и посочва разбърканата коса на Натали.

Сърцето ми се свива от тревога, че е била разкрита. Тази жена й позволи да използва студиото и сега ще направи Нат на пух и прах за това, че го превръща в място за плътски забавления. Бузите на Натали са червени като домати, докато прокарва ръка през разрошената си от секса коса.

— О, аз...

— Тя е жестока — намесвам се аз. — Взе ми дъха с поредица от различни хватки за „Черен колан“.

Червенокосата скръства ръце.

— Нямам търпение да видя серията от видеоклипове, когато стане готова. Какви хватки отработихте тази вечер?

— Главозамайващи^[1] най-вече — казвам сериозно. — Много и страхотно главозамайващи.

[1] Главозамайване (Headlocks) — думата в оригиналния текст има двояк смисъл. 1) като термин от борбата, когато главата на единия борец е обхваната и заключена от ръката и тялото на другия; 2) главозамайване. — Б.пр. ↑

28.

Натали: Не мога да рискувам работата си по този начин. Другата си работа. Уроците по карате.

Уайът: Съжалявам, Нат! Чувствам се ужасно.

Натали: Вината не е твоя.

Уайът: Изцяло моя е. Трябваше да бъда по-умен. Да те заведа у дома или нещо такова.

Натали: И аз имам вина. Това може и да (не!) те изненада, но доста харесвам рисковия секс.

Уайът: Шокиран съм! Шокиран, казвам ти.

Натали: С теб, трябва да добавя. Харесва ми с теб. Просто нещо се случва с мен. Опасността. Рискът да бъдеш хванат.

Уайът: Ъм. Да! Дяволски секси!

Натали: Но това е толкова рисковано.

Уайът: Определено е твърде опасно...

Натали: Наистина е така. Знам, че се опита, но когато госпожа МакКиън ме помоли да остана, след като ти си тръгна... Е, нека просто кажем, че останах с впечатлението, че тя не е особено доволна от мен.

Уайът: О, мамка му! Нат, чувствам се ужасно! Какво мога да направя, за да ти помогна?

Натали: Стани грозен! Дръж се като задник! И спри да бъдеш толкова дяволски загрижен.

Уайът: По същия начин, започни да се държиш като студенокръвна кучка, която ще ми забие нож в гърба. Ще ми е много по-лесно да държа ръцете си далеч от теб.

Натали: Ако може да притъпиш чувството си за хумор, за да не се смея толкова много, когато съм около теб, това също би помогнало.

Уайът: Докато сме на темата, престани да имаш толкова общи неща с мен.

Натали: И още нещо. Може би ще можеш да се откажеш от опитите да ми помогнеш да успея в моето хоби.

Уайът: А какво ще кажеш да престанеш с глупостите, като ми правиш сандвичи? Това премина всякаква граница.

Натали: Радвам се, че си харесал сандвича.

Уайът: Хм, трябва да призная, че го дадох на един бездомник.

Натали: Това е толкова сладко. Виждаш ли? Това имам предвид. Просто правиш такива неща...

Уайът: Чакай! Преди да си помислиш, че съм сладък, нека бъде честен. Страхувах се, че ще ме отровиш.

Натали: И ВМЕСТО ТОВА СЕ ОПИТА ДА ОТРОВИШ ЕДИН БЕЗДОМЕН ЧОВЕК???

Уайът: Не! Паникьосах се! Мозъкът ми блокира. Казах ти за бившата ми и какво се опита да направи с бизнеса ми. Понякога мисълта, че някоя жена се опитва да ми навреди, е по-силна от мен. Беше глупаво и грешно да мисля по този начин за теб, но така или иначе го направих, представяйки си, че кроиш нещо. Изхвърлих сандвича, а по-късно разбрах, че бездомникът го е харесал и... Е, почувствах се като идиот.

Натали: Това е малко гадно.

Уайът: Гадняр от световна класа, трябва да добавя. Ще ми простиш ли?

Натали: Да, защото вече си бил наказан достатъчно, като си пропуснал грандиозния ми обяд. Ненадмината съм в сферата на сандвичите.

Уайът: Може би ще мога да ти се реванширам с един Стир-фрай^[1]. Или с една югозападна супа от скариди. Или тази нова рецепта за фахитас^[2] с пушен сом, която е невероятна.

Натали: Моят отговор на всички три въпроса е да. И също така, искам да знаеш... разбирам те. Наистина. Всички имаме страхове. Твоят страх е да не бъдеш ограбен. И, хей, последното ми гадже беше скучно, така че аз се страхувам да не бъде отегчена.

Уайът: Как една жена като теб се е оказала с такъв скучен тип? Ти си пълната противоположност. Най-вълнуващата, най-интересната и завладяваща жена, която някога съм познавал.

Натали: По онова време си мислех, че трябва да бъде по-сериозна. И по-малко отдадена на приключенията.

Уайът: Твоят приключенски дух е едно от нещата, които най-много харесвам в теб, Нат.

Натали: Аз също.

Натали: Освен това сгреших.

Уайът: Сгрешила си? За какво? За приключенския дух?

Натали: Не. Помниш ли във Вегас, когато казах, че няма такова нещо като шоколад без калории... или мъж, който да е забавен, надарен и сладък?

Уайът: ОТКРИЛА СИ ШОКОЛАД БЕЗ КАЛОРИИ?! Идвам.

Натали: Иска ми се! Но аз срещнах този мъж, който е забавен, надарен и сладък.

Уайът: Няма начин! Звучи като еднорог.

Натали: Харесвам еднорозите.

Уайът: Обзалагам се, че и еднорозите те харесват. Чувам, че обичат смели, секси, страстни, мили, грижовни, организирани и абсолютно невероятни мадами.

Натали: Има само един проблем с този еднорог.

Уайът: Какъв?

Натали: Той ми е шеф.

Уайът: Да, намирам се в много подобна ситуация с една служителка.

Натали: Какво правим, Уайът?

Уайът: Иска ми се да знаех, Нат. Иска ми се да знаех. Всичко, което знам, е, че не мога да спра да мисля за теб, но не искам да ти създавам неприятности. На нито едно от работните ти места.

Натали: Това е истинският еднорог. Мисли за всичко.

[1] Стир-фрай (Stir fry) — японска технология на готвене, при която съставките на ястието се пържат в дълбок тиган (уок) с много малко количество мазнина. — Б.пр. ↑

[2] Фахитас (Fajitas) — всяко печено на скара месо, което се сервира като тако, върху тортила. — Б.пр. ↑

29.

Шарлът ми подава „Маргарита“, когато влизам в дневната на Макс, чиято квартира се намира в Батъри Парк Сити^[1].

— Това е тайната ми рецепта. Направена е с „гумени мечета“ — казва тя с широка усмивка.

Вземам чашата и отпивам. Питието е студено, вкусно и леко сладникаво.

— Вече не е никаква тайна, след като я разкри, нали?

Тя се смее и потупва декоративните възглавнички, така че сядам до нея на огромния L-образен, шоколадовокафяв диван, който е с лице към прозореца. Цялата банда е тук. Ник се е настанил в ъгъла заедно с Харпър, която се е сгушила до него. Чейс е в другия край и зървам Натали и Джоузи в кухнята с Макс. Спенсър е от страната на Шарлът и вдига чаша към мен.

— Радвам се да чуя, че си спечелил дербито за кум. Просто не налитай на шаферката — шегува се той, като прегръща Шарлът през рамо.

Вдигам ръка.

— Не се безпокой, човече. Сигурен съм, че жена ти не е единствената забранена шаферка — казвам, тъй като Харпър помоли Шарлът и Джоузи да ѝ бъдат шаферки, както и няколко други приятелки.

— Като говорим за шаферки — подхваща Харпър, като се протяга през Ник, за да потупа коляното ми, — приятелката ми Аби познава някой, който има нужда от твоите дърводелски услуги. Помниш ли я? И двамата сте енциклопедии за животински факти. Ще я накарам да се свърже с Натали.

— Отлично! Оценявам това, че ни препоръчваш, особено на някой, който също е от групата на любознателните — казвам аз и Харпър се смее.

След това повдигам поглед към изгледа на Манхатън от високо и оставам очарован.

Не бях идвал в новото жилище на Макс, но, по дяволите, тази квартира е първокласна. От тук, на двадесет и петия етаж, има изглед към Статуята на свободата и река Хъдсън. Рано вечер слънцето грее през прозорците, които са от пода до тавана.

— Хей, Макс — викам, като обръщам глава към кухнята. — Сега да не правиш коли за Зайнфелд^[2] и Лено^[3] или нещо от сорта. Това място е изключително впечатляващо.

Той излиза от кухнята с бира в едната ръка и маргарита в другата и се смее с дълбок глас.

— Не мога да разкрия всичките си известни клиенти.

— О, да, това е поверителна информация — казва Чейс, като имитира кавички във въздуха.

— Как върви бизнесът? Предполагам, че е добре? — питам Макс.

Той оставя коктейла в подноса за вино върху масичката от светла дървесина, която изглежда ръчно изработена, и отпива голяма глътка от бирата си.

— Знаеш ли, наистина не мога да се оплача.

— Сигурен съм, че това е слабо казано — заявява Чейс с нотка гордост в гласа си. — Направо ги разби!

Поднасям чашата си към Макс.

— За нестихващия успех в бизнеса! — вдигам тост и се обръщам към останалите със същото пожелание.

Баровете на Шарлът и Спенсър са истински хит, с три процъфтяващи заведения и четвърто, което скоро ще отвори врати. Ник току-що стартира втора късно вечерна палава анимационна програма в престижна телевизия и двете му предавания имат невероятен рейтинг, докато Харпър продължава да бъде един от най-популярните детски фокусници в Ню Йорк. Джоузи е звезда в света на брашното, а Макс е кралят на бизнеса с автомобили по поръчка в Манхатън, като проектира цялостно красиви и мощни превозни средства.

Докато Чейс е златното момче, Макс е тъмният рицар, както обичам да го наричам. Тъмна коса, тъмни очи, едър и кара лъскава кола с цвета на нощта, която би накарала и Батман да завижда.

Макс чуква бутилката си в чашата ми, след което кима към брат си.

— Ще пия за това! И за факта, че малкия ми брат се върна в града.

— О, липсвал съм ти — заявява Чейс с глуповата усмивка.

Макс го плясва по гърба.

— Липсваше ми единствено безплатната медицинска помощ.

— Семейство — преструва се на сериозен Чейс. — Не можеш да живееш с тях, но и не можеш да им направиш лоботомия без разрешение.

— Къде е Миа? — питам аз, тъй като сестра им е единствената, която не присъства тук тази вечер.

— Миа трябваше да пътува извън града по работа. — Макс посочва с палец към кухнята. — По-добре да отида да нагледам пилето.

Поглеждам Чейс и бърча вежди. Макс не се слави със завидни кулинарни умения.

— Той ли готви?

Чейс се смее и поклаща глава.

— Не. Джоузи и Натали го направиха. Знаеш ли, че жена ти прави най-доброто печено пиле?

Внезапно всички разговори замират.

Спенсър се изправя:

— Какво?

Челюстта на брат ми увисва:

— Няма начин!

Харпър мята възглавница по мен:

— Не си го направил!

Джоузи крещи от кухнята:

— Когато ти казах да ѝ покажеш забележителностите, няхах предвид „Little White Wedding Chapel“.

Сестра ми се втурва през облицования с плочки под, пуфти и диша тежко, токчетата ѝ тракат целеустремено и ме блъсва силно в гърдите.

— Ох! — проточвам шия и срещам погледа на Натали от кухнята. — Споменах ли, че приятелчето ми има най-голямата уста в Манхатън?

Натали вдига рамене с усмивка, която казва „какво да се прави“.

— Предполагам, заради това котките нямат ключица. За да им е по-лесно да се измъкнат от торбата.

И за един кратък миг сме само аз и моята почти бивша съпруга, чието чувство за хумор ме кара да искам да се присъединя към нея в кухнята, да я целуна страстно, след което да ѝ помогна да приготви останалата част от храната. По дяволите, с радост бих измил и чиниите заедно с нея.

— Вярно ли е това? — Зелените очи на Джоузи са ококорени, докато насочва въпроса си към Натали. — И ти не ми каза?

— Благодаря, Чейс, че сподели тази малка пикантна новина — мърморя аз в същото време.

Но преди Натали да може да отговори, се разлива бурния смях на Спенсър.

— О, да! И аз ще повторя това. — Той вдига своята чаша с маргарита. — Много съм ти благодарен, Чейс! Току-що ми даде материал за следващите няколко години. — Спенсър ме поглежда с усмивка, приличащ на котарак, който току-що е изял канарчето. — Сега, вярвам, че всички ние искаме да чуем прекрасната история за това как Уайът е направил предложение на снаха ми.

Ник се подхилва и поклаща глава.

— Пич! Казах ти, че Вегас е рецепта за неприятности. Знаех си, че си се забъркал в нещо.

Джоузи фрасва лакътя ми.

— Попитах те дали си ѝ казал нещо глупаво във Вегас. Бях права.

— Казах „хайде да се оженим“. Ясно? Ето! Доволни ли сте? — жестикулирам към групата и всичките седмина избухват в неудържим смях за моя сметка.

— Чакайте! — непоколебимият глас на Натали се разнася из апартамента. Всички се обръщат към синеоката блондинка, застанала на вратата на кухнята. — Защо никой не критикува мен? Защо всички нападат Уайът? Мислите ли, че аз не съм участвала? Че това е била една от големите му, луди идеи? И аз имах своята роля, хора. Аз казах „да“. Много пъти „да“, ако трябва да съм точна — добавя тя и веждите на Джоузи се изстрелват под бретона ѝ при тези едва замаскирани намеци. — След това казах голямото „ДА“.

Харпър клати глава, дългата ѝ червена коса се движи с нея.

— Вие шегувате ли се с нас?

— Уверявам ви, че не е никаква шега.

Натали се приближава към мен, настанява се в скута ми, хваща лицето ми и целува устните ми. Още веднъж всичките ми мисли се завъртат само около нас двамата. Нежните ѝ устни. Сладкият ѝ дъх. Нейният опияняващ вкус. Очите ми се затварят и въпреки че това е най-кратката целувка в историята, ме оставя без дъх. Когато Нат се отдръпва, се чувствам замаян.

Останалите са безмълвни. Те просто са се втренчили в нас.

Натали слага край на мълчанието.

— Всички вие просто трябва да приемете, че Уайът Хамър ме целува така, сякаш това е единственото нещо, което иска да направи в целия свят, и не можах да му устоя. Но не се притеснявайте. В процес на развод сме и това е всичко. Сега може ли да ядем, моля?

— Чакайте! — казва Спенсър, като прочиства гърлото си. Посочва от нея към мен и обратно. — В момента не сте ли заедно? Защото изглежда така, сякаш сте.

След което трепва и отпуска ръка на бедрото си, където Шарлът стиска крака му.

— Искам да кажа — поправя се Спенсър, — хайде да ядем.

Когато ми просветва, какво се случи току-що — Шарлът го ощипа, за да го накара да млъкне, не мога да не се запитам какво ли е казала Натали на сестра си. Защото очевидно Шарлът знае всичко, което правя, а може би и повече.

Многопластовата кокосова торта на Джоузи е божествена.

Чейс върти очи за двадесети път.

— Просто искам да вляза във ваната с тортата.

Вдигам вежда.

— Тортена вана?

Чейс кима.

— Абсолютно! Пълна догоре.

Джоузи се смее, след това пита:

— С тесто ли да я напълним или с готова торта?

— Готова торта. След това с глазура — отговаря той.

Тя оставя вилицата.

— Означава ли това, че и ти искаш да бъдеш глазиран в тази тортена вана, Чейс?

Той взима още една хапка.

— С тази торта, да, моля. — Накланя главата си настрани, гледайки сестра ми през масата. — Между другото, харесвам новия ти имидж — казва Чейс, като посочва косата ѝ.

Джоузи е брюнетка, но е боядисала няколко кичура в розово. Тя завърта един между пръстите си.

— Благодаря! Направих го, докато те нямаше.

— Защото ти липсвах?

Тя размърдва закачливо вежди.

— Ха! Да, когато мисля за теб, мислите ми са розови.

Скоро идва време да се раздигат чиниите и докато почистваме, с Натали се озоваваме сами в кухнята пред мивката.

— Това беше... странно — казвам аз.

— Начинът, по който Чейс флиртува със сестра ти?

Смея се.

— Е, да. Но и цялата работа с нас.

— Имаше ли усещането, че ни зяпат по време на вечерята? — пита тя, докато изплаква десертна чиния.

— Сякаш бяхме в зоологическата градина.

— Мисля, че им се искаше да се целунем отново.

— Те не бяха единствените — промърморвам, после взимам чинията от ръцете ѝ и я плъзвам на мястото ѝ в съдомиялната.

Тя среща погледа ми, когато водата започва да тече. Гласът ѝ е тих, само за мен:

— Те определено не бяха единствените.

Прокарвам нежно върха на пръста си по шията ѝ, от ухото до ключицата ѝ.

— Точно тук. Искам да те целуна точно тук.

Показвам ѝ, като докосвам едва-едва с устни изящната кожа на врата ѝ и вдишвам аромата ѝ.

Тя потръпва.

— Когато ме целуваш по този начин, ме караш да забравям да дишам — шепне, след което извърща лице, така че устните ни се докосват леко.

И сега аз съм този, който тръпне.

Когато тръгваме, всички заедно влизаме в асансьора. Спенсър, прегърнал Шарлът, Ник, който държи Харпър за ръка, Чейс разказва на

Джоузи как вчера извадил мраморно топче от носа на дете, и Натали — до мен. Тя е толкова близо, че мога да я хвана за ръката, да я прегърна през рамо, да целуна косата ѝ.

Все неща, които искам да направя.

Също така искам тази вечер тя да се прибере у дома с мен.

Но тя не го прави. Когато излизаме на улицата, всеки тръгва в своята посока.

[1] Батъри Парк Сити (Battery Park City) — квартал на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Джери Зайнфелд — известен американски комедиант, актьор, писател, продуцент и режисьор. Добре познат от сериала „Зайнфелд“, в който играе себе си. Страстен колекционер на редки и красиви автомобили Порше. — Б.пр. ↑

[3] Джеймс Дъглас Муир Лено, по-известен като Джей Лено, е популярен американски телевизионен водещ и комик, собственик на една от най-разнообразните автомобилни колекции в света. — Б.пр. ↑

30.

Друг проблем се изправя пред нас няколко дни по-късно, когато Хектор отново се успива и пропуска работата.

Натали опитва да ангажира няколко други момчета, но всички са заети. И тъй като все още не сме се разраснали и не съм наел някой на пълен работен ден след провала на работата във Вегас, отново съм сам, а времето лети. Отправлям се към горната част на града, където е домът на Вайълет, нетърпелив да завърша обновяването навреме.

Напълно съсредоточен, не правя нищо друго, освен да работя цялата сутрин. Пробивам дупки за пантите. Поставям вратите. Закачам шкафовете. За ремонта на нейната ултра модерна кухня в пентхауса, намиращ се в Горен Ийст Сайд, Вайълет е поръчала екзотично дърво, което изглежда зашеметяващо в дома ѝ и трябва да се третира особено внимателно. Точно така и правя, като се уверявам, че всяка част пасва перфектно, без цепнатини, драскотини или нащърбвания.

Все пак това ми е работата и това, което целя да постигна всеки път при всеки клиент.

Но малко преди обяд завършването навреме изглежда съвсем невъзможно. Има твърде много работа. Едва ли имам време за обяд, но стомахът ми къркори, а по гърдите ми се стичат тънки струйки пот от всичкото вдигане и коване. Имам нужда от гориво, за да продължа работата си, така че излизам от сградата на Вайълет в обедната тълпа и жаркото слънце и, като следвам стомаха си, се отправям към най-близкия деликатесен магазин. Докато вървя покрай сградите от кафяв камък и засадените отстрани дървета, се обаждам на Натали.

— Здравей! — казвам и усещам как ъгълчетата на устата ми се разтягат в усмивка.

— Здравей и на теб!

Сладкият звук на гласа ѝ кара усмивката ми да стане още по-широка, а сърцето ми да се преобърне.

Колеги сме, но в момента не звучим като такива. Звучим като любовници. Като гаджета. Сякаш това е обичайният начин, по който си

говорим, когато се чуваме без причина. И проклет да съм, ако знам защо ѝ се обадох. Може би само, за да чуя как ще ми каже „здравей и на теб“.

Мисля, че е достатъчна причина и е това, което искам — да мога да говоря с нея по този начин, да ѝ се обаждам по всяко време и да разговаряме за това как е минал денят, без всичко останало да ни притеснява.

Слагам слънчевите очила и се отправям към магазина на ъгъла, за да си взема сандвич.

— Как вървят нещата в централата?

— Тук в Бат Кейв^[1] всичко е наред! — казва тя, след което ми разказва с какво се занимава и това е още един ден, в който тя управлява компанията ми като шампион. Тази жена е безценна за мен.

— И се обадох в съда. Всичко по развода върви добре — обяснява ми тя, но не ми се говори за края на нашия съюз и се оказва, че не е и необходимо, тъй като тя прескача на следващата тема. — Днес получих обаждане от приятелката на Харпър — Аби. Мъжът, за когото работи, инвестира в нов ресторант и иска да говори с теб за изработката на част от шкафовете.

— Интересно — казвам, тъй като обикновено не се занимавам с търговска дейност. Но тя разказва повече за работата и това ми звучи възможно.

— Можеш ли да се отбиееш, след като приключиш при Вайълет, за да направиш оценка? Можем да се срещнем там. Намира се в Ийст Вилидж^[2].

Сърцето ми отново прави онова диво завъртане, когато разбирам, че ще я срещна по-късно. Което е абсурдно, тъй като я виждам почти всеки ден. Но ми харесва да я виждам толкова често.

— Да, звучи страхотно — казвам, когато влизам в магазина, грабвам пакет чипс и диетична сода и заставам пред щанда за деликатеси.

— Е — тя прави пауза, — ти ми позвъни. Всичко наред ли е?

Точно така. Причината за обаждането ми. Каква, по дяволите, беше? Взирам се в стъклената витрина на щанда, надявайки се да намеря отговор в шунката. Но честно казано, никога не съм обичал шунка, така че това не ми помага. После се сещам защо съм в кратка обедна почивка.

— Не мисля, че ще мога да приключа работата при Вайълет днес. Някакъв шанс да изпратиш някого за следобед? Просто имам нужда от още един чифт ръце за няколко часа.

— Защо аз да не се присъединя?

— Сигурна ли си? — опитвам се да не звуча прекалено ентузиазирано.

— Направихме го преди, у Лейла. Можем да го направим отново. Ще бъда там след двадесет минути.

— Ти си нинджа, и богиня, и невероятна господарка на манхатънския дърводелски бизнес. Мога ли да ти взема сандвич? Пуешкото тук изглежда добре.

— Благодаря, но вече ядох. Отровна чабата. Сигурно скоро ще съм мъртва.

Малко по-късно тя се присъединява към мен и се заемаме за работа. Хвърлям поглед към нея, докато внимателно заковавам един пирон и отново осъзнавам всичко, което тя прави за бизнеса ми — Натали спасява положението.

Докато работим, Нат е тиха и съсредоточена, както и аз. Около пет часа тя взема кратка почивка, за да използва банята и бързо се връща. Аз свалям инструментите, за да си наляя чаша вода. Нат работи, качена на стълбата в кухнята, бърше дървения шкаф над печката, уверявайки се, че блести. Но раменете ѝ треперят, сякаш има нещо, което е ужасно неправилно.

— Хей, какво става?

— Нищо — мърмори тя и преглъща с усилие, докато слиза с едно стъпало надолу.

— Сигурна ли си?

— Добре съм.

Поставям ръка в долната част на гърба ѝ.

— Хей, кажи ми! Какво не е наред?

Тя поема дълбоко дъх и среща погледа ми. Думите се изливат от устата ѝ като порой.

— Г-жа МакКиън каза, че вече не се нуждае от мен да преподавам.

Зяпвам.

— Какво?

— Изпратила ми е съобщение по-рано. Видях го, когато отидох до банята. — Гласът ѝ заглъхва. — Каза, че постелките не били в добра форма след онази вечер. Мисля, че тя знае какво сме правили там. Чувствам се толкова неудобно.

Натали слиза от стълбата, скрива лицето си в шепа и се разплаква. Прегръщам я. Не знам какво да кажа, тъй като и аз имам вина, затова просто я държа в ръцете си, докато плаче тихо. Отмятам косата от лицето ѝ, друга сълза се стича по бузата ѝ. Нат е от хората, които страдат безмълвно. Никакви ридания — само сълзи по лицето ѝ. Въпреки това усещам цялата тъга в нея и целия срам, който не би трябвало да изпитва.

— Не искам да бъда черната овца — шепне в ризата ми.

— Не си, скъпа — отвръщам нежно. — Кълна се, че не си!

— Напротив! Бях непокорното дете в гимназията. Тогава може и да съм взимала колата на баща ми за среднощно возене, но виж ме сега. Правя го отново. — Тя ме буца по гърдите почти ядосано. — Взимам теб за среднощно возене.

Засмивам се леко на опита ѝ за шега.

— Хей, ние сме от един дол дренки. Освен това нито един от твоите така наречени грехове не е толкова лош.

— Знам, но обичах това доджо. Бях започнала да градя репутация там.

Погалвам я по косата.

— И репутацията ти ще остане непокътната, защото си невероятна в това, което правиш. Ще намерим друго доджо. Все още имаш уроците по самозащита в другото студио, нали?

Тя кимва срещу мен.

— Това е само един урок в седмицата. Този, който Лейла посещава.

Отпускам брадичка върху главата ѝ.

— Страхотно е, че Лейла идва на курсовете ти.

— Тя е сладка дама. Всеки път, когато я видя, споменава, че работи върху възобновяването на проекта във Вегас. Казва, че има много добри шансове да стане. Но, Уайът, просто се чувствам като идиотка.

Отдръпвам се и повдигам с пръст брадичката ѝ.

— Не си. Аз също съм виновен.

Тя ме побутва леко.

— Тогава трябва да те уволня.

— Иска ми се да поема целия удар вместо теб. Бих го направил. Кълна се, че бих го направил! Неприятно ми е, че това се случи.

Тя преглъща и поема дълбоко дъх. Изглежда това я кара да се замисли:

— Трябва да решим какво ще правим.

— Знам — казвам, гласът ми е пълен с отчаяние, защото ми се иска да имах отговорите. Искам да продължа да работя с нея, искам да бъда с нея и искам да изтрием грешката ни във Вегас и просто да продължим напред, както биха направили обикновени мъж и жена, които се срещат в Манхатън. Но всеки път, когато направим крачка, срещаме спънка.

Всичко, което знам, е, че когато накланя брадичка и поглежда към мен, усещането да я държа в ръцете си е толкова хубаво. Но нещата се объркват, когато я докосна. Несъстоялото се анулиране на брака ни, нашите спорове, а сега — загубата на доджото.

— Уайът — прошепва тя, — точно сега искам да те целуна, но всеки път, когато го направя, се случва нещо глупаво.

— Добави и четене на мисли към уменията си, защото аз си мислех същото — казвам, докато отново я заключавам в прегръдка. Гърбът ѝ е притиснат към стълбата, когато я целувам нежно по челото. — Никакво натискане тогава — шепна и леко докосвам с устни клепачите ѝ. — Само това.

Тя кима срещу мен, тих стон се изплъзва от устата ѝ. Прокарвам пътечка от целувки по бузите ѝ, брадичката, след което приближавам изкушаващо близо до устните ѝ.

— Ще бъдем примерни — казвам ѝ съвсем тихо. — Наистина. Да получим развода и ако все още се чувстваме по този начин, можем да измислим как, по дяволите, бивш съпруг може излиза на срещи с бившата си жена.

— Която е и негова служителка... — добавя Натали с усмивка и аз се разтапям в ръцете ѝ. Защото... тази усмивка... тези устни.

Тя.

— Ще го измислим някак си — отвърщам, макар че перспективата за това как да стане изглежда като висша математика за напреднали. Но всяко нещо с времето си. Просто се надявам

следващите няколко седмици, докато тя стане моята бивша, да отлетят бързо. Никога не бих си помислил, че ще искам толкова силно да излизам с бившата си жена. Но е така. Дяволски много го искам. Може би това звучи налудничаво. Може би е. Но искам да започна на чисто с нея, както си му е редът. Едно ново начало с тази жена, по която съм луд. Това изглежда като перфектния начин да започнем отново.

Обхващам бузите ѝ в шепи и поставям още една бърза целувка на челото ѝ.

Тя слага ръка на гърдите ми и леко ме избутва.

— Ако продължаваш да ме целуваш така, ще свършим, правейки го на стълбата и Бог ми е свидетел, че с моя късмет, ще си счупя крак.

Потърквам брадичката си.

— Стълбата, казваш?

— Без шури идеи.

— Сега ми хрумна една — казвам аз, падам на колене и я притискам към дървото, ръката ми е на корема ѝ. — Бих искал да направя това за теб, точно сега. — Прокарвам ръце по краката ѝ, целувайки я през дънковия плат. — Но ще ти покажа колко примерен мога да бъда. — Обвивам ръце около дупето ѝ, стискам и я целувам между краката, въпреки че е напълно облечена.

— Мога да бъда толкова примерен — стена, като я целувам още веднъж през материята на дрехите ѝ.

Тя се задъхва, вплита ръце в косата ми. Аз оставам така. На колене. С устни върху дънките ѝ. Дразня я. Давам ѝ много ясна представа за това, което ще направя, когато този мораториум приключи.

— Уайът — измърморва тя, стиснала косата ми.

Притискам лицето си по-близо, вдишвам аромата ѝ, после захапвам дънковия плат, преди да се изправя и да я целуна бързо по челото.

— Виждаш ли? Не бях ли много сладък?

Устните ѝ се извиват в усмивка.

— Ти си еднорог.

Поглеждам надолу към издутината в панталоните ми.

— В момента определено съм еднорог.

Тя се смее, после ме притиска към себе си в здрава прегръдка. Когато се разделяме, възобновяваме работата си и приключваме

ремонта. Малко по-късно Вайълет отключва вратата, прави една обиколка и засиява.

Лъскавата ѝ черна коса е увита високо на главата, а устните ѝ са покрити с прасковено червило.

— Кухнята изглежда страхотно!

— И при това завършена навреме — заявява Натали.

Вайълет поклаща глава с удивление.

— Изумена съм. Напълно изумена. — Тя мести поглед между мен и Натали. — Вие двамата сте страхотен екип. Толкова съм впечатлена от всичко, което сте направили.

Когато тръгваме да натоварим инструментите и стълбата в пикапа, ми идва на ум, че има нещо ужасно несправедливо в това, което току-що се случи. Нат беше изгонена от студиото по карате. Аз флиртувах безнаказано в дома на клиент. Добре де, не бяхме голи и не го направихме в къщата на Вайълет, но бяхме интимни по съвсем друг начин. Дали това, което споделихме на стълбата беше „по-безопасно“ от това, което правихме върху постелките? Може би. В същото време обаче сега не мога да не се чувствам още по-близо до Натали и ми се иска да можех да я защитя. Да я предпазя (да не се нарани). Да я спася от цялата тази тъга.

Независимо от това, което правим, факт е, че тя поема удара от случващото се между нас, а не аз. Не знам как да променя нещата или дали изобщо мога. Всичко, което знам, е, че искам и трябва да разбера как.

Но сега имаме друга задача, затова се отправяме към Вилидж, мястото, където е ресторантът, за да направим оценка. Нат ме запознава с едър, мускулест тип с огромни ръце. Той е инвеститор в ресторанта и прилича на един от братята Хемсуърт^[3].

— Саймън Трейвърс — казва и протяга ръка. Също така има и дълбок глас.

— Уайът Хамър. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също. Чух страхотни неща за работата ти.

Той ни показва плановете на заведението, а Натали си води бележки на компютъра. Докато стоим до един от недовършените плотове, тя му показва схемите на лаптопа си и всичко до този момент е напълно нормално, нищо специално, нищо странно, докато една сладка блондинка не отваря вратата и влиза. Приятелката на Харпър —

Аби. Тя държи ръката на момиченце, което е може би в детската градина. Аби работи за Саймън, тя е бавачката на дъщеря му — Харпър ми каза.

Малката изтичва към Саймън и се хвърля с ръце около врата му.

— Тате! Урокът ми беше толкова забавен.

Той я гушва и засиява, просто грее при вида на детето си.

— Това е страхотно, сладкото ми грахче! Ще ми разкажеш ли всичко, когато приключача?

Тя кимва, притиска устни към бузата му, след което отпуска главица на рамото му, доволна, че е в ръцете му.

Поглеждам към Аби и я поздравявам. Тя ми отвърща. Излизали сме няколко пъти, заедно с Харпър и Ник. Аби има къдрава руса коса и очи с цвят на мед, освен това е по-малка от Саймън, с може би осем или десет години. По някаква причина не мога да сваля очи от тях. Може би защото и Натали ги гледа. Просто има нещо в тези двамата. Трудно ми е да кажа какво, а и те дори не се докосват.

— Хей, Аби — казва Саймън, а гласът му ми напомня на някого.

Тя не може да спре да се усмихва, когато среща погледа му.

— Здравей, Саймън!

— Как беше днес?

— Хейдън беше страхотна. Прекарахме невероятно в музея, а после и на урока ѝ. Утре ще ти разкажа всичко. Ще се видим сутринта. По същото време?

— По същото време.

Аби отива при малкото момиченце и разрошва косата ѝ.

— Чао, сладкишче!

После се сбогува с Натали и мен, преди да излезе. Потенциалният ми клиент я гледа през цялото време. Докато върви към вратата. Докато я отваря. Докато излиза навън. Когато помахва за последен път.

И аз знам какво има в очите му. В гласа му. Но в главата ми е прекалено голяма каша, за да се справя с това точно сега, затова правя всичко възможно да се фокусирам върху работата, само върху работата, докато преглеждаме плановете.

Когато си тръгваме, с Натали се разхождаме в сумрака на ранната юнска вечер в Ню Йорк. В продължение на половин пресечка и двамата сме тихи, докато Нат не нарушава мълчанието.

— Странно, нали?

— Кое е странно?

— Как само като го погледнеш, можеш да кажеш какво изпитва към нея.

Спъвам се и губя равновесие заради пукнатина на тротоара. Подпирам се на плочките.

— Добре ли си? — пита тя разтревожено.

Кимвам и обърсвам ръка в ризата си, сякаш съм напълно хладнокръвен.

— Да. Добре съм.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Чудя се, обаче — казва тя, сякаш е замислена за нещо.

— Какво се чудиш?

— Как ще се справи с факта, че е влюбен в бавачката на дъщеря си.

Обръщам се към нея, поглеждам я в очите и вдигам рамене безпомощно. Сега вече знам защо тонът му звучеше толкова познато. Защо погледът му ми даде усещане за дежа вю. Беше сякаш поглеждам в огледало и виждам себе си.

Отговарям ѝ най-искрено:

— Нямам никаква представа.

[1] Bat Cave — тайната щабквартира на Батман. — Б.пр. ↑

[2] East Village — квартал в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Крис и Лиъм Хемсуърт — известни актьори; Тор (Богът на гръмотевиците), Гейл (Игрите на глада). — Б.пр. ↑

31.

Събуждам се на следващата сутрин и откривам няколко съобщения на телефона си.

Първото е от банката. В сметката на фирмата ми е депозирана огромна сума. Наистина харесвам доларовите знаци, а в този депозит има много нули. Почесвам се по главата, не съм съвсем сигурен от къде са се взели, докато не виждам следващото съобщение.

От Лейла.

„Не искам да бъда нахална, но проектът отново е в сила, така че си позволих да ви платя депозита. Уведомете ме кога можете да се върнете във Вегас, за да продължите работата по апартамента.“

Очите ми се разширяват, когато започвам да осъзнавам какво означава това.

Тогава намирам съобщение от Натали.

Натали: Видя ли? Мислиш ли това, което и аз?

Уайът: Ти умееш да четеш мисли. Не аз. Защо просто не ми кажеш?

Натали: С възобновяването на работата във Вегас това означава, че можем... СЕЩАШ СЕ!

Уайът: Можем да се качим отново на скоростното влакче? Да добавим виенското колело към репертоара ни?

Е, човек може да мечтае. Преглеждам приложението си за новини, докато чакам, но преди да го отворя, отговорът пристига. В мен се заражда надежда. Надежда, че тя изпитва същото.

Натали: Можем да анулираме брака, както си му е редът.

О!

Оказва се, че тя не мисли за същото като мен.

Изобщо.

Ни най-малко.

Целият въздух излиза от дробовете ми, като спукан балон. Телефонът ми звъни с друго съобщение от нея.

Натали: Това е добре, Уайът. Не е нужно да се притесняваме за всички документи и подробности за развода в Ню Йорк. В Ню Йорк е сложно. Трябваше да помислим за това по-рано — по този начин е лесно.

Уайът: Защо да е лесно?

Натали: Когато се върнем във Вегас, за да започнем работата, ще се наложи да остана един-два дни, за да помогна с организацията, така че можем да получим анулирането лично. Ще отидем в съда, ще подадем сами документите и ще бъдем разведени. Ако се наложи да се срещнем със съдията, ще бъдем там заради работата. Но най-важното е, че ще го направим. Точно както искаше.

Преглъщам и потърквам с ръка челюстта си. Сядам в леглото, отмятам завивките и спускам крака на пода.

Това е добре, нали?

Това е, което и двамата искахме. По дяволите, точно за това настоявах от момента, в който се събудих във Вегас. Но сега изглежда, че искаме различни неща. Тя е изключително ентусиазирана да се разведем, докато перспективата за това ме кара да се чувствам сякаш някакво подивяло животно дълбае дупка в гърдите ми.

Тази дупка става все по-дълбока през следващите няколко дни, докато се занимавам с довършителни работи при няколко клиенти. Продължава да става още по-дълбока, докато тренирам в залата, докато пием по бира с Чейс и той ми разказва как брокерката го поставя пред още предизвикателства заради апартамента, докато работя доброволно заедно с Ник в приюта, и особено, докато двамата с Натали се приготвяме за проекта на Лейла в града на греха. И става огромна зейнала паст, когато изтегляме документите за развода в Ню Йорк, тъй като ще бъде по-лесно да се справим с анулирането във Вегас и не искаме двата комплекта документи да предизвикат объркване.

Когато късно един следобед се качваме на самолета, за да летим до града, където се оженихме, същото проклето място, където трябва да развържем възела, тази болка разяжда гърдите ми и ме оставя кървящ отвътре.

Дори нямам желание да се шегувам и да разказвам разни истории на моята партньорка в забавленията и работата, седнала до

мен. Не ми е до смях. Всичко, което искам, е да се сложи край на това ужасно усещане.

Натали обаче е весела през цялото време. Някъде по средата на полета тя ми припомня плана за първия работен ден.

— Добре — отвърщам без особен ентусиазъм.

После ме уведомява кои материали ще трябва да осигуря.

— Хубаво.

И още веднъж споменава графика, включително и обедната почивка през първия ден, когато трябва да отидем в съда.

— Звучи изпълнимо — казвам, гласът ми звучи измъчено.

Тя потупва с пръст брадичката си и ме поглежда от мястото си в кожената седалка до моята.

— Добре ли си, Хамър?

Кимвам.

— Да. Чувствам се прекрасно.

Нат присвива очи и ме потупва по крака.

— Сигурен ли си? Защото изглеждаш така, като че ли си изпаднал в паника.

Махвам с ръка във въздуха, сякаш това е нищо.

Изведнъж, просто ей така, Натали отваря широко уста и измучава, като някаква луда крава. Продължителен, постоянен звук, който ме кара да се чувствам така, все едно съм се приземил във ферма.

Изумен, зяпам с ококорени очи.

— Какво, по...?

Тя се усмихва сладко и невинно и казва със сериозно изражение, докато другите пътници хвърлят по един поглед към нас.

— Упражнявам репертоара си. Харесва ли ти моята крава?

И тогава ме осенява какво прави и защо. Смахът се надига в мен и за първи път от дни това разяждащо чувство избледнява за момент. Заради нея. За това, че се опитва да ме измъкне от паниката. С животински звуци.

Мамка му, мисля, че съм...

— Но не забравяй, че все още чакам да чуя рева, който ми обеща — казва и ми намигва.

И знам точно защо се чувствам толкова кофти. Защото колкото повече приближаваме Вегас, толкова по-близо съм до момента, в който

ще я загубя. Тази жена, която се забърка заедно с мен в кашата, сътворена в една луда нощ, в момента се изплъзва между пръстите ми. Сега искам всички тези ангажиращи отношения. Копнея за тях. Съдейки по тази празнота в гърдите ми, аз имам нужда от тях, защото този миг с нея — нейната сладост, нейна странност, нейното щуро чувство за хумор, което съвпада с моето — е единственият балсам за тази болка.

Вече не мисля.

Знам.

Аз съм влюбен в съпругата си.

И мисълта, че тя ще стане моя бивша съпруга, изглежда ужасно погрешна. Подобно на полигамия при термитите^[1]. Или на котка, която не мяучи. Това противоречи на законите на природата.

Жената, която искам, е жената, за която се ожених. Преди няколко дни смятах, че не бива да бъдем обвързани по този начин, че трябва да започнем на чисто. Но сега, когато съм сигурен в чувствата си, не искам да слагаме край на връзката си. Искам да продължим.

Единственият проблем е, че тя отчаяно иска да стана нейния бивш съпруг от утре по обяд.

[1] Термитите са моногамни, царицата в колонията избира един мъжки, с който остава през целия си живот. — Б.пр. ↑

32.

Мога да поправа счупена мивка. Мога да окача прекрасен комплект кухненски шкафове. Мога да построя проклета къща.

Това са моите умения.

Но да се справям с проблемни ситуации, свързани с противоположния пол? Нека просто да кажем, че това никога не е било част от уменията ми.

И не преувеличавам, ясно?

Не ме бива във вземането на правилни решения, когато става въпрос за дамите.

След една нощ в „Беладжио“, по време на която въртя и претеглям милион варианти, някои от които включват почукване на вратата на стаята на Натали, и без да казвам нищо, просто я чукам, все още съм в същото объркано положение, в което бях предишния ден.

Не съм по-близо до това да знам кои са правилните думи, които да кажа в правилния ред, в точното време. Думи, които няма да ме въвлекат в някаква бъркотия и лош късмет.

След като си взимам душ, обличам дънки и риза. Обикновено не се докарвам за работа и това е моята представа за официално облекло. Смятам, че човек трябва да се облича с респект, когато отива в съда по време на обедната си почивка.

Представям си огромна бетонна сграда, мъже и жени в черни тоги, които се разпореждат със съдбата ти, и потръпвам. Ако навсякъде нещата са едни и същи, предпочитам да избягвам съдилищата. И ако успея да измисля какво да кажа на Натали, може би няма да се наложи да отиваме там.

Хей, Нат? Искаш ли да излезеш на среща с мен сега?

Скъпа, знам, че това може да прозвучи лудо, но има ли шанс да останем женени?

Амииии, чудех се... какво ще кажеш да опитаме? Довечера да вечеряме заедно, да се пренесеш при мен и да бъдеш моята жена?

Да, както казах, идеите ми не струват.

Бележка към мен: Опитай да намериш яснота по въпроса през следващите няколко часа.

Тази задача би била много по-лесна, ако можех да се доверя на инстинктите си, когато става дума за жени. Знам само, че обичам Натали и трябва да измисля как да я задържа. Прекратяването на този брак изглежда като грешния начин да се направи това.

Обаждам се на единствената жена, на която винаги съм разчитал — сестра ми. Тя отговаря на второто позвъняване и говори като аукционер — с изключителна скорост.

— До лакти съм в тесто за сладкиш „Червено кадифе“, но винаги имам време за теб. Знаеш, говори бързо!

Мога да чуя познатите звуци в нейната пекарна на заден план.

Докато крача по плюшения килим, изливам сърцето си. Но нали се сещаш, набързо.

— Ето какво. Влюбен съм в Натали и не знам какво да правя.

Джоузи не се поколебава.

— Каза ли й?

— Не. Ами ако тя не изпитва същото?

— Това е риск, който трябва да поемеш.

— Но ако...

Няма нужда да довършвам. Джоузи знае за какво мисля.

— Какво ще стане, ако те прецака? Ако ти забие нож в гърба? Намеси се в бизнеса ти?

Мръщя се и съм на път да отрека, че всички тези прекалено страшни и твърде реални възможности са минавали през главата ми, когато шумно, мокро цопване прекъсва разговора ни. Чувам приглушения глас на сестра ми, след което се възцарява тишина. Имам чувството, че телефонът на Джоузи се къпе в тестото за сладкиша точно сега.

* * *

Натали: Припомни ми, че това е правилното решение.

Шарлът: О, миличка. Знам, че не е лесно.

Натали: Но това е правилното решение, нали?

Шарлът: Не мога да направя този избор вместо теб. Част от мен мисли, че си луда. Но те подкрепям, дори да не съм съгласна с теб.

Натали: Знам. Оценявам това. А ако объркам нещата още повече?

Шарлът: Поемаш риск. Огромен риск. Необходимо е да обмислиш всички негативи. Запитай се дали трябва.

Натали: Мисля, че трябва. Трябва да направя това, Шарлът. Трябва.

* * *

Почуквам на вратата на Натали, но това, което чувствам, съвсем не е като пърхане на пеперуди в корема. Не е и като колибри, което лети наоколо. То е по-скоро като ято полудели черни гарвани, които ме разкъсват.

Поемам си въздух, опитвам да се концентрирам, но когато тя отваря, дъхът внезапно напуска дробовете ми.

Исусе Христе, защо трябва да е толкова красива?

Облечена е в оранжева рокля с тънки презрамки, едно от онези малки, къси пуловерчета и чифт бежови сандали. Светло, жизнерадостно и красиво, без да е провокативно.

Това е тя. Слънчев лъч и типичното американско момиче-мечта.

Нат посочва своя летен тоалет.

— Това е моята рокля за анулирането. Какво мислиш?

Мразя я.

Ненавиждам факта, че има такава, че я нарича по този начин и най-вече, че е толкова дяволски развълнувана да прекратим връзката си. Но тя е зашеметяваща, докато ме гледа с усмивка, която ме убива и всичко, което мога да кажа, е суровата истина.

— Харесвам я. Изглеждаш великолепно.

Тя потупва с пръст върху едно от копчетата на бялата ми риза.

— И ти изглеждаш красив. — Слага чантата на рамото си и казва със закачлив тон. — Какво ще кажеш да отидем на работа, да излезем в обедната почивка, за да се разделим, и може би, ако изиграеш картите си правилно, да вечеряме заедно довечера?

Това беше един от моите варианти, но сега, когато го казва на глас, не изглежда достатъчно. Ние сме повече от това. Вече сме много

повече. Просто трябва да я убедя.

Но не съм толкова твърдоглав, за да откажа среща с Натали, така че се съгласявам.

Сияеща, тя потупва часовника си.

— Трябва да сме при Лейла след тридесет минути и се обзалагам, че ще подраним, ако тръгнем веднага. Имаме време да спрем за чаша кафе по пътя. Като начало на новия проект, може би — казва тя, като повдига рамо и ме гледа толкова очарователно, докато флиртува с мен.

И това е. Прищраквам. Не мога просто да пия кафе с нея. Не мога да флиртувам с нея точно сега.

— Не искам кафе — казвам грубо.

— Какво искаш тогава?

— Теб.

Палава усмивка разтяга устните ѝ.

— Заради добрите стари времена?

— Не — тонът ми е сериозен. — Заради новото време, Натали.

Сърцето ми препуска като гепард. Преглъщам и изтласквам нервите и дивите гарвани.

— Искам теб. Искам да бъда с теб. Луд съм по теб — обяснявам, започвайки с това, което е в сърцето ми, въпреки че имам още толкова много за казване.

Но преди да мога да ѝ кажа повече, очите ѝ се напълват със сълзи. Тя притиска пръсти към устните ми.

— Шшшт! Не го казвай!

Бърча чело.

— Да не казвам какво?

— Не казвай нищо! Не сега! — Гласът ѝ се пречупва. — Моля те!

Тя поклаща глава, когато една сълза се търкулва по бузата ѝ, и може би това е причината защо не разбирам жените. Защото съм напълно объркан. Тя флиртуваше и беше сладка до преди няколко минути и бях сигурен, че иска да продължим връзката си. Сега, когато ѝ казах, че съм луд по нея, тя е тъжна. Нямам никаква представа какво да правя, но това, което знам, е, че не съм от мъжете, които стоят безучастно и гледат как жената плаче.

— Какво мога да направя, за да си щастлива?

Тя се приближава и прошепва:

— Прави любов с мен.

Това... това мога да го направя.

Вземам лицето ѝ в шепи, бутам я до стената до вратата и я оглеждам от главата до петите, запомням всяка извивка, всеки мускул, всяка долчинка и издатина. Не знам как бихме могли да се съберем. Не знам какво ще стане след това. Но съм луд по нея.

Плъзгам длани от раменете ѝ надолу по ръцете, до талията ѝ, запечатвам в съзнанието си усещането за нея. Тя е моя и е тази, която не мога да пусна да си отиде.

Въпреки че нямам отговори, точно в този момент, съм сигурен, че с Натали сме на една вълна. Тук никога не сме имали никакви проблеми. Целувам мекото на ухото ѝ и я гризвам със зъби. Нат обвива ръце около врата ми и ме придърпва по-близо.

— Чувствам те като моя — прошепвам.

Тя прехапва устна, сякаш възпира думите си. Заравям лице в шията ѝ, целувам извивката на гърлото ѝ, възбуждам я. Стоновете ѝ стават по-силни, по-високи, повдигам полата ѝ, докато сръчните ѝ ръце смъкват дънките ми. Това е всичко, от което се нуждая в този миг — нищо повече или по-малко от тази връзка.

Натали обвива ръце около пениса ми и аз потръпвам. Господи, чувствам я толкова добре. Тя ме гали и аз затварям очи, като тласкам бедра в меката ѝ длан.

— Нат — стена, но не казвам нищо повече. Дамата каза думата си. Исква ме безмълвен и ще ме има точно такъв.

Толкова дълго, колкото ме желае.

Пъргавите ѝ ръце се стягат около ствола ми и тя ме придърпва по-близо. Издърпвам бикините ѝ надолу и плъзвам пръсти във влажната ѝ сърцевина. Тя е готова за мен. Така дяволски мокра и чувствена.

— Виж колко си възбудена — стена, защото е прекалено трудно да мълча.

— Уайът, трябва да спреш да говориш и да започнеш да ме чу... — но се спира, приближава лицето си, челото ѝ докосва моето и прошепва още веднъж. — Да правиш любов с мен.

Ето ги отново. Тези две думи. Преди никога не ми ги е казвала — да правим любов — и това ме кара да вярвам, че може би и тя изпитва

същото. Потърквам главичката на члена си срещу нея и с едно бързо движение прониквам вътре. Тя е толкова влажна и тясна, и стегната, обожавам начина, по който си пасваме. Сякаш ни е писано да бъдем заедно. И всичко, което се е случило преди, ни е довело до тук.

Искам да ѝ кажа всичко, как се чувствам и какво искам — нея в живота си, както и много повече.

— Любима — шепна ѝ в ухото и тя потръпва.

— О, Уайът!

Сладкият ѝ глас е неприкрит хленч и този звук ме докосва дълбоко в сърцето. Тя се вкопчва в раменете ми, докато правя любов с нея. Макар че времето лети, макар че това няма да продължи дълго, аз се наслаждавам на моето време по свой собствен начин. Наслаждавам се на всеки звук, който тя издава, всеки сладък, еротичен стон, всеки шепот и всяка въздишка. Вдигам крака ѝ по-високо около кръста си и прониквам по-дълбоко в нея. С моето докосване искам да изтрия всяка тъга, която Нат чувства.

Може да съм взел няколко неправилни решения. Може и да съм направил някои грешки. Но това не е една от тях. Тя няма да бъде част от разнообразното ми минало. Тя е моето настояще и бъдеще. Знам, че е така. Вярвам го.

Защото има секс, има страст, има желание.

А после и това. Точно сега. И то е всичко, защото съм толкова влюбен в нея.

Само след секунди тя ме сграбчва за задника и вика името ми, а аз съм с нея. Звуците, които издаваме, са нажежени до бяло, диви стонове, силни викове на удоволствие, докато тя свършва и аз се присъединявам към нея в това, което се надявам да е началото на нещо ново.

Докато Нат се мие в банята, аз се строполясвам на леглото ѝ, проверявам телефона си и виждам, че имам съобщение от сестра ми.

Джоузи: Съжалявам! Телефонът ми цопна в тестото. Както и да е, слушай... любовта е поемане на риск. Това не е ракетна наука. Просто говори от сърце и ѝ кажи, че тя е единствената.

Усмивам се и чувство на спокойствие залива тялото ми.

Уайът: Мога да направя това. Определено мога.

Джоузи: Разбира се, че можеш. Просто имай вяра в себе си. На новите ти инстинкти за нея. Не на старите.

Уайът: Обещавам! Аз съм нов човек.

Прибирам телефона в джоба си, поемам дълбоко дъх и чакам жената, която обичам. Водата тече в мивката, значи тя все още е в банята. Когато ставам, минавам покрай поставката с телевизора. Телефонът на Натали вибрира върху дървената повърхност. Поглеждам надолу и виждам на екрана номер започващ с 917. Някой от Ню Йорк я търси. Не е моя работа, за да отговоря, затова го оставям и бръмченето спира.

След това издава звук, както когато обажданият се е оставил гласово съобщение. Звукът привлича вниманието ми обратно към екрана за част от секундата.

Това е достатъчно време, докато съобщението светва. Било е преобразувано от гласово в текстово. Трябва да отклоня поглед. Наистина. Но не го правя.

„... Ронда Хефнър от «Хефнър и Хикском», във връзка със срещата ни. Прегледах информацията, която ми изпратихте, и да, искането Ви е обосновано...“

Хващам се за стената, сякаш подът се е разтресъл. Какво, по дяволите? Главата ми се замайва и странно, ново усещане за гадене се надига в мен. Става още по-зле, когато кликвам на телефона си, правя бързо проучване в Гугъл и установявам, че „Хефнър и Хикском“ е фирма за трудовоправни отношения в Ню Йорк.

Докато паниката нараства в мен, прехвърлям наум разговорите ни относно адвокатите. Когато нещата с „Лесни Разводи“ пропаднаха, Натали спомена, че ще говори с юрист, приятел на Шарлът, специалист по семейно право. Тя каза, че жената ѝ е дала полезни насоки в полза на анулирането срещу развода в Ню Йорк. На „Пазара на фермерите“ дори говорихме, че не се нуждаем от адвокати и се съгласихме да не използваме услугите им.

Съдейки по всичко, днес нямаме нужда от адвокат.

И в този момент студът във вените ми се превръща в страх. В паметта ми изниква вечерното парти, как Шарлът шътка на Спенсър, как осъзнавам, че Натали и сестра ѝ имат тайни.

Големи тайни. Може би адвокатът, с който са говорили, не е бил специалист по семейно право.

Отварям уебсайта на секцията „ЗА НАС“ и точно тогава ножът се забива в гърба ми. Фирмата е специализирана във воденето на съдебни дела, свързани с трудовата заетост — дискриминация, злоупотреба, сексуален тормоз.

Натали не е наела адвокат, за да се разведе с мен. Наела го е, за да ме съди.

— О, мамка му! — мърморя с осезаем страх в гласа, докато събирам две и две, и единственото, което ми идва на ум, е сексуален тормоз. Затова е наела специалист по трудовоправни отношения, за да подаде иск.

Обоснован иск.

Тя ще представи и текстовите съобщения, цялата комуникация с шефа, който си пада по своята служителка. Същата служителка, която губи втората си работа заради този шеф. Няма как да осъди доджото. Няма договор с тях. Има договор с мен.

Стомахът ми се свива и мълчаливо се проклинам.

Направих го отново. Смесих работата с удоволствието. И този път резултатите могат да бъдат катастрофални. Този път не е виновен лошият ми късмет с жените. Вината е сто процента моя и това е много по-лошо от отровен сандвич.

Трябваше да се откажа от Натали много отдавна.

33.

Правя всичко възможно да скрия необуздания страх, който препуска в мен, когато се отбиваме при Лейла, на път за съда. Възнамерявах да избягвам Лейла и Натали, но след проблемите, които имахме с този проект преди, не мога да не се появя. Освен това сега може да имам нужда от парите на клиентката си повече от всякога. Не мога да бъда по-щастлив, че с Натали подаваме документите след по-малко от три часа. Искане ми се да можем да ускорим процеса.

Часовникът тиктака силно в ухото ми с всяка изминала секунда, докато преглеждаме плановете за преустройството на кухнята.

Концентриран съм, докато говорим, като се старая да мисля само за работата, а не за жената, която току-що чуках, и която ще се опита да ми го начука. Няма да ѝ позволяя. Писах на Чейс, че трябва отново да говоря с братовчед му и съм сигурен, че веднага щом приятелят ми приключи с премахването на косми от ушни канали или на обеци от пълове, ще ми се обади.

— Трябва да сме готови в рамките на няколко седмици — казвам решително. Напрежението така здраво ме е стегнало, че всеки момент мога да се счупя.

— Толкова съм развълнувана, че този проект се осъществи — казва Лейла и слага ръка върху рамото на Натали. — И тази жена има цялата заслуга за това. Запознанството ми с нея по време на часовете по самозащита ми помогна да осъзная, че искам да направя това преустройство и как можем да го осъществим. Бях уплашена, но тя ме окуражи.

Очите ми се разширяват до размера на океана.

— Така ли?

Лейла кимва.

— Тя е готова на всичко за теб.

— Обзалагам се, че е така — казвам и картината започва да се изяснява. Натали трябва да е работила здраво, за да ни осигури този проект, може би и за да се опита да твърди, че помага на бизнеса ми.

Гадост, гадост, гадост! Какво подло малко котенце е тя. Промъква се навсякъде. Меси се във всяко проклето нещо.

— О, Натали! Подсети ме да ти покажа кабинета — казва Лейла с широка усмивка.

Натали поставя ръка върху моята.

— Лейла не спираше да ми разказва за този кабинет по време на урока миналата седмица и много исках да го видя.

Докато клиентката ни развежда из кабинета, всичко, за което мога да мисля, е, че съм с един час по-близо до приключването на този скапан съюз с жената, с която преди малко правих секс.

* * *

Мустакатият служител с очила с телени рамки взема документите, прикрепя ги с телбод и ги подпечатва с датата.

— Ще бъдат подадени днес и след няколко седмици, когато анулирането е одобрено, ще ви уведоим — обяснява той, без да вдига поглед. Монотонният му глас би трябвало да дразни слуха ми, но звучи като приятна музика, защото съм на една крачка разстояние от изхвърлянето на тази жена от живота ми.

Натали се повдига на пръсти.

— Много Ви благодаря — казва тя и никой, дори и Мистър Клийн^[1], не може да изтрие усмивката от лицето ѝ. Тя е толкова щастлива за раздялата и това е дразнещо. Подозрително. Още едно доказателство срещу нея.

Потропвам с пръсти по износеното дървено гише на служителя.

— Колко време отнема това — питам отегчения мъж.

— Няколко седмици — промърморва той.

— Но колко приблизително — една седмица, две седмици, три седмици, четири?

Бавно, сякаш му струва нещо да вдигне брадичката си, той ме поглежда.

— Няколко седмици — повтаря, като скритият подтекст е да се разкарам.

— Но колко обикновено е това?

Човекът ми хвърля поглед, който казва „Майтапиш ли се с мен“.

— Това е повече от един ден и по-малко от много дни.
Въздъхвам, но като куче, захапало кокал, не се отказвам.

— Може ли по-конкретно, моля?

Натали ме хваща за ръката.

— Уайът — казва тихо, — той каза няколко седмици.

— Но аз искам да знам какво означава няколко седмици — отвръщам й.

Тя преглъща и извърща поглед от мен. Обръщам се към мъжа и опитвам учтиво вместо грубо.

— Ще ви бъда много благодарен, ако може да ни кажете приблизително. Просто стеснете понятието още малко, много моля.

Събирам длани, като за молитва, надявайки се той да разбере това, за което го моля, и да покаже милост. Мъжът отново отваря напуканите си устни:

— Ето ви приблизително — казва с престорена усмивка. — Няколко седмици.

Бута копие от документите ни към нас, звъни със сребърната камбанка на гишето и извиква „следващия“.

Тръгваме по коридора на съда и се отправяме към изхода.

— Хей! Искаш ли да ми кажеш за какво беше всичко това? — пита Натали.

Прокарвам ръка през косата си и мрънкам:

— Просто искам цялата тази проклетия да свърши.

— Е, да — казва тя и върти очи. — Това е очевидно.

— Не се опитвай да се държиш така, сякаш не изпитваш същото — изтърсвам аз, когато стигаме до изхода.

Отварям вратата и й правя път да мине. Обноските все още имат значение, дори когато всичко останало се разпада.

Тя излиза под яркото следобедно слънце на Вегас, като засенчва с ръка очите си, за да ги предпази.

— Ти го искаше — казва студено. — Ти искаше това.

Мръщя се.

— Какво?

— От самото начало даде да се разбере колко много искаш това, Уайът — казва Нат и сега звучи вбесено. От мен. Тя размахва ръце. — Мислех, че ще си доволен. Мислех, че това е, което искаш. Защо не си щастлив?

— Мислиш, че трябва да бъде щастлив? — отвърщам ѝ, раздразнението ми нараства, достига връхната си точка. Чакам я да отвърне. Трябва да съм готов за нейното нападение.

— Мислех, че ще започнем да излизаме на срещи?

— Това би ти харесало, нали? — Тонът ми е много по-язвителен, отколкото възнамерявах да бъде. Тя се отдръпва от мен. Вдига длани в ясен „не ме доближавай“ жест. Гледа ме така, сякаш съм някой, когото не познава.

Сините ѝ очи ме изучават, преди да отговори. В тях виждам ужас. Тя е ужасена от мен.

— Защо си такъв гадняр? — Гласът ѝ се пречупва. — Направих това, защото го искаше. Ти ме накара да обещам...

След това притиска ръка към устата си. Думите ѝ гъделичкат нещо дълбоко в съзнанието ми. Бледи спомени, които се напрягам да възстановя. Откъслечни думи звучат в главата ми и усещам, че са мои. Като неща, които ѝ казах в нощта, в която се оженихме. И песен.

Нашата песен.

Обещай ми, обещавай ми, обещавай ми.

Какво, по дяволите, съм я помолил да направи?

И сега е мой ред да потърся лицето ѝ. Устните ѝ треперят и очите ѝ са влажни, сякаш съдържа сълзите си. Тази болка, която изпитвах дни наред, се завръща, загнездва се в мен, като че ли животното, което дълбае дупката, се опитва да ми каже нещо. Това, че може би Натали не е причината за моите съмнения. А техният край.

Потривам врат, опитвам се да разбера какво означава този момент. И по-важното, кое вярвам, че е истина. Виждам нейните искрени очи и честното ѝ лице и не знам как може да планира да ме предаде. Не знам как може да забие нож в гърба ми. Тази жена — тя не е такава.

Наречи го вътрешен инстинкт.

Наречи го усещане.

Истина е.

Въпросът сега е дали мога да го послушам? Ако съм се горил преди, означава ли, че ще се опаря отново?

Поредица от образи минава през съзнанието ми — всичките ни моменти заедно, до онова мучене в самолета. Въпреки че онова

проклето гласово съобщение ме кара да искам да побягна, сърцето ми казва, че съм го разбрал погрешно. Сърцето ми казва да остана.

Само защото не се доверявам лесно, не означава, че не бива да вярвам на тази жена. Ако има някой, на когото трябва да се доверя, това е Натали. И ако не се опитам да поправам това сега, ще я загубя. Това е шанс, който не мога да пропусна, с доказателство или не.

Ще поема риска.

— Нат, съжалявам! — казвам тихо, като посягам към нея. — Просто съм объркан в момента. Но съм луд по теб и не искам това да свършва — добавям и това е начало. Единственото начало, което мога да измисля в момента.

— Аз също не исках.

Не исках.

— Но сега искаш? — питам с треперещ глас.

— Не ми харесва начинът, по който току-що ми говори.

Сърцето ми пропуска удар. Тук, на стълбите пред съда, тя се качва, аз слизам.

Посягам към ръката ѝ и я обгръщам с моята.

— Така ли приключва?

Гласът ми почти не прилича на моя. Нейният е като шепот.

— Ти ми кажи!

Искам да попитам за гласовата поща, за обаждането, за адвоката. Искам да попитам какво съм ѝ обещал. Искам да знам дали съм прецакал непоправимо това между нас. Най-вече искам да знам дали има шанс да го поправам.

Но преди да успея да кажа нещо отново, тя вдига ръка.

— Сега не мога да говоря с теб. Може да поговорим по-късно, ако решиш, че можеш да се отнасяш с мен по начина, по който винаги си го правил, а не така, както се държа сега. И наистина се надявам, че можеш да го направиш. Но точно сега имам нужда от почивка. Направих нещо лудо и вероятно глупаво. Така че ще отида да видя Лейла и кабинета ѝ, тъй като това ще разсее мислите ми от имейла, който скоро ще получиш.

Тя слиза надолу по стълбите и спира такси, което я отвежда далеч от мен.

[1] Mr. Clean — Мускулестият гологлав мъж, облечен в бели дрехи от рекламите за почистващи препарати. — Б.пр. ↑

34.

Никакъв имейл.

Продължавам да проверявам всичко, което ми изпраща, между заявката за Юбер^[1] и обаждането до Лейла, за да я попитам дали иска да отида сега, за да поработя.

Гласът ѝ е сладък, но непоколебим.

— Защо не си вземеш почивка за следобеда? Аз съм с Натали и имаме да свършим няколко неща.

Мога да се закълна, че на заден план чувам Нат да плаче. Този звук стяга гърдите ми. Искане ми се да мога да я утеша, но не съм аз този, с когото тя иска да бъде точно в този момент.

— Добре. Погрижи се добре за нея, моля те.

— Разбира се. И се върни по-късно — добавя Лейла, след което казва по-тихо. — Понякога една жена се нуждае просто от няколко минути да е насаме.

— Благодаря ти.

Въпреки че сърцето ми се къса от собствената ми глупост, в мен за кратко се разлива спокойствие, благодарение на съвета на Лейла. Жената винаги се е държала добре с нас. Тя ще се погрижи за Натали, докато аз разбера как да оправя кашата, която забърках. Затварям и отново проверявам пощата си. Нищо.

Целият следобед зейва пред мен като огромна черна дупка. Искане да работя, да удрям, да окачвам и пробивам, а не да скитам безцелно из град, който едва познавам, само защото съм твърдоглав идиот.

Но когато шофьорът завива по Главната, по пътя към Беладжио, осъзнавам, че това не е просто град, който едва познавам. Това е градът, в който започнах тази любовна история с Натали и мястото, където не искам тя да свърши.

Навеждам се напред и питам шофьора дали може да сменим посоката.

— Дадено. Накъде?

— Дай ми минутка да намеря адреса — казвам и правя бързо търсене на телефона си.

Намирам го и той въвежда данните в GPS-а.

Десет минути по-късно приближавам до малък параклис и търся мъж в златен сценичен костюм. Искам да попитам Лари дали си спомня сватбата ми. Дали може да ми помогне да разбере къде съм сбъркал. Това е сламка, но е единствената, за която да се хвана.

След като влизам в параклиса и чувам музиката, се връщам назад във времето, към нощта на венчавката ни, когато Елвис припяваше как не може да не се влюби.

И докато най-романтичната от всички романтични песни свири отново, звуците някак си отключват неясните думи, които гъделичкаха съзнанието ми само преди час. Пиянското затъмнение от сватбената церемония вече не е мъглив спомен. Той е съвсем ясен и мога да чуя всичко, което съм казал след обетите.

Препъвам се в една пейка, когато спомените ме заливат като цунами.

* * *

Стоя пред олтара, стискам ръцете ѝ и я гледам в очите, докато Елвис озвучава церемонията ни.

— Красива си, Нат, и всеки ден, когато те видя на бюрото, си мисля колко много обичам да идвам в офиса и да работя с теб. Но не е само защото си прекрасна. Ти се справяш с фирмата по-добре. — Стискам ръцете ѝ по-силно, държа я здраво, уверявайки се, че дори в моето нетрезво състояние, тя е наясно, че всичко, което казвам, идва от сърцето ми. — Ти превръщаш работата в удоволствие, но си и дяволски добра. Без теб фирмата е нищо.

Нат поклаща глава, но не спира да се усмихва.

— Това не е вярно. Ти си толкова талантлив.

Елвис пее за глупаците, които прибързват, и тази дума — глупаци — се загнездва в мен. Не искам да бъда изигран отново. Не мога да поема този риск.

— Не. Вярно е. Ти преобрази WN и аз не мога да ти се отблагодаря достатъчно. Толкова съм щастлив, че ще продължим да

работим заедно. Искаш го, нали?

Тя кима и се смее.

— Разбира се. Защо? Нали няма да ме уволниш тази вечер?

Накланям се по-близо, лепвам влажна целувка на устните ѝ и казвам „не“.

— Не! Не! Не, по дяволите, няма шанс да те уволня. Но трябва да знаеш, че работата е причината, поради която не можем да останем женени. Прекарах невероятно с теб и искам много повече, но на сутринта трябва да анулираме брака.

Очите ѝ са напълно сериозни, дори когато хлъцва.

— Да. Разбира се.

След това преплитам пръсти с нейните още по-здро̀во.

— Тази нощ беше невероятна и част от мен се чувства точно както в песента, защото някак неусетно се влюбвам в теб.

Очите ѝ се разширяват от изненада и може би дори от надежда, но аз съм набрал мощност и продължавам с останалите непланирани мисли, които просто трябва да споделя сега.

— А когато това се случи, Нат, правя грешки и се прецаквам, защото съм глупав и прекалено доверчив. Веднъж вече се опарих. Така че не позволявай това да се случи с мен. Искам да продължим да работим заедно. А ти?

— Да, Господи, да!

— Тогава ми обещавай нещо!

— Какво?

— Обещавай ми, че ще сложим край на това утре. Че ще се разведем. Вероятно, ще те помоля да останеш с мен, защото вече съм луд по теб. Може би ще те моля хиляди пъти. Ще пробвам всичко, за да те убедя, но трябва да ми обещаеш, че независимо колко съм убедителен, ще сложим край на този брак. Защото не мога да смесвам бизнес и удоволствие. Това е моята ахилесова пета и имам нужда да ми помогнеш. Обещавай ми, обещавай ми, обещавай ми! — казвам с дрезгав глас и после чакам.

Но не за дълго.

Очите ѝ са пълни с искреност, докато отговаря тържествено.

— Обещавам, Уайът! Обещавам! Обещавам! И те разбирам. Разбирам те! Наистина!

* * *

Отпускам чело в дланите си, когато осъзнавам какво се е случило. Ето защо тя отстоява позицията си. Защото я помолих. По дяволите, умолявах я да ми пази гърба. Накарах я да се закълне, че ще спази уговорката. Дори си позволих да ѝ го кажа още веднъж в деня, когато скъсах чека ѝ.

„Дадох ти обещание и имам намерение да го спазя, независимо дали съм изпил няколко бири, или не. Аз съм човек, който държи на думата си и определено очаквам хората, с които работя, да се отнасят към мен така, както аз към тях.“

Тя спази обещанието, което я помолих да ми даде. Тя ме предпази от самия мен. Но сега аз съм този, който нарушава други обещания към нея. Неизречени такива, които дойдоха с начина, по който се целувахме, с моментите, които споделихме, с времето, което прекарахме толкова добре заедно.

Стискайки пейката пред себе си, аз се изправям и почти се блъсвам в мъж със златен гащеризон.

— Хей, ти! Искаш да се ожениш днес ли, синко?

Не му отговарям, защото телефонът ми изпиуква и най-последно имейлът ѝ се появява. От адвокатата ѝ е, но тя го е копирала и думите са нейните. С най-бързото движение в човешката история отварям бележката и прочитам последното нещо, което съм предполагал, че ще видя.

Скъпи, Уайът.

Моля те, приеми това като предизвестие за напускане. Обожавах всеки миг от работата с теб. Беше забавно, предизвикателно и много ползотворно. Но не мога да работя с теб, ако искам да бъда с теб. А аз искам. Наистина желая да бъда твоя. Така че ще поема риска и ще направя избор, който ще ни позволи да бъдем заедно. Допитах се до адвокат по трудовоправни отношения, за да се уверя, че не нарушавам договора си с теб, и тя каза, че при определени обстоятелства, когато имаш обосновани искания, можеш да прекратиш трудовата заетост без

двуседмично предизвестие. Като се има предвид, че съм влюбена в теб, моля те, приеми това като обосновано искане да напусна поста си в WH. Да влезе в сила незабавно.

С обич, Натали.

Ох, определено съм загазил.

Когато вдигам очи от екрана и срещам очакващия поглед на Лари, успявам напълно да осмисля въпроса, който току-що ми зададе.

И знам как да се опитам да поправя кашата, която забърках.

Понякога просто трябва да рискуваш всичко.

[1] Юбер (Uber) — технологична компания, със седалище в Сан Франциско, Калифорния, създава едноименно мобилно приложение за споделено пътуване, която работи в много градове на няколко страни. Фирмата използва смартфон приложение за получаване на заявките за превозване, и след това изпраща тези заявки до своите водачи (софтуерното приложение на Uber изисква потребителите и шофьорите да имат смартфон). Пътниците използват приложението, за да заявят превоза и да следят местоположението на запазения за тях автомобил. — Б.пр. ↑

35.

В моята работа съм се усъвършенствал в едно нещо: преустройството.

Цялостното преобразяване на кухнята е основното ми умение. Знам от какви материали имам нужда, подходящите инструменти, които да използвам и съм се превърнал в специалист по спазването на крайните срокове.

Това, може би, е най-трудното преустройство, което някога съм предприемал, като се има предвид разрушителната атака, която приложих върху връзката ни по-рано тази сутрин. Но бързо изготвям списък с необходимите неща, след което задействам плана си, започвайки с хотел „Ню Йорк, Ню Йорк“.

След като минавам през вратите на хотела, аз се втурвам напред. Добре де. Не точно.

Ако хукна да тичам, охраната вероятно ще ме повали.

Но определено бързам. През казиното, покрай магазините, нагоре по ескалатора и през безистена, като поглеждам с копнеж към черните завеси, които крият машината за пинбол. Не се отправям към входа. Вместо това тръгвам към изхода за влакчето. Куп посетители се изсипват оттам, развълнувани и преизпълнени с адреналин от шеметното пътуване нагоре-надолу.

Това е мястото, където двамата с Натали изживяхме първото си приключение, и когато пристигам на гишето за снимки, съм готов и твърдо решен да намеря доказателства за това. Оригиналът е на сигурно и безопасно място в дома ми. За щастие, същата жена, която работеше онази нощ, е тук и днес — веселата брюнетка с плитките и червените очила, само че днес косата ѝ е вдигната в конска опашка.

— Какво мога да направя за вас? — усмихва ми се приятелски.

Следвам отново съвета на Чейс — правя точно обратното на това, което направих по-рано. Вместо да изкарвам раздражението си върху нея, както направих с чиновника, отправям молбата си внимателно:

— Здравейте! Преди около два месеца бях тук с жената, в която току-що осъзнах, че съм лудо влюбен.

Очите на продавачката светват и аз продължавам, като ѝ давам датата и приблизителното време.

— Беше ни направена снимка, нашият номер бе шестнадесет. Ако има някакъв шанс да я откриете и да ми направите копие, ще бъда изключително благодарен и с радост ще ви се отплатя двойно или тройно. Само кажете. Имам нужда от тази снимка, за да ѝ покажа колко щастливи можем да бъдем заедно.

Брюнетката притиска длани върху сърцето си.

— Обичам този град! Вегас е пълен с истории за любов.

Тя се изправя и добива сериозно изражение.

— Абсолютно положително ще я открия за вас.

Десет минути по-късно излизам от „Ню Йорк, Ню Йорк“ с копие на Натали и мен на върха на скоростното влакче, носещи се на крилете на щастието.

След това хуквам към дрогерията на ъгъла, използвам телефона си, за да потърся „снимка онлайн“, изпращам я на имейла си и я принтирам. Купувам две рамки. После спирам в Уин^[1] и двадесет минути по-късно разполагам с всички материали, необходими за най-трудния ремонт.

Единственото останало нещо е тя.

С подновено огромно напрежение и бушуващи нерви, аз се обаждам на Натали.

Телефонът ѝ звъни ли, звъни, след което се включва гласовата поща. Внезапна тревога ме обзема, докато се чудя дали не ме отбягва. Но я пренебрегвам и набирам Лейла.

— Здравей, Уайът.

— Здравсти, търся Натали. Дали е някъде наблизко?

— Тук е, но сме заети с пазаруване. Дай ни още малко време и мисля, че тя ще бъде готова.

— Къде сте?

Тя се смее.

— О, Уайът! Натали просто ми помага с няколко неща, които трябва да организирам, и си прекарва доста добре тук. Не се притеснявай. Ще се видим скоро.

И аз се усмихвам, докато затварям.

Да, ще се видим.

Имам чувството, че знам къде е жената, която искам. Защото я познавам. Знаем какво обича.

Каза ми, че може да живее щастливо тук. Че това е любимото ѝ място на света. И след като помага на Лейла за обзавеждането на дрешника ѝ, наречи ме Шерлок, но съм дяволски сигурен, че ще намеря Натали в онази голяма кутия, недалеч от Главната.

След като таксито ме оставя, отправям една бърза молитва към Вселената да мога да я намеря и да направя не само една крачка, а всички стъпки, за да оправя нещата между нас. Докато вратите се отварят, оглеждам „The Container Store“, като се надявам да зърна руса коса, намек за силни крака и цветна ивица от оранжева лятна рокля.

Тази рокля. Мили Боже, тази рокля! Устата ми се пълни със слюнка, като се сетя как изглеждаше с нея и защо днес беше толкова щастлива в съда. Защото тя ми даваше всичко, което смяташе, че искам. Защото Нат ме обича.

По дяволите, обича ме!

Отправлям се надолу по пътеката, като бродя с поглед насамнатам в морето от „Tupperware“^[2], кутии за шапки, текстилни шкафчета за документи, купички за котешка храна, етажерки за баня, кошове за пране, кутийки за хапчета във всеки размер, които можете да си представите, закачалки и торби за дрехи и най-накрая пристигам в рая за обзавеждането за дрешници.

Оранжево.

Виждам оранжево.

И това е щастие за мен. Като всичките ми любими спомени и всичко, което искам за бъдещето си.

Тя е с гръб към мен и държи шкафче за обувки, което показва на Лейла.

— И после монтираш това на средния рафт, което ти помага да подредиш всичките си обувки — казва Натали и гласът ѝ ме изпълва с надежда.

Надявам се, че не съм я изгубил. Надявам се, че мога да се справя с това. Надявам се, че тя не мисли, че съм луд.

Лейла ме поглежда и очите ѝ светват, но бързо прикрива изражението си. Въпреки това Натали трябва да е усетила, че съм тук, защото внезапно се обръща, очевидно изненадана.

Спирам да мисля, да се надявам, да се чудя. Просто го правя.

Отивам при нея и започвам да говоря от все сърце. Изобщо не е трудно да ѝ кажа, че тя е единствената.

— Трябваше да направя много от нещата по различен начин, Нат. Първо трябваше да ти кажа, че те обичам. Защото е така. Обичам те до полуда и може би понякога това ме побърква. — Тъглчето на устните ѝ потреперва, сякаш се опитва да прикрие усмивката си. — Не трябваше да подавам документите за анулиране днес. Не трябваше да се държа като задник с теб на стълбите пред съда, след като ти просто изпълняваше най-нелепото нещо, което някога съм те молил да направиш. И най-вече, никога не трябваше да искам от теб да спазиш такова нечестно обещание в нощта, когато се оженихме.

— Всичко е наред, Уайът — казва тя и гласът ѝ е пълен с нежност. — Спазих го, защото беше важно за теб.

Поклащам глава, отново ядосан на себе си, но още по-влюбен в тази жена. Лейла прави няколко крачки назад, като ни дава пространство, докато аз продължавам:

— Едва си спомнях нашата церемония, да не говорим за всички неща, които ти казах. И това не е оправдание, а истината. Сега си ги спомних, защото се върнах в параклиса този следобед и звучеше тази песен. „Не мога да не се влюбя“. Знаем, че го почувствах онази нощ и го чувствам хиляди пъти по-силно в момента. — Тя се приближава към мен и това ме окуражава. Както и изражението на лицето ѝ — нежно и загрижено, а после и думите, които прошепва. „Аз също“. Искам да я целуна, но имам да ѝ казвам още толкова много неща.

— В момента не съм пиян. Напълно трезвен съм и те моля за втори шанс. Аз съм безумно, лудо влюбен в теб и донесох тази снимка, за да ти напомня колко невероятно щастливи сме заедно.

Очите ѝ блестят, докато ѝ подавам фотографията.

— Не, не си донесъл моята О-физиономия — казва тя сърдито, но не и ядосано. Отново е закачлива и обожавам този тон в гласа ѝ.

Не мога да не се усмихна.

— Това е много повече от твоята О-физиономия, любима. Това — казвам, като посочвам снимката в картонената рамка — сме ти и аз. Ето така се чувстваме заедно. Донесох тази снимка, за да ти напомня, че това е мястото, откъдето започнахме. Тази нощ. На това пътуване. И искам така да продължаваме да бъдем. — Устните ѝ треперят, а очите ѝ

блестят, пълни със сълзи. — Искам да продължаваме да се возим на скоростното влакче. Отново и отново. Да продължаваме да се изкачваме, да се спускаме и да се обръщаме с главата надолу, дори ако от това ни прилошава. Искам да почувствам цялата радост и удоволствие с теб. Възходите и паденията. Защото да те обичам, е като лудо спускане с влакче и аз не искам да спирам.

Тя притиска ръце към гърдите ми и сграбчва в юмрук тъканта на ризата ми. Гласът ѝ е изпълнен с емоции и е на ръба да се разплаче.

— Уайът, настоях за анулирането, само защото бях обещала. Направих го, защото те обичам. Защото си мислех, че го искаш. Защото знам колко много значат обещанията за теб. Ето защо плачех в хотелската стая по-рано. Защото знаех, че трябва да го направя, а не исках. И наистина те обичам. Обичам те толкова много, че не мога да остана ядосана.

Прокарвам длан по голата ѝ ръка, неспособен да я гледам, без да я докосвам. Кожата ми настръхва. Въздъхвам облекчено.

— Но трябва да ти призная нещо. Преди да излезем от стаята тази сутрин, видях името на адвокатска кантора да мига на екрана ти. Онази, която по-късно изпрати писмото ти.

Погледът ѝ става питащ.

— Видял си?

Кимам, преглъщам и си признавам всичко.

— Откачих и си помислих, че означава нещо друго. Нещо лошо. Затова се държах като идиот в съда. Но после осъзнах колко абсурдно е било, още преди да ми изпратиш имейла. Само че този път нямах нужда да виждам бездомника да яде сандвича, за да знам, че е безопасно. Защото те познавам и познавам сърцето ти. Надявам се да не съм оплескал нещата прекалено много заради студеното си отношение.

Юмрукът, стискащ ризата ми, се стяга. Погледът ѝ е страстен и любящ.

— Не си. Изобщо. Кълна се! — След което добавя със закачлив смях. — Но определено имам намерение някой ден да ти скроя номера със сандвича.

Смея се безгрижно.

— Определено. И въпреки че прецаках малко нещата, искам да ги оправя по правилния начин. Защото можем да бъдем това. —

Потупвам снимката още веднъж. — А също може да бъдем и тази двойка — казвам, поемайки си дълбоко въздух, докато се протягам за чантата от дрогерията и вадя снимка на два гибона, които се люлеят на клона на едно дърво.

Тя се смее.

— Искаш да бъдем... гибони?

Хващам ръката ѝ.

— Нат, знаеш ли, че гибоните са едни от малкото животни, които се обвързват за цял живот.

— Заедно с термитите, бобрите и лебедите — добавя тя и повдига щастливо рамене. — Проверих го. Изглеждаше като нещо, което би ти харесало да знаеш.

Сърцето ми изпълнява див танц — защото е искала да знае, както и да сподели.

— Казах, че те моля за втори шанс и наистина е така — изричам с поглед вперен в нейния. — Но не само шанс да излизаме. Не просто шанс да те водя на вечери. Искам да играя на сигурно.

Падам на едно коляно и очите ѝ се разширяват. Бях нервен преди, но вече не съм. Никога не съм бил толкова сигурен в това, което искам и от което имам нужда.

— Залагам всичко и те моля за втори шанс в брака! Искам да се прибера в Ню Йорк и да живея с теб, и искам да бъдеш моя съпруга! Нека да останем женени! По дяволите, нека да се оженим отново! Да подновим обетите си. Омъжи се за мен, отново и отново! Всяка година! Дай да направим това нашето нещо!

Очите ѝ стават огромни, устата ѝ зейва.

— О, Боже мой! — прошепва.

Изваждам подаръка, който купих в „Уин“ от луксозния магазин за бижута в най-великолепния хотел. Отварям синята кадифена кутийка и показвам пръстена с двукаратов квадратен диамант.

— Бъди моя гибон! — казвам с дива надежда.

Тя пада на колене, обвива ръце около мен и ме целува така, сякаш иска същите тези неща. Минали са само няколко часа, през които не съм я целувал, но, по дяволите, толкова е хубаво да го направя отново, да усещам устните ѝ върху моите, където принадлежат. Когато прекъсва целувката, среща погледа ми и отговаря нежно и сладко:

— Ще бъда твоя гибон! Но не знаеш ли, че вече съм?

Усмивката, която е най-голямата ми радост, се разлива по красивото ѝ лице и не мога да повярвам какъв късметлия съм.

— О, и относно предизвестието, което ми изпрати — подхващам, потупвайки брадичката си, — имам друга идея.

— Каж ми — моли ме тя и буквално подскача. Но след това спира, усмивката ѝ изчезва и поглежда часовника си. — Уайът — прошепва с онзи мек глас, който вещае неприятности. Сърцето ми ускорява ритъма си.

— Какво има?

— Трябва да тръгваме. Съдът затваря. Те ще внесат документите ни за анулирането.

Хващам я за ръката и дърпам Нат да се изправи.

— Не искам този брак да бъде анулиран.

— Аз също.

Лейла се намесва.

— Да вземем моята кола. Усещам, че това е нещо, което добрата фея би направила.

И знаете ли, това доста добре описва нейната роля в тази история.

Бързо излизаме от магазина, качваме се в лъскавата ѝ черна кола и отпрашваме.

[1] Уин (Wynn Las Vegas) — известен хотел с казино, разположен на главната улица в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[2] Tupperware — марка пластмасови съдове за дома, подходящи за съхранение, сервиране и приготвяне на хранителни продукти. — Б.пр. ↑

36.

— Оох — служителят повдига няколко пъти рамене. — Толкова, толкова много съжалявам!

Тонът му ми казва, че изобщо не съжалява.

— Виждате ли — продължава, накланяйки глава — тъй като много бързахте, прегледах документите ви повторно. Били сте толкова съобразителни, да оставите бележка с обяснение, че сте опитали да подадете формулярите чрез „Лесни разводи“. И — той прочиства гърлото си, сякаш се готви да нанесе поредица от удари — след като тази фирма вече е известна с измамите си, съдилищата имат временно предложение за всеки, който е бил излъган от тях, да получи специално, бързо анулиране. Така че аз ускорих нещата за вас. Не е ли чудесно?

— Така ли? — питам и раменете ми увисват.

Служителят плясва с ръце.

— С голямо удоволствие ви съобщавам, че документите ви са били одобрени днес и бракът ви е разтрогнат.

Сърцето ми е сломено.

Но само за секунда. Защото когато има желание, се намира начин.

— Няма проблем — казвам с усмивка.

Този път се старая да се държа като добро момче. Защото добрите момчета печелят. А това добро момче знае, че има повече от един инструмент, с който може да се поправи нещо счупено.

Обръщам се към Натали.

— Искаш ли да се обзаложим, че тук има кметство или подобно място, където можем да се оженим отново? Хайде да го направим по правилния начин. Да го направим сега.

Веждите ѝ се повдигат и тя пита чиновника къде се извършват гражданските ритуали.

Той посочва нагоре.

— На шестия етаж. Служба за граждански брачни съюзи. — Мъжът ни подава документите и извиква следващия.

След като успяваме да получим разрешение за брак, да помолим Лейла да ни стане свидетел и да потвърдим непредвидената ни уговорка за късния следобед, двамата с Натали заставаме пред съдията и се женим отново.

Този път е по-лесно.

Този път сме трезви.

Няма денонощен параклис, няма имитатор на Елвис. Само съпругата ми и аз, скрепяваме любовта си отново. Не я моля да отменим всичко за утре, защото искам да бъда обвързан с нея завинаги, след като кажем „да“.

След това целувам моята булка като начало на втория ни брак, макар че законово е първи. Но кой се интересува от техническите подробности, когато устните ми са върху нейните? Вкусът ѝ е толкова прекрасен и никога няма да се уморя да я целувам. Главата ми се замайва от сладостта на устата ѝ и тялото ми пламва от връзката, която споделяме.

— Вече няма отърване от мен — казвам, когато устните ни се разделят.

С ръце, обвити около врата ми, тя промърморва:

— Точно това искам.

И докато се отправяме надолу по стълбите на съда, към залеза на този град, като оставяме Лейла сама, си припомням моментите от по-рано днес тук, когато всичко между нас се разпадаше. Посягам към ръката ѝ. Обвивам своята около нейната.

— Хей, нека сложим край на края между нас. Какво ще кажеш?

Тя стиска ръката ми.

— По-добре да е крайт на нашата раздяла.

Прокарвам пръсти по гърба на роклята ѝ.

— Предполагам, че това вече не е твоята рокля за анулиране на брака ни?

Тя посочва към оранжевата дреха.

— Това е сватбената ми рокля. И за да бъде честна, облякох я днес, с надеждата нещо подобно да се случи.

— Ти си страхотна в планирането на нещата.

— Точно затова имаш нужда от мен.

— Наистина се нуждая от теб. Ето защо искам да ти кажа моят план за отхвърлянето на твоята оставка.

Нат обвива ръце около врата ми и казва:

— Кажи ми. Но го направи бързо, защото наистина бих желала да пристъпя към консумирането на брака ни.

Със сигурност мога да кажа, че моето предложение я шокира. Тя отново плаче и това са сълзи от щастие. Когато успяваме да се доберем до стаята ми, ги пресушавам с целувки, събличам всичките ѝ дрехи, а след това и моите.

Тя е гола пред мен и ми идва на ум, че сме се любили само веднъж без дрехи. Винаги бързахме, излагахме се на риск, изкушавахме съдбата. Последният път, в който бяхме гръд до гръд, кожа до кожа, беше в първата ни брачна нощ преди няколко месеца.

И не ме интересува какво казват съдилищата за разтрогването на браковете. То не съществува. Никога не се е случвало.

Но ето ни нас, отново сме заедно, така че се присъединявам към Натали на леглото. Когато влизам в нея и двамата стенем. Сякаш през тялото ми минава електричество. Чувствам чисто блаженство, докато потъвам в нея, наслаждавам се на начина, по който си пасваме. Тя мърка щастливо и среща погледа ми. Взираме се един друг в очите.

— Може ли да правим това всяка нощ? — пита тя със секси глас, докато обвива тези невероятни крака около кръста ми.

— И всяка сутрин — отговарям, докато тласкам и се движим заедно. — Искаш ли да знаеш защо?

— Защо? — пита като извива гръб и разтваря устни.

— Защото много обичам да обладавам жена си — казвам с дрезгав стон. — И дяволски много я обичам.

Възнаграден съм с див вик на екстаз, последван от още един, и не ѝ отнема много време да полети в облаците. Скоро правя това, което тя обожава — свършвам силно и мощно. Може би дори ръмжа.

Бих искал да кажа, че прекарахме нощта, возейки се на скоростното влакче или на виенското колело. Но не. Отново се озоваваме в хоризонтално положение. Цяла нощ. Това е толкова перфектно, колкото първата брачна нощ може да бъде. И не го казвам само защото поръчрахме мелба с бисквитки „Орео“ от румсървиса някъде посред нощ.

Но и това е също прекрасно. И аз наистина обичам „Орео“.

ЕПИЛОГ

Стълбата е подпряна срещу искрящо бялата стена в дома ни. Като балансира внимателно на последното стъпало, Натали окачва рекламна табела. Предполагам, че бих могъл да направя това вместо нея, но тя настоя, а жената наистина обича да използва инструментите.

Справя се отлично с всеки един от тях, но е особено добра с моя, ако разбираш какво искам да кажа.

Както и да е, ето я стълбата. Виждаш ли какво направих? Не те оставих да гадаеш. Обещах една мръсна история със стълба и сега ще я разкажа.

Тя е на стълбата, защото знае, че ми харесва гледката. Кого заблуждавам? Обожавам я. Седнал на ръба на дивана в хола, се наслаждавам на това, което виждам пред себе си — моята Натали, с къса розова пола, която обвива бедрата ѝ.

— Наслаждаваш ли се?

— Не мога да откъсна поглед.

Тя се смее, вдига чука и чук-чук-чук — новата табела е закрепена за стената. Имаме абсолютно същата в офиса. Пише „Hammer & Hammer Carpentry & Construction“. Сменихме името на компанията. Да, ние. Защото е наша. Всичко е наше.

Научих се, че трябва да даваш по малко в една връзка. Или точно, да даваш много. Натали беше готова да се откаже от работата си заради мен. Не можех да я оставя да направи това. Вместо това намерих друго решение. Тя остана и сега ръководим бизнеса заедно, като съпруг и съпруга. Все още се занимавам с изграждането. Аз съм дърводелецът, в края на краищата. Но тя е магията. Тя е свързващият елемент. Тя направи така, че бизнесът да процъфтява. Той е толкова неин, колкото и мой. Притежаваме го заедно. Понякога тя закопчава колана с инструментите и ми помага да довършим работата, но най-накрая се разширихме и имаме служители, които са надеждни и идват навреме.

Натали управлява всичко. Прави го всеки ден.

— Винаги съм обичала тази работа. Никога не съм мислела за себе си просто като за асистентка — каза тя, когато ѝ направих предложението след нашата официална сватба във Вегас.

— Винаги си била много повече. Направи всичко в нашата компания да върви по-добре.

— И ще продължа да го правя. Но вечер ще водя курса, както досега.

— Не бих и очаквал нещо по-малко от жената, която може да ми скрита задника.

Сега тя се обръща, среща погледа ми, с една ръка се държи за последното стъпало на стълбата, докато ми показва табелата — нашата компания, нашият брак, ние.

— Как ти се струва?

— Сякаш е било писано да стане така. Обожавам я, особено начинът, по който си пасват двете имена.

Тя притежава сърцето ми, тялото ми, бизнеса ми, дома ми. Да споделя всичко с нея едва се доближава до това, което ми дава тя — тази безусловна любов. О, и по очевидни причини, Натали вече живее с мен, което означава, че Джоузи си търси нов съквартирант, но това е друга история.

Сега трябва да се погрижа за моята жена. Отивам до стълбата, изкачвам стъпало, повдигам полата ѝ и дръпвам бикините ѝ настрани.

Целувам я, облизвам я и я вкусвам, докато тя стене, пъшка и въздиша възбуждащо.

Това е знак, че трябва да се погрижа за безопасността ѝ.

— Хайде, подай ми ръка! — казвам нежно и ѝ помагам да слезе от стълбата, вдигам я и оставям на дивана, където разтварям краката ѝ и поглъщам цялата ѝ сладост.

Виждаш ли, стълбите са забавни за любовна игра, но когато си падаш по рисков секс, трябва да знаеш кои рискове да поемеш. Не мога да допусна съпругата ми да падне от стълбата, заради мощния оргазъм, който съм ѝ дал.

И точно това правя, когато тя полудява на дивана срещу устата ми. След това правя любов с нея.

По-късно тя се усмихва замаяно и казва:

— Трябва ли да отида да се приготвям за нашата сватба?

Да, ние сме тези хора. Тези, които се ожениха във Вегас, прибраха се у дома и организираха още едно сватбено парти за приятелите и роднините. Харесва ни да се женим един за друг.

Много.

Така че ще го направим отново. Истината е, че вероятно ще подновим обетите си догодина, и следващата година, и по-следващата.

ДРУГ ЕПИЛОГ

Няколко месеца по-късно

Имало един мъж, една жена и няколко безумни препятствия по пътя към щастливия финал на тяхната приказка.

Но ние ги преодоляхме всичките.

Някъде по пътя разбрах, че доверието не е в доказателствата. Не става въпрос за залъгване или за заблуда. Това е избор. Такъв, който правиш със сърцето си. Натали притежава моето сърце и трябваше да се науча, че под нейните грижи то е на сигурно място. Винаги.

Нейното сърце също е в безопасност при мен, макар че наистина ѝ харесва да ме ступва във видеоклиповете си. Поредицата ѝ за самозащита стана доста популярна онлайн. Чрез тях много хора я откриха и започнаха да взимат уроци няколко вечери седмично. Това я прави щастлива, а когато тя е щастлива, и аз съм щастлив.

Макар че скоро ще трябва да ги прекрати. Нещата около нея се променят. Коремчето ѝ е малко по-заоблено.

Не, това не е непредвидено бебе. Не се случи в една пиянска нощ. Моля ви! Съпругата ми много я бива в планирането. Планирахме го заедно. Всъщност е много вероятно хлебчето да се е озовало във фурната по време на третата ни брачна нощ. Тази, която прекарахме тук, в Ню Йорк.

Двамата сме първите сред приятелите ни, които ще имат бебе, но това ни устройва. Изглежда в живота ни има две скорости — или стоим на едно място, или се движим с бясна скорост напред.

Вече не сме в застой, така че в този случай нарушихме всички ограничения и след няколко месеца ще бъдем семейство.

Сега обаче с Натали отиваме на фермерския пазар. Няма да купуваме аспержи или рукола. Винаги сме обичали предизвикателствата, така че днес ще се възползваме от шанса.

Имаме среща зад щанда с бананите.

Издание:

Автор: Лорън Блейкли

Заглавие: Надарен

Преводач: Ronkata; Illusion

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9180>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.